

Exod - Comentarii C. H. Mackintosh

Cu ajutorul lui Dumnezeu, vom încerca să dăm câteva lămuriri asupra Exodului (Ieșirea), în care se vorbește despre Răscumpărare. Cele dintâi cinci versete ne aduc aminte de cele din urmă întâmplări din Geneza. Întâi ni se arată ce vrea Dumnezeu să ne spună și apoi îndată suntem duși în mijlocul faptelor, care alcătuiesc cuprinsul plin de învățături al acestei cărți.

Când am dat lămuriri asupra Genezei, am văzut că purtarea copiilor lui Iacov față de fratele lor Iosif a fost pricina ducerii în robie a familiei lui Iacov.

Faptul acesta se poate privi din două puncte de vedere: astfel vom găsi în purtarea Evreilor, față de Dumnezeu, o puternică învățătura, iar în desfășurarea căilor lui Dumnezeu, față de Israel, o lecție plină de îmbărbătare.

În ce privește purtarea copiilor lui Israel față de Dumnezeu, nimic nu e mai minunat decât să cercetăm până la sfârșit urmările răutății lor, față de acela care preînchipuie pe Isus Hristos. Fără să ne mai gândim la turburarea sufletească a lui Iosif, să ne aducem aminte numai că frații săi îl dau în mâinile celor ne tăiați împrejur. Și care este, pentru ei, urmarea acestei fapte? Sunt duși în Egipt, pentru ca să treacă prin adânci și dureroase stări sufletești, pe care ni le înfățișează atât de mișcător cele din urmă capitole ale Genezei. Ba chiar și urmașilor lor le este dat să treacă prin multe încercări în aceeași țară, în care Iosif fusese aruncat în temniță.

Dar, în toate acestea, Dumnezeu era la lucru și El știe să scoată binele din rău. Slobodi sunt frații lui Iosif să-l vândă ismaeliților; slobodi sunt și ismaeliții să-l vândă lui Potifar, și slobod e Potifar să-l arunce în temniță; dar, pe deasupra tuturor, Dumnezeu lucrează și își împlinește planurile Sale mari și minunate: „Omul Te lauda chiar și în mânia lui” (Ps. 76. 10), Nu venise încă vremea când moștenitorii să fie gata pentru moștenire și moștenirea pentru moștenitori. Urmașii lui Avraam trebuiau să treacă prin școala aspră a facerii de cărămizi în Egipt, așteptând ca nelegiuirea Amoriților să atingă culmea, în mijlocul „munților și văilor” din țara Făgăduinței (Geneza 15. 16 și Deut. 11. 11)

Toate aceste întâmplări sunt pline de învățături. În cârmuirea lui Dumnezeu, „fiecare roată este în mijlocul unei alte roate” (Ezech. 1. 16). Pentru împlinirea planurilor Sale nepătrunse, Dumnezeu se folosește de mijloace nespuse de felurite.

Soția lui Potifar, paharnicul lui Faraon, visul lui Faraon, Faraon însuși, închisoarea, puterea lui Faraon, lanțurile lui Iosif, foametea, iată atâtea mijloace pe care Dumnezeu le întrebuițează pentru împlinirea planurilor Sale minunate. Omul duhovnicesc își găsește plăcerea să adâncească aceste lucruri: îi place să străbată cu mintea lui toată făptura lui Dumnezeu și purtarea lui de grijă pentru această făptură. Din toate acestea, el vede cum Dumnezeu cel atotînțelept și atotputernic lucrează la împlinirea planului Său de răscumpărare.

E drept că, pe ici și colo, dăm și de urmele, câteodată chiar adânci, ale vrăjmașului lui Dumnezeu și al omului. Ba multe lucruri chiar nici nu ni le putem lămurii, nici nu le putem pricepe: nevinovăția care suferă, răutatea care crește pot da înfățișarea unei temelii de adevăr îndoielilor necredincioșilor; dar adevărul credincios se sprijină cu încredere pe adevărul că: „Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate” (Geneza 18. 25)? El știe că necredința oarbă nu poate decât să rățească și în zadar caută să pătrundă în căile lui Dumnezeu pe care numai El și le poate tâlcui.

Binecuvântat să fie Dumnezeu pentru mângâierea și îmbărbătarea pe care le scoate sufletul nostru din astfel de gânduri. Avem nevoie necurmat de astfel de gânduri câtă vreme trecem prin această lume rea, în care vrăjmașul a semănat, în chip îngrozitor, răul și neorânduiala, în care poftele și plăcerile oamenilor au rodit atâtea amărăciuni, în care cărarea adevăratului credincios e tot atât de aspră ca și firea înconjurătoare, care, lăsată în voia ei, n-ar mai putea dăinui. Credința însă știe cu cea mai mare siguranță că, în dosul tuturor lucrurilor, e Cineva pe care lumea nu-L vede și de care nu-i pasa. Și, cu această încredințare, ea poate spune fără frică: „totul acum merge bine” și „va merge la fel și mai departe”.

Iată ce gânduri trezesc în noi cele dintâi rânduri ale Exodului. „Hotărârile mele vor rămânea în picioare și îmi voi aduce la îndeplinire toată voia mea” (Isa. 46. 10). Vrăjmașul poate să se împotrivească planurilor lui Dumnezeu, dar Dumnezeu este mai tare decât el. De aceea, n-avem nevoie de nimic decât să avem simplitatea și duhul unui copil, care își pune toată încrederea numai în Dumnezeu și planurile Lui. Necredinciosul se uită mai degrabă la opintirile vrăjmașului pentru nimicirea planurilor lui Dumnezeu și nu bagă deloc în seamă puterea lui Dumnezeu, care se arată în împlinirea planurilor Sale. Credința dimpotrivă își pironeste ochii numai la puterea lui Dumnezeu. De aceea, credința câștigă biruința și se bucură de o pace statornică, întrucât se bazează pe Dumnezeu și pe credincioșia Lui, care nu dă greș; nu se sprijină deloc pe lucrurile pământești și trecătoare, ci pe stânca neclintită a cuvântului veșnic al lui Dumnezeu. Acest cuvânt este locul de adăpost sfânt și sigur al credinței; și, orice s-ar întâmpla, adevărul credincios rămâne necurmat în acest loc de adăpost.

„Iosif a murit împreună cu toți frații lui și cu vârsta aceea de oameni”. Dar ce are a face? Poate moartea să sfârșim hotărârile Dumnezeului celui viu? Firește că nu. Dumnezeu n-a așteptat decât clipa prielnică, pentru aducerea la îndeplinire a planurilor Sale chiar în împrejurările cele mai grele.

„Peste Egipt s-a ridicat un nou împărat, care nu cunoscuse pe Iosif. El a zis poporului său: „Iată că poporul copiilor lui Israel este mai mare și mai puternic decât noi. Veniți să ne arătăm dibăcia față de ei, ca să nu crească, pentru ca nu cumva, dacă se va întâmpla un război, să se unească și el cu vrăjmașii noștri, să ne bată și să iasă apoi din țară” (8-11). Iată judecata unui om, cere n-a învățat să amestece pe Dumnezeu în viața lui. Un om, care nu este născut din nou, deci neîntors la Dumnezeu, nu poate să țină seamă de Dumnezeu, căci, din clipa în care este vorba de Dumnezeu, toate planurile lui se spulberă: fără Dumnezeu, planurile și socotelile omului pot părea înțelepte, dar, de îndată ce se ivește Dumnezeu printre ele, se dă la iveală toată zădărnicia și nebulia lor.

De ce să dăm la o parte pe Dumnezeu din planurile noastre? Nu înseamnă asta oare curată necredință?

Faraon putea să vadă mai dinainte fel de fel de întâmplări: creșterea poporului, ivirea vreunui război, în care israeliții s-ar uni cu vrăjmașii lui și astfel ieșirea lor din țară; putea să cântărească toate aceste lucruri cu o pătrundere puțin obișnuită, dar nici o clipă măcar nu i-a trecut prin minte că Dumnezeu s-ar putea amesteca în socotelile lui. Dacă i-ar fi venit gândul acesta în minte, i-ar fi răsturnat toate planurile și nebunia lui ar fi fost dată de gol.

E bine dar să fim bine încredințați de adevărul că planurile omului necredincios înlătură cu desăvârșire pe Dumnezeu; ba mai mult, adevărul și puterea acelor planuri se sprijină tocmai pe aceasta înlăturare. Ivirea lui Dumnezeu dă lovitură de moarte îndoiiilor și necredinței. Dacă până la arătarea lui Dumnezeu, ei pot să se laude cu dibăcia și îndemânarea lor, din clipa în care ochiul începe să zărească cea mai mica rază din strălucirea lui Dumnezeu, masca este dată la o parte și ei sunt arătați în toata goliciunea lor.

Cât privește pe împăratul Egiptului se poate foarte bine zice că „era într-o mare rătăcire”, necunoscând nici pe Dumnezeu, nici planurile Lui (Vezi Marcu 12. 24-25). El nu știa că, de veacuri, înainte chiar ca să fi avut suflare de viață, Cuvântul și legământul lui Dumnezeu, „aceste două lucruri neschimbate”, au chezășuit slobozirea poporului pe care el, Faraon, își pusese în gând să-i nimicească. Faraon nu cunoștea nimic din toate acestea; toate gândurile și toate planurile lui se sprijineau pe necunoașterea acestui mare adevăr, temelia tuturor adevărilor, și anume că este un Dumnezeu. El își închipuia, prosteste, că, prin înțelepciunea și puterea lui, el putea împiedeca înmulțirea acestui popor, despre care Dumnezeu spusese: „Și voi înmulți foarte mult sămânța ta și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării” (Geneza 22. 17): iată de ce toate planurile și înțelepciunea lui nu erau decât nebunie.

Greșeala cea mare, în care poate cădea un om, este să lucreze fără să țină seamă de Dumnezeu. Mai curând sau mai târziu, gândul lui Dumnezeu se va arăta lămurit și atunci toate planurile și socotelile omului vor fi zădărnice. Tot ce face omul, fără Dumnezeu, poate ține cel mult cât va dăinui lumea aceasta pământească. Tot ce e omenesc, ori cât s-ar părea de trainic, strălucitor și atrăgător, e sortit morții, țărâii, întinericului și liniștii mormântului. Toată slava și toată mărirea omului vor fi îngropate sub „bulgării din vale” (Iov 21. 33). Omul poartă pe fruntea sa pecetea morții și toate planurile lui se spulberă, pentru că sunt trecătoare. În schimb, tot cel ce privește spre Dumnezeu și se sprijină pe El, rămâne în veac. „Dumnezeule, Tu m-ai învățat din tinerețe, și până acum eu vestesc minunile Tale” (Ps. 72. 17). Căci e o nebunie pentru slabul muritor să se împotrivescă Dumnezeului celui Atotputernic și să aibă îndrăzneala să se năpustească asupra Lui cu partea cea mai tare a scuturilor lui (Iov 15. 26). Stăpânul Egiptului ar fi putut mai degrabă să încerce, cu sabia-i în mână, să oprească mișcarea apelor mării, decât să poată crede că e cu puțință să împiedece înmulțirea acestui popor, care intra în planurile veșnice ale lui Dumnezeu. Căci, când „a pus peste ei isprăvnicea ca să-i asuprească prin munci grele” (Verset 11), „cu cât îi asupreau mai mult, cu atât se înmulțea și creștea” (Verset 12). Așa va fi întotdeauna. „Cel ce șade în Ceruri râde, Domnul își bate joc de ei” (Ps. 2. 4). O necurmată învâlmășeală se așterne peste orice împotrivire a omului și a diavolului. Această încredințare dă liniște inimii în această lume, unde totul e atât de potrivnic lui Dumnezeu și credinței. Dacă n-am avea deplina încredințare că „omul laudă pe Dumnezeu, chiar și în mânia Lui” (Ps. 76. 10), ne-am fi abătut în fața împrejurărilor și a înrăurilor în care ne găsim în mijlocul acestei lumi. Dar, fie Domnul lăudat, pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; „căci lucrurile care se vad sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice” (2 Cor. 4. 18). Cu această încredințare, putem foarte bine să spunem: „Taci înaintea Domnului și nădăduiește în El. Nu te mânia pe cel ce izbutește în umbletele lui, pe omul care își vede împlinirea planurilor lui rele” (Ps. 37. 7). Adevărul acestor cuvinte se arată limpede în Istoria poporului evreu atât în ceea ce privește pe cei asupriți cât și pe cel ce asuprește. Dacă Israel s-ar fi uitat la lucrurile „care se văd”, ce ar fi văzut oare? Mânia lui Faraon, pe isprăvnicea, o muncă aspră, o robie amară, moloz și cărămizi. Dar care erau oare „lucrurile care nu se văd”? Planul veșnic al lui Dumnezeu, făgăduința Lui neclintită, zorile apropiate ale zilei de scăpare, „stălpul de foc” al izbăvirii Dumnezeului celui viu. Ce minunat lucru! Numai credința poate să-l pătrundă, după cum și un biet israelit asuprit numai prin credință putea să-și întoarcă privirile de la cuptoarele care fumegau ale Egiptului, și să le îndrepte spre câmpiile verzi și viile pline de rod bogat ale Canaanului. Numai credința era în stare să recunoască ținta planului și bunătatea deosebită a Cerului, în acești robi apăsați și supuși asprei munci a facerii cărămizilor în Egipt.

Cum era atunci, tot așa este și acum: „Pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere” (2 Cor. 5. 7). „Și ce vom fi nu s-a arătat încă” (1 Ioan 3. 2). Noi suntem aici „acasă în trup, dar pribegim departe de Domnul” (2 Cor. 5. 6). Dacă, de fapt, suntem în Egipt cu trupul, cu duhul suntem în Canaanul ceresc. Credința pune sufletul în puterea lucrurilor cerești și nevăzute, dându-i astfel puțința să se ridice mai presus de tot ce este pe pământ, unde stăpânește întinericul morții. De am avea și noi credința aceea de copil, care să se așeze aproape de izvoarele curate și veșnice ale adevărului, și să se adape din apele lor răcoritoare, care întăresc sufletul apăsător și dau omului celui nou puterea necesară, ca să poată înainta în drumul spre Cer!

Cele din urmă versete ale acestui capitol ne arată purtarea Șifrei și Puei, femei care s-au temut de Dumnezeu: o lecție plină de învățăminte. Înfruntând mânia lui Faraon, cele două femei n-au voit să asculte de porunca lui „și Dumnezeu a făcut să le meargă bine casele”. „Voi cinsti pe cine mă cinstește; dar cei ce disprețuiesc vor fi disprețuiți” (I Samuel 2. 30). Să ne aducem aminte totdeauna că trebuie să facem voia Domnului în toate împrejurările!

Această parte din Exod este plină de adevăruri dumnezeiești de cea mai mare însemnătate. Aceste adevăruri se pot împărți în trei părți mai de seama: puterea Satanei, puterea lui Dumnezeu și puterea credinței. În cel din urmă verset din capitolul 1 al Exodului, citim: „Atunci Faraon a dat următoarea poruncă la tot poporul lui: „Să aruncați în râu pe orice băiat care se va naște și să lăsați pe toate fetele să trăiască”. Iată puterea Satanei! Râul era locul morții, și, prin moarte, vrăjmașul căuta să zădărnicească planul lui Dumnezeu. În toate vremurile, șarpele a vegheat, cu o privire vicleană, asupra uneltelor de care voia să se slujească Dumnezeu pentru împlinirea planurilor Sale de îndurare. Ce altceva vedem în capitolul 4 din Geneză, decât că șarpele veghează asupra lui Abel, vasul ales de Dumnezeu, și se străduiește să-l nimicească prin moarte.

În istoria lui Iosif din Geneză 37, vedem pe vrăjmaș la lucru, căutând să omoare pe omul ales de Dumnezeu pentru împlinirea planurilor Sale. Același lucru îl vedem în nimicirea „seminței împărătești” (2 Cron. 22), a pruncilor din Betleem (Matei 2), în moartea lui Hristos (Matei 27): peste tot, vrăjmașul a căutat să curme, cu ajutorul morții, mersul lucrării dumnezeiești. Dar, slavă Domnului, că, dincolo de moarte, mai este ceva. Toată întinderea acestei lucrări a lui Dumnezeu, cât timp este în legătură cu mântuirea, se află dincolo de marginile țărâmului morții. Dumnezeu începe să se arate tocmai când Satana și-a istovit toată puterea. Mormântul este sfârșitul lucrării Satanei; dar de acolo începe lucrarea lui Dumnezeu. Strălucit adevăr! Satana are puterea morții, dar Dumnezeu este Dumnezeul celor vii și El dă o viață, care este mai presus de loviturile și puterea morții, o viață de care Satana nu se poate atinge. Credinciosul găsește astfel o dulce mângâiere în mijlocul unei

privești, unde domnește moartea; el privește fără teamă pe Satana în desfășurarea întregii sale puteri, căci se bazează cu încredere pe puternica mijlocire a lui Dumnezeu în înviere. El se oprește în fața mormântului ce se închide peste o ființă iubită și primește din gura Celui ce este „învierea și viața” siguranța fericită a unei nemuriri slăvite. Știind că Dumnezeu este mai puternic decât Satana, el poate să aștepte în pace arătarea deplină a acestei puteri a lui Dumnezeu și astfel să găsească biruința și pacea trăinică pe care o da această putere. Cele dintâi versete ale acestui capitol ne înfățișează o pildă frumoasă de această putere a credinței. „Un om din casa lui Levi luase de nevastă pe o fată a lui Levi. Femeia aceasta a rămas însărcinată și a născut un fiu. A văzut că este frumos, și l-a ascuns trei luni. Nemaiputând să-l ascundă, a luat un sicriș de papură, pe care l-a uns cu lut și cu smoala; a pus copilul în el și l-a așezat între trestii, pe malul râului. Sora copilului pândea, la o depărtare oarecare, ca să vadă ce are să i se întâmple” (vers. 1-4). Oricum ar fi privită, această întâmplare este de mare însemnătate. Vedem aici credința biruind asupra înrăuririi firii și morții, dând astfel Dumnezeului învierii puțința de a lucra în împrejurări cu totul prielnice. Fără îndoială că și puterea vrăjmașului se arăta și ea destul de lămurit prin faptul că și copilul se găsea în primejdie de moarte. Pe lângă aceasta, o suliță străpunge inima mamei, când își vede copilul mult iubit culcat astfel ca într-un mormânt. Dar, chiar dacă Satana era la lucru și dacă firea pământească plângea, Acela care dă viață celor morți era în spatele norului întunecat, și credința îl vedea luminând, cu razele sale strălucitoare și dătătoare de viață, partea cerului acoperit de nor. „Prin credință a fost ascuns Moise trei luni de părinții lui, când s-a născut, pentru că vedeau că era frumos copilul, și nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului” (Evr. 11. 23).

Prin tot ce a făcut această aleasă fiica a lui Levi, ne dă o lecție sfântă. „Sicrișul de papură uns cu smoală” ne arată încrederea pe care o avea această femeie că era ceva care, ca și odinioară pentru Noe, „propăvăduitorul neprihănirii”, putea să adăpostească pe acest „copil frumos” de apele morții. Nu cumva sicrișul de papură era numai o născocire omenească pornită din înclinarea firească a omului de a se apăra, sau născocirea pornită din inima de mamă care mai trăgea nădejde să-și smulgă comoara din mâinile nemiloase ale morții prin apa? Sau este mai degrabă rodul credinței, care l-a alcătuit, pentru ca să fie un vas al îndurării, care să ducă nevătămat „un copil frumos”, pe deasupra apelor posomorite ale morții, până acolo unde rânduise hotărârea nestrămutată a Dumnezeului celui viu? Dacă luăm bine seama la fiica lui Levi, aplecată peste „acest sicriș de papură” pe care-l făcuse credința ei, punându-și copilul înăuntru, mama lui Moise ni se înfățișează ca o icoană a credinței, care se ridică plină de îndrăzneală cu mult mai sus de acest pământ, de moarte și de jale, străpunge cu privirea ei de vultur norii întunecați ce se îngrămădesc împrejurul unui mormânt, și vede pe Dumnezeul învierii într-un loc, unde nici o săgeată a morții nu poate să ajungă, desfășurându-și hotărârile Sale veșnice. Stând pe „Stânca veacurilor”, ea este sigură de biruința cea sfântă, în timp ce valorile morții îi vuiesc la picioare. Ce preț mai putea să aibă oare „porunca împăratului” pentru un suflet plin de adevăr? Ce însemnătate mai putea să aibă această poruncă pentru acea care putea să stea liniștită lângă sicrișul ei de papură, privind moartea în față? Duhul Sfânt ne învață: „Prin credință părinții lui Moise nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului” (Evr. 11. 23). Sufletul, care știe cât de puțin ce înseamnă legătura cu Dumnezeul care învie morții, n-are nici o teamă, ci poate să împrumute graiul biruitor al apostolului (1 Cor. 15. 55-57) și să zică: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte? Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” El poate să rostească aceste cuvinte de biruință peste mucenicul Abel, peste Iosif în groapă, peste Moise în sicrișul său de papură, peste seminția împărătească nimicită de mâna Ataliei; peste pruncii din Betleem, uciși din porunca cumplitelui Irod; și, pe deasupra tuturor, el poate să le rostească peste mormântul Căpeteniei mântuirii noastre. Dar poate că unii nu pricep bine lucrarea credinței în alcătuirea sicrișului de papură. Cei mai mulți poate că nu sunt în stare să meargă mai departe decât sora lui Moise, care „pândea la o depărtare oarecare, ca să vadă ce are să i se întâmple. Fără îndoială că „sora” nu era la înălțimea „mamei”, în ceea ce privește „măsura credinței”. Era în ea, fără îndoială, acel interes adânc, acea dragoste adevărată pe care o vedem în „Maria Magdalena și cealaltă Marie, stând în fața mormântului” (Matei 27. 61). Dar înfăptuitorul „sicrișului” era ceva mai presus de interes sau dragoste. Este drept că mama lui nu ședea nici măcar „la o depărtare oarecare, ca să vadă ce are să se întâmple copilului”. Dar asta nu însemna deloc nepăsare, cum vor să creadă cei mai mulți, ci însemna adevărată tărie de credință. Dacă dragostea ei firească n-o mâna în apropierea morții copilului ei, puterea credinței dăduse totuși mamei lui Moise să săvârșească, în fața Dumnezeului învierii, o lucrare cu mult mai însemnată. Credința ei o făcuse să se bazeze numai pe Dumnezeu, care se și arată îndată într-un chip cu totul strălucit. „Fata lui Faraon s-a pogorât la râu să se scalde; și cele ce o însoțeau se plimbau pe marginea râului. Ea a zărit sicrișul în mijlocul trestilor, și a trimis pe roaba ei să-l ia. La deschis și a văzut copilul: era un băiețuș care plângea. I-a fost milă de el, și a zis: „Este un copil de-al Evreilor” (vers. 5-6) Răspunsul lui Dumnezeu începe să fie prins de urechea credinței, prin cele mai duioase șoapte. Dumnezeu era la lucru. Necredinciosul și cel fără Dumnezeu poate să râdă, când aude așa ceva, căci și credința râde, dar cu altfel de râs. Râsul celor dintâi este râsul rece și batjocoritor față de amestecul lui Dumnezeu într-un lucru așa de puțin însemnat, ca acela al plimbării unei fete de împărat; râsul credinței este un râs de bucurie, la gândul că Dumnezeu este în tot ce se întâmplă. Și, dacă mijlocirea lui Dumnezeu s-a arătat vreodată mai luminos în ceva, o vedem negreșit în această plimbare a fiicei lui Faraon, cu toate că ea nu știa nimic.

Una din cele mai plăcute îndeletniciri ale unui suflet născut din nou este urmărirea amestecului lui Dumnezeu în împrejurări și întâmplări, în care un om firesc nu vede decât un noroc orb sau o soartă nemiloasă. Câteodată se întâmplă ca lucrul cel mai însemnat ajunge un inel de căpetenie într-un șir de împrejurări, pe care Dumnezeul cel Atotputernic le întrebuințează în desfășurarea planurilor Sale minunate. Astfel, de pildă, în capitolul 6 din cartea Esterei, versetul 1, se vede un împărat păgân, trecând o noapte fără să poată dormi; fără îndoială, un lucru destul de obișnuit pentru el și pentru mulți alții; și, cu toate acestea, chiar aceasta împrejurare ajunge un inel însemnat în lungul șir de întâmplări dumnezeiești, pe care îl vedem sfârșindu-se prin minunata izbăvire a seminței asuprite a lui Israel. Tot așa și cu fiica lui Faraon în plimbarea ei pe malul râului. Nici prin gând nu-i trece că și ea va lua parte la împlinirea planurilor „Domnului Dumnezeuului Evreilor!” Cât de puțin se gândea ea că acest copil, care plângea în sicrișul de papură, era unealta aleasă de Dumnezeu să zdrocinească Egiptul până în temelii! Cu toate acestea, așa a fost. Și astfel se adevărește ce zice psalmistul: „Omul Te laudă chiar și în mânia lui, când te îmbraci cu toată urgia Ta” (Ps. 76. 10).

„Atunci sora copilului a zis fetei lui Faraon: „Să mă duc să-ți chem o doică dintre femeile Evreilor, ca să-ți alăpteze copilul?” „Du-te”, i-a răspuns fața lui Faraon, și fața s-a dus și a chemat pe mama copilului. Fața lui Faraon i-a zis: „Ia copilul acesta, alăptează-mi-l, și îți voi plăti”. Femeia a luat copilul și l-a alăptat. Copilul a crescut, și ea l-a adus fetei lui Faraon; și el i-a fost fiu, i-a pus numele Moise (scos), „căci”, a zis ea, „l-am scos din ape” (Cap. 2. 7-10). Aici își găsește întreaga răsplătire credința mamei lui Moise. Satana este zdrobit și înțelepciunea minunată a lui Dumnezeu este arătată. Cine și-ar fi închipuit că acela care zisese: „Dacă este băiat, să-l omorâți” și încă: „Să aruncați în râu pe orice băiat care se va naște”, să aibă la curtea sa pe unul din acești băieți, și încă un astfel de „băiat”? Dracul a fost biruit prin înseși armele lui, întrucât Faraon, de care voia să se slujească Satana pentru nimicirea planurilor lui Dumnezeu, a fost întrebuințat de Dumnezeu pentru hrănirea și creșterea acestui Moise, care trebuia să fie unealta lui Dumnezeu ca să zdrobească puterea Satanei. Într-adevăr, „minunat este planul Lui, și mare este înțelepciunea Lui” (Isa. 28. 29). Să ne încredem în El cu mai multă tărie; și atunci cărarea noastră va fi mai fericită și mărturia noastră pentru El mai puternică și mai plină de rod.

Când ne gândim puțin mai adânc la istoria lui Moise, trebuie să privim pe acest mare slujitor al lui Dumnezeu și în ce-l privește pe el personal, cât și în ce are să ne spună el ca iconă preînchipuitoare. În ce privește viața personală a lui Moise, sunt multe lucruri pe care le putem învăța pentru noi. Dumnezeu a trebuit nu numai să-l ridice să fie povățuitorul poporului său, dar sa-l și crească într-un fel sau altul, vreme de aproape optzeci de ani: mai întâi în casa lui Faraon, apoi „dincolo de pustie” (cap. 3. 1). Pentru mintea noastră mărginită, optzeci de ani se pare cam mult pentru creșterea unui slujitor al lui Dumnezeu. Dar gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre. Dumnezeu știa că acești de două ori „patruzeci de ani” erau trebuincioși pregătirii acestui vas ales de El. Când Dumnezeu face pregătirea cuiva, o face într-un fel vrednic de El însuși și de slujba Lui sfântă. Slujitorul lui Hristos trebuie să învețe mai mult decât o lecție: el trebuie se treacă prin încercări mai multe și să treacă prin multe lupte în ascuns, înainte de a fi cu adevărat destoinic pentru lucru. Omului firesc nu-i place acest lucru; lui i-ar plăcea mai bine să lucreze în public decât să învețe în taină; i-ar plăcea mai mult să fie plin de slava oamenilor, decât să fie supus sub mâna lui Dumnezeu. Dar noi trebuie să urmăm calea lui Dumnezeu.

Firea veche poate să fie greu lovită pe câmpul de luptă; Dumnezeu însă n-are ce-i face: ea trebuie răsturnată, nimicită, dată la o parte. Locul ce i se cuvine este moartea. Și dacă vrea să lucreze, Dumnezeu, în credințioșia și în desăvârșita lui înțelepciune, va potrivi totul în așa fel, ca urmarea acestei lucrări a firii vechi să fie nimicită cu desăvârșire. Dumnezeu știe ce trebuie făcut cu firea veche. El știe unde trebuie pusă, cum și locul unde trebuie ținută. Facă Domnul ca să putem pătrunde cât mai adânc în gândurile Lui, cu privire la „eul nostru” și tot ce este în legătură cu el; căci, numai în felul acesta, vom fi păziți mai ușor de păcat, drumul vieții noastre sufletești va fi mai sigur și din zi în zi mai larg, iar duhul nostru mai liniștit și lucrul nostru cu urmări mai bune.

„În vremea aceea, Moise, crescând mare, a ieșit pe la frații săi, și a fost martor la muncile lor grele. A văzut pe un Egiptean, care bătea pe un evreu, unul dintre frații lui. S-a uitat în toate părțile și, văzând că nu este nimeni, a omorât pe Egiptean și l-a ascuns în nisip” (verset. 11, 12). Aici Moise arată râvnă pentru frații săi, dar o râvnă „lipsită de pricepere” (Rom. 10. 2). Timpul hotărât pentru judecata Egiptului și slobozirea lui Israel nu sosise încă, și slujitorul înțelept așteaptă totdeauna vremea lui Dumnezeu. Moise, când s-a făcut mare, „a învățat toată înțelepciunea Egiptenilor” mai mult chiar, „el credea că frații lui vor pricepe că Dumnezeu prin mâna lui le va da izbăvirea” (Fapte. 7. 22-28). Toate acestea erau adevărate. Totuși este limpede că Moise a lucrat înainte de vreme. Și atunci căderea este aproape. Ba mai mult: când faci un lucru înainte de vremea hotărâtă de Dumnezeu, începi să șovăi și să-ți pierzi pacea și slobozenia. Moise „s-a uitat în toate părțile.” Când lucrezi cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu, care rânduiește și cele mai mărunte întâmplări ale lucrului, nu e nevoie să te mai uiți în toate părțile. Dacă timpul hotărât cu adevărat de Dumnezeu, ar fi fost atunci, dacă Moise ar fi avut încredințarea că primise de la Dumnezeu însărcinarea să aducă la îndeplinire judecata asupra Egipteanului, și dacă ar fi fost încredințat că Dumnezeu era cu el, nu s-ar mai „fi uitat în toate părțile”.

Fapta lui Moise, cu privire la Egiptean, cuprinde o lecție de mare folos, pentru orice slujitor al lui Dumnezeu. Două înțelesuri se desprind din această faptă: teama de mânia omului și nădejdea de a câștiga bunăvoința omului. Dar un adevărat slujitor al lui Dumnezeu nu trebuie să se neliniștească, nici de una, nici de alta. Ce preț poate să aibă mânia sau bunăvoința unui sârman muritor, pentru cel care este îmbrăcat cu o însărcinare dumnezeiască și are de partea lui pe Dumnezeu? Pentru un astfel de om, ele au mai puțin preț, decât praful mărunț care se lipește de o balanță. „Nu ți-am dat eu oare porunca aceasta: întărește-te și îmbărbătează-te? Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine în tot ce vei face” (Iosua 1. 9.) „Dar tu încinge-ți coapsele, scoală-te și spune-le tot ce-ți voi porunci. Nu tremura înaintea lor, ca nu cumva să te fac să tremuri înaintea lor. Iată că în ziua aceasta te fac o cetate întărită, un stâlp de fier și un zid de aramă, împotriva întregii țări, împotriva împăraților lui Iuda, împotriva căpeteniilor lui, împotriva preoților lui și împotriva poporului țării. Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci Eu sunt cu tine, ca să te scap, zice Domnul” (Ier. 1. 17-19).

Stând pe această temelie tare, slujitorul lui Hristos nu se mai uită „în toate părțile” el lucrează după sfatul înțelepciunii dumnezeiești: „Ochii tăi să privească drept și pleoapele să caute drept înaintea ta” (Prov. 4. 25). Înțelepciunea dumnezeiască ne îndeamnă să privim totdeauna în sus și înainte. Să fim încredințați că este ceva rău în noi și nu suntem pe adevăratul drum al slujbei lui Dumnezeu, când privim împrejurul nostru fie ca să ocolim privirea îndârjită a unui muritor, fie ca să vedem zămbetul încuviințării lui. Atunci n-avem deplina încredințare că însărcinarea noastră este îmbrăcată cu putere de sus și că avem de partea noastră pe Dumnezeu, lucruri care, amândouă, sunt foarte trebuincioase oricărui slujitor al lui Dumnezeu. Este adevărat că mulți creștini, fie dintr-o adâncă neștiință, fie printr-o încredere prea mare în ei înșiși, intră într-un câmp de lucru pentru care Dumnezeu nu-i hotărâse de loc și deci nu-i chemase acolo; mai mult, acești creștini arată un sânge rece și o stăpânire de ei înșiși foarte mare, stârnind uimirea celor ce sunt în stare să judece cu nepărtinire darurile și vrednicia lor. Dar curând, curând, această frumusețe părută se duce și, în locul ei se arată adevărul adevărat că nimic nu poate să scape cu adevărat pe un om de slăbiciunea privirii „în toate părțile”, dacă nu are încredințarea deplină a unei însărcinări din partea lui Dumnezeu și a stării lui de față. Cine are aceste două lucruri a scăpat în totul de înrăuirile omenești, el nu mai atârână de oameni. Și nimeni nu este în stare să slujească altora, dacă atârână de ei; dar cine își cunoaște adevărata însărcinare hotărâtă de Dumnezeu, poate să se plece ca să spele picioarele fraților săi.

Dacă ne întoarcem acum privirile de la om, și le îndreptăm spre singurul și adevăratul Slujitor credincios, nu-l vom vedea „uitându-se în toate părțile”, pentru că ochii Lui nu se opreau niciodată asupra oamenilor, ci totdeauna asupra lui Dumnezeu. Isus nu se temea de mânia oamenilor, nici nu căuta bunăvoința lor. El n-a deschis niciodată gura ca să câștige bunăvoința multimii; nici nu s-a ferit vreodată de adevăr din pricina vorbirii lor de rău: iată pentru ce toate cuvintele Lui și toate lucrările Lui purtau pecetea înălțimii și a tăriei sfinte. El este singurul despre care se poate spune cu adevărat: „Frunzele lui nu se vestejesc; și tot ce începe duce la bun sfârșit” (Ps. 1. 3). Tot ce făcea se întorcea în câștig, pentru că El făcea toate pentru Dumnezeu. Toate faptele Lui, cuvintele, mișcările, privirile și gândurile Lui, semănau cu niște flori frumoase strânse ca să facă bucurie inimii lui Dumnezeu, prin mireasma lor. Știa foarte bine care avea să fie urmarea lucrării Sale, pentru că El lucra totdeauna împreună cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu, într-o deplină înțelegere a gândurilor Lui. Niciodată voința Lui, oricât de desăvârșită dumnezeiască ar fi fost, nu se amesteca cu ce ar fi putut să facă pe pământ, ca om. El a putut să spună: „M-am coborât din Cer, ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimes” (Ioan 6. 38). Iată pentru ce își dădea rodul „la vremea sa”, făcea totdeauna lucrurile care plăceau Tatălui (Ioan 8. 29), și prin urmare n-avea de ce „să se teamă” niciodată, nici nu simțea trebuința să „se căiască” sau să „privească în toate părțile”.

Din acest punct de vedere, ca și din ori care altul, fericitul învățător, înfățișează o deosebire izbitoare, cu cei mai credincioși și mai aleși slujitori ai Săi. Moise chiar „s-a temut” și lui Pavel „i-a părut rău” (Verset 1 și 2 Cor. 7. 8). Domnul Isus, n-a făcut niciodată nici una, nici alta; El nu s-a întors niciodată înapoi din drumul Său, nu și-a luat niciodată înapoi cuvântul apus, nici nu și-a îndreptat gândirea. În El totul era

desăvârșit, totul era „rod la vreme potrivită”. Râul vieții Lui sfinte și cerești, curgea înainte, liniștit și fără abatere. Voința Lui era cu totul supusă. Oamenii cei mai buni și cei mai credincioși fac greșeli; dar, cu cât putem, prin har, să ne ucidem voința noastră, cu atât vom greși mai puțin. Este o fericire să mergi pe drumul credinței și al supunerii neprefăcute către Hristos.

Astfel mergea Moise. El era un om credincios, un om care se adăpa și se pătrundea de duhul Stăpânului său și mergea pe urmele Sale, cu o tărie și o hotărâre minunată. E drept că el a început să lucreze la judecarea Egiptului și slobozirea poporului Israel cu 40 ani mai devreme decât hotărâse Dumnezeu. Cu toate acestea nu vedem amintindu-se deloc acest fapt, în talmăcirea insuflată pe care o găsim în cap. 11 din epistola către Evrei, unde nu este vorba decât de temelia dumnezeiască, pe care de obicei se sprijinea el în mersul lui. „Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire. Prin credință a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de urgia împăratului; pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut” (Evr. 11. 24-27).

Iată cum aici purtarea lui Moise ni se înfățișează ca fără prihană. Așa a scris totdeauna Duhul Sfânt istoria celor după voia lui Dumnezeu din Vechiul Testament. Când scrie istoria unui om, îl arată așa cum este, cu toate scăderile și cu toate greșelile lui; dar, în Noul Testament, când talmăcește această istorie, se mărginește să ne arate numai temelia și lucrarea pe această temelie a aceluiași om.

Astfel, cu toate că se spusese în Exod că: „Moise s-a uitat în toate părțile”, că „lui Moise i-a fost teamă” și că și-a zis: „Nu mai încap în doială că faptul este cunoscut” și, în sfârșit, că „Moise a fugit dinaintea lui Faraon”, în capitolul 11 din epistola către Evrei, citim că Moise a mers „prin credință”, „că el nu se temea de mânia împăratului”, că „a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut”.

Tot așa va fi în curând, când va veni Domnul „care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor. Atunci fiecare își va capătă lauda de la Dumnezeu” (1 Cor. 4. 5). În aceste cuvinte se găsește un adevăr plin de mângâiere și de mare preț, pentru ori ce suflet drept și pentru ori ce inimă credincioasă. Inima face multe planuri, dar, din deosebite pricini, mâna nu le poate aduce la îndeplinire; toate aceste hotărâri vor fi „scoase la lumină”, când „va veni Domnul.” Binecuvântat să fie harul care ne a dat această încredințare! Gândurile pline de iubire ale unei inimi predate Lui au cu mult mai mult preț înaintea lui Hristos, decât cele mai desăvârșite fapte din afară. Faptele pot străluci în ochii oamenilor, și pot fi văzute; dar gândurile inimii nu le știe decât Isus și ele vor fi date la iveală înaintea lui Dumnezeu și a sfinților Săi îngeri. Facă Domnul ca inimile tuturor slujitorilor lui Hristos să fie pline numai de ființa Sa și privirea lor să fie cu tărie ațintită asupra întoarcerii Lui!

Cercetând viața lui Moise, vedem că credința la făcut să meargă pe un drum cu totul potrivit drumului obișnuit firii pământești, făcându-i nu numai să disprețuiască toate plăcerile, toate ispitele și toată cinstea de la curtea lui Faraon, dar să și părăsească un câmp de lucru foarte folositor după părerea omului. Judecata omenească l-ar fi dus pe un drum cu totul altul; l-ar fi mânat să se folosească mai curând de înrăurirea sa la curtea lui Faraon ca să vină în ajutorul poporului lui Dumnezeu și să lucreze spre binele acestui popor, decât să sufere împreună cu el. După judecata omenească, s-ar părea că Dumnezeu a deschis lui Moise un câmp de lucru întins și foarte însemnat; și, în sfârșit, dacă mâna lui Dumnezeu a așezat pe față pe cineva într-o stare cu totul deosebită de alții, a făcut-o cu Moise. În adevăr, scoaterea lui Moise din apă și creșterea lui până la vârsta de 40 ani (Fapt. Ap. 7. 25) n-a fost făcută decât printr-o pronie minunată și printr-o înlănțuire de împrejurări de nepătruns, care arătau mâna Celui Atotputernic, pe care nici o minte omenească n-ar fi fost în stare să le îmbine. Așa că părăsirea situației sale cu alta și a înrăuririi pe care i-o dădea această situație, nu putea să fie înfățișată lui Moise, decât ca urmarea unei răvne rău înțeleasă.

Astfel judecă sărmana noastră minte oarbă; dar credința gândește altfel: căci firea pământească și credința sunt totdeauna potrivnice una alteia. Ele nu pot să se înțeleagă nici măcar asupra unui singur punct; și poate că nu este nimic asupra căruia ele să se deosebească mai mult decât asupra așa zisei „călăuziri dumnezeiești”. Firea pământească va înfățișa totdeauna aceste călăuziri ca îndreptățiri, pentru ca să se lase să meargă potrivit aplecărilor ei; în timp ce credința le va socoti ca fote atâtea privilegii de lepădare de sine. Iona putuse vedea, în întâlnirea unui vas care mergea la Tarsis, o călăuzire foarte sigură a lui Dumnezeu; în timp ce, de fapt, a fost o ușă prin care el se abătea din drumul supunerii.

Fără îndoială, este un dar deosebit pentru un creștin să vadă mâna și să audă glasul Tatălui Său în toate împrejurările. Dar creștinul, care se lasă călăuzit de „împrejurări”, seamănă cu o corabie pe mare, fără busolă și fără cârmaci: este lăsat în voia furiei valurilor și a vânturilor. O făgăduința a lui Dumnezeu pentru copilul Său este: „Eu, zice Domnul, te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie să urmezi” (Ps. 32. 8); și cuvântul Său de înștiințare este: „Nu fiți ca un cal sau ca un catâr fără pricepere pe care îi strunești cu un frâu și o zăbală, cu care-i legi, ca să nu se apropie de tine” (Ps. 32. 9). Așa că este mult mai bine să fim călăuziți de ochiul Tatălui nostru decât de zăbala și frâul împrejurărilor. Și trebuie să luăm seama bine de tot la împrejurări, fiindcă, de obicei, cei mai mulți nu socotesc prin „Pronia cerească” decât înrăurirea împrejurărilor.

Puterea credinței se arată tocmai în părăsirea cu desăvârșire a acestor închipuite călăuziri dumnezeiești. Tot așa a fost și cu Moise. „Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon” și „prin credință a părăsit el Egiptul”. Dacă el ar fi judecat omenește, ar fi socotit vrednicia de la curtea lui Faraon ca un dar hotărât din partea lui Dumnezeu și ar fi rămas acolo, unde se părea că mâna lui Dumnezeu i-a pregătit un câmp întins de lucru. Dar el umbla prin credință și nu se lua după socoteala lui firească, ci a părăsit totul. Ce frumoasă pilda de urmat!

Și băgați bine de seama că Moise socotea, ca o mai mare bogăție decât toate comorile Egiptului” nu numai ocară pentru Hristos, ci chiar, „ocara lui Hristos”. „Ocarile celor ce Te ocărăsc pe Tine, cad asupra mea” (Ps. 69. 9). Domnul Isus, prin îndurarea lui desăvârșită, S-a făcut una cu poporul său. Părăsind sânul Tatălui și, lăsând toată slava cu care era îmbrăcat, s-a coborât din cer; s-a așezat în locul poporului Său; a luat asupra Lui păcatele a lor Săi și a primit pedeapsa cuvenită lor, pe lemnul blestemat. Așa a fost supunerea Sa de bună voie; El nu s-a mărginit numai să lucreze pentru noi, ci S-a făcut una cu noi, scăpându-ne astfel de tot ce putea să fie împotriva noastră.

Iată dar cum Moise, în dragostea lui, era o icoana preînchipuitoare a lui Hristos, în lucrarea Lui pentru poporul lui Dumnezeu. la mijlocul strălucirii de la curtea lui Faraon, unde „plăcerile păcatului” și „bogățiile Egiptului” erau din belșug, Moise ar fi putut, dacă ar fi voit, să se bucure nespuse de mult; ar fi putut să trăiască și să moară în belșug și să meargă astfel pe un drum, luminat, de la început și până la sfârșit,

de soarele ocrotirii împărătește. Purtarea aceasta însă n-ar fi mai însemnat și nici n-ar mai fi fost o icoana preînchipuitoare a lui Hristos. Din locul înalt pe care ședea, Moise a văzut pe frații săi, încovoiați sub greutatea sarcinilor apăsătoare care erau peste ei, și, prin credință, el a înțeles că locul său era cu ei. Da, ca ei, în ocara lor, în robia lor, în întristarea și înjosirea lor. Dacă n-ar fi fost mișcat decât de un simțământ de bunăvoință, de binefacere, sau de dragoste pentru poporul său, el s-ar fi folosit de înrăurirea ce o avea la cartea lui Faraon, spre binele fraților săi; el ar fi ajuns poate să câștige de la Faraon ușurarea greutăților ce apăsau pe frații săi și să le facă viața mai ușoară prin îngăduințele dobândite de la împărat prin mijlocirea lui; dar, pe o astfel de cale, nu va merge niciodată vreun om care este cât de puțin în legătură cu Hristos, căci niciodată nu va fi mulțumit pe această cale. Și, prin harul Domnului, așa era Moise. Iată pentru ce, cu toată puterea și iubirea, el se aruncă, trup, suflet și duh, în mijlocul fraților săi apăsați „vrând mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu”. Și mai mult: Moise lucrează astfel prin credință”.

Ia seama bine, dragă cititor: nu trebuie să ne mulțumim numai să dorim binele copiilor lui Dumnezeu, să vorbim bine despre ei; sau chiar să lucrăm pentru ei, ci mai trebuie să fim totului tot una cu ei, ori cât de disprețuiți și batjocoriți ar fi. Un suflet ales și binevoitor poate să găsească o bucurie deosebită în a apăra creștinismul; dar asta e cu totul altceva decât a fi una cu creștinii și a suferi toate împreună cu Hristos. Una este să fii un apărător și alta este să fii un mucenic; aceste doua lucruri sunt cu totul deosebite unul de altul de la un capăt până la celălalt capăt al Sfintei Scripturi. „Obadia se temea mult de Domnul” (1 Împărați 18. 3, 4), dar Ilie a fost un martor pentru Domnul. Dariu ținea așa de mult la Daniel, că, din pricina lui, n-a dormit toată noaptea; dar, în aceeași noapte, Daniel a stat în groapa cu lei, ca martor al adevărului (Dan. 6. 18). Nicodim a pus o vorbă pentru Hristos, dar o cunoaștere mai adâncă a învățătorului l-ar fi făcut ca să fie una cu El.

Aceste lucruri sunt foarte practice. Domnul Isus n-are nevoie de apărători; El vrea tovarăși. Adevărul privitor la El ne-a fost arătat, nu pentru ca să-i luăm apărarea aici pe pământ, ci pentru ca să avem împărtășire cu ființa Sa din ceruri.

El S-a făcut una cu noi, cu prețul a tot ceea ce dragostea putea să dea. El nu era de loc dator să facă aceasta; El ar fi putut să-și păstreze locul Sau veșnic „în Sănul Tatălui”, dar atunci puternicul și voi de dragoste, de care-i era plină inima, cum ar fi putut ajunge până la noi, păcătoși vinovați vrednici de focul cel veșnic? Trebuia neapărat să părăsească totul, pentru ca să putem fi una cu El. Dar binecuvântat să fie Numele Său, pentru totdeauna, căci „El S-a dat pe Sine însuși pentru noi; ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-și curățească un norod care să fie al Lui plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit. 2. 14). El n-a voit să se bucure singur de slava Sa, ci, pentru mulțumirea inimii Sale iubitoare, a vrut ca și alții să se bucure împreună cu El de această slavă. „Tată”, zice El, „vreau ca acolo unde sunt Eu să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca ei să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu, fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17. 24). Iată gândurile lui Isus. De bună seamă că el a trăit într-o mare măsură, în felul Stăpânului său, prin faptul că a jertfit, de bună voie, orice folos personal, făcându-se una cu poporul lui Dumnezeu, fără să stea mult pe gânduri.

În capitolul următor, vom cerceta din nou pe acest mare slujitor al lui Dumnezeu; așa că, aici, ne vom mărgini să-l cercetăm ca pe o icoană preînchipuitoare (tipul) a Domnului Isus. Din ce citim în Deut. 18. 15: „Domnul, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de El!” (Vezi și Fapt. Ap. 7. 37), se vede lămurit că Moise era o icoană preînchipuitoare a lui Hristos. Nu ne vom lăsa duși de gânduri omenști, socotind pe Moise, ca pe o icoană preînchipuitoare a lui Hristos, ci vom urma numai învățătura limpede și lămurită a Sfintei Scripturi. Din cele din urma versete ale cap. 2 din Exod, această icoana preînchipuitoare ni se arată sub două înfățișări: mai întâi (verset 14 și Fapte. 7. 27-28), în lepădarea sa de către Israel, apoi în unirea sa cu o străină în țara lui Madian (verset 21 și 22). Lucrul acesta l-am văzut, într-o oarecare măsură, și în istoria lui Iosif, care, lepădat de frații săi după trup, s-a unit cu o femeie egipteană. Lepădarea lui Hristos de Israel și unirea Lui cu Biserica, sunt înfățișate, în preînchipuire, în istoria lui Iosif, ca și în a lui Moise, dar în chipuri deosebite. În istoria lui Iosif, se vede arătarea pe față a vrăjmașiei înverșunate împotriva persoanei lui; în a lui Moise, este vorba mai curând de lepădarea slujbei lui. Despre Iosif este scris: „Ei îl urau și nu puteau să-i vorbească în chip pașnic”. Lui Moise, ei îi zic: „Cine te-a pus mai mare și judecător peste noi”? Cu un cuvânt, cel dintâi a fost urât personal, cel de al doilea a fost lepădat în public.

Tot așa ne este înfățișată marea taină a Bisericii, în istoria acestor doi sfinți ai Vechiului Testament, Asnat înfățișează o treaptă a Bisericii cu totul deosebită de cea care ne este înfățișată prin Sefora. Asnat s-a unit cu Iosif în timpul înălțării lui; Sefora a fost tovarășa lui Moise în timpul vieții lui necunoscute de oameni în pustie (Vezi Gen. 41. 41-45 și Exod 2. 15; 3. 1).

Iosif și Moise erau amândoi lepădați de frații lor în timpul unirii lor cu o străină; dar cel dintâi era ispravnic peste toată țara Egiptului, pe când cel din urmă păștea o turmă „în pustie.”

Fie că privim pe Hristos arătat în slavă, sau ascuns vederii lumii, Biserica Lui, alcătuită din adevărații credincioși, este strâns unită cu El. Și, după cum lumea nu poate să-L vadă acum, ea nu poate să ia cunoștință de acest trup al lui Hristos, care este una cu El. „Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut pe El” (1 Ioan 3. 1). În curând Hristos va veni în slava Sa, și Biserica se va arăta împreună cu El. „Când se va arăta Hristos, viața noastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în viață” (Col. 3. 4); și: „Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una; Eu în ei și Tu în Mine; pentru că ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimes, și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17. 22, 23.) (Nota: Aici este vorba de două uniri deosebite. Cea dintâi este acea unitate a cărei pază e dată în seama Bisericii, care nu s-a ținut de ea; a doua este aceea pe care Dumnezeu o va Împlini negreșit și pe care o va arăta în slavă. Dacă cititorul citește din nou cu băgare de seamă această parte din cuvântul lui Dumnezeu, ușor se va încredința de această deosebire, fie cu privire la felul de a fi, fie cu privire la sfârșitul acestor uniri.)

Iată locul înalt și sfânt al Bisericii. Ea este una cu Cel care a fost lepădat de lume, dar care stă pe scaunul de domnie în ceruri. Domnul Isus s-a făcut răspunzător pentru ea pe cruce, pentru că ea să împartă cu El lepădarea Lui de către lume în timpul de față și slava Sa în ceruri când se va întoarce. Dea Domnul ca toți cei care fac parte din acest trup așa de mult slăvit să fie mai adânc pătrunși de simțământul înțelept al drumului pe care se află și de felul cum trebuie să se poarte aici pe pământ. De bună seamă, copiii lui Dumnezeu ar trebui să răspundă cu mult mai multă curăție de suflet la dragostea cu care El i-a iubit, la mântuirea pe care le-a dat-o, și la slujba înaltă la care i-a chemat El. Drumul unui creștin ar trebui să fie, totdeauna, urmarea firească a unui dar înțeles și adus la îndeplinire, nu urmarea silită a făgăduințelor și a hotărârilor legiuite; rodul firesc al unei stări cunoscute și de care se bucură cineva prin credință, nu rodul silințelor lui ca să ajungă la o stare după voia lui Dumnezeu „prin faptele legii”. Toți adevărații creștini sunt o parte din Biserica adevărată sau Soția lui Isus; ei datorează deci lui Hristos dragostea care se cere într-o astfel de legătură. Nimeni nu poate intra într-o astfel de legătură din pricina dragostei, ci dragostea izvorăște dintr-o astfel de legătură. Așa să fie, Doamne, tot poporul Tău prea iubit, pe care l-ai răscumpărat, cu prețul sângelui Tău!

Acum să cercetăm din nou și cu băgare de seamă viața lui Moise, și să vedem pe acest mare slujitor al lui Dumnezeu, în vremea așa de plină de învățături pe care a trăit-o în pustie nu mai puțin de patruzeci de ani din cei mai frumoși ani ai vieții lui, dacă putem spune așa ceva. Domnul, în bunătatea, înțelepciunea și credincioșia Sa, duce pe robul Său iubit în pustiu departe de privirea și gândurile oamenilor, pentru ca El însuși să-l crească și să-l îndrume.

Tocmai de asta avea nevoie Moise. E drept că trăise patruzeci de ani în casa lui Faraon; dar, cu toate ca șederea lui la curtea împăratului nu i-a fost fără folos, totuși ce dobândise aici, nici nu se putea pune alături cu ce a învățat în pustie. Poate că șederea în casa lui Faraon i-a fost de folos: dar șederea în pustie îi era de neapărată trebuință. Nimic nu putea lua locul legăturii ascunse cu Dumnezeu, nici chiar creșterea făcută de însuși Faraon într-o școală anume pentru el. Toată știința Egiptenilor n-ar fi putut face pe Moise vrednic pentru slujba la care avea să fie chemat. El ar fi putut să urmeze la una din cele mai strălucite școli din Egipt și să iasă plin de cinste: cu mintea îmbogățită de cunoștințe și cu inima plină de îngâmfare și încredere în sine. Și totuși cele dintâi slove din împărăția lui Dumnezeu trebuie să le învețe în școala lui Dumnezeu. Căci înțelepciunea și știința omenească, oricâtă însemnătate ar avea, niciodată nu pot face pe un slujitor al lui Dumnezeu, nici nu pot face pe cineva în stare se împlinească vreo însărcinare în slujba dumnezeiască. Cel mult pot face pe omul nenăscut din nou vrednic să facă ceva însemnat în lumea aceasta. Dar acela pe care Dumnezeu vrea să-l întrebuințeze trebuie să fie înzestrat cu însușiri deosebite, care nu se dobândesc decât, în sfânta despărțire de lume, numai în legătură cu Dumnezeu.

Toți slujitorii lui Dumnezeu au trebuit să învețe, prin experiența vieții lor, adevărul acesta: Moise în Horeb, Ilie la pârăul Cherit, Ezechiel aproape de râul Chebar, Pavel în Arabia și Ioan în Patmos. Și dacă ne gândim la slujitorul dumnezeiesc Isus, vedem că timpul pregătirii Lui a fost aproape de zece ori mai lung decât timpul slujbei Lui în public. Cu toate că era înțelepciunea și voința întrupată a trebuit să stea treizeci de ani în coliba sărăcăcioasă a unui biet dulgher din Nazaret. Totuși înainte de a ieși în lume, și chiar după ce a început să propăvăduiască, de câte ori nu se ducea departe de privirile oamenilor ca să se bucure, în singurătate, de dulcea și sfânta stare de față a lui Dumnezeu! Dar, poate să zică cineva, cum s-ar putea vreodată face față marii nevoi de lucrători, ce s-a simțit întotdeauna, dacă este nevoie ca toți să treacă printr-o creștere tainică, atât de lungă? Asta însă este treaba lui Dumnezeu, nu a noastră. Numai El știe să aleagă lucrători și numai El știe să-i și pregătească. Aceasta nu este o lucrare omenească. Numai Dumnezeu poate să pregătească un adevărat slujitor, și, dacă pentru pregătirea unui astfel de om îi trebuie atâta timp, trebuie să fie spre binele nostru, deoarece noi știm că, pentru aducerea la îndeplinire a voii Sale, o singură clipă îi este de ajuns. Fapt însă este că Dumnezeu a ținut mult timp pe toți slujitorii Săi singuri cu El fie înainte, fie după intrarea lor în slujba pentru care îi chemase. Fără aceasta rânduiala, fără această lucrare tainică, noi n-am înțelege în toată adâncimea pe Dumnezeu și lucrul din împărăția Lui și deci n-am avea nici un rod pentru Dumnezeu. Cine se apucă de o slujbă pentru Dumnezeu, fără să fi fost cântărit în balanța sfințeniei lui Dumnezeu și fără să se fi cercetat pe el însuși în fața lui Dumnezeu, se aseamănă cu o corabie care pornește pe mare fără să aibă greutatea trebuincioasă și care, la cea dintâi adiere de vânt, e gata să se înece. În schimb, cel care a trecut prin felurile clase din școala lui Dumnezeu este plin de adâncime, tărie și statornicie. Acestea sunt pietrele de temelie pentru zidirea unui adevărat slujitor.

De aceea când vedem pe Moise, la vârsta de 40 ani depărtat de fala și măreția unei curți, pentru ca să petreacă 40 ani în singurătatea unui pustiu, știm bine că Dumnezeu îl pregătește pentru o slujbă de seamă. Mâna omului nu se pricepe să facă „un vas de cinste, sfințit folositor Stăpânului său” (2 Tim. 2. 21) Numai Dumnezeu poate să facă așa ceva.

„Și Moise păștea turma socrului său Ietro, preotul Madianului. Odată a mânat turma până dincolo de pustie și a ajuns la muntele lui Dumnezeu la Horeb” (cap. 3. 1).

Ce schimbare în viața lui Moise! Am văzut în Geneză, cap. 46. 34, că „toți păstorii sunt o urâciune pentru Egipteni” cu toate acestea, Moise, care era „învățat în toată înțelepciunea Egiptenilor”, este dus de la curtea din Egipt după un munte, ca să păzească o turmă de oi și să fie pregătit pentru slujba lui Dumnezeu. Firește că asta nu se potrivește cu felul de lucru al oamenilor (2 Samuel 7. 19) și cu mersul firesc al lucrurilor: este o cale cu totul nepătrunsă de carne și sânge! Noi am fi putut crede că s-a isprăvit cu creșterea lui Moise după trecerea lui prin toată înțelepciunea Egiptenilor, mai ales că el se bucura, în același timp, de rarele prilejuri pe care le dă în această privință o viață de curte. Ne-am fi putut închipui că un astfel de om are nu numai o învățătură temeinică și întinsă, dar și însușiri așa de deosebite care l-ar fi făcut în stare să îndeplinească orice slujbă. Și deodată să vezi pe omul acesta, așa de înzestrat și de învățat, chemat să-și părăsească înaltul lui loc pentru ca să păzească oile în dosul unui munte! Iată un lucru cu totul ciudat pentru omul firesc. Iată cum toată mândria și slava unui om n-au nici un preț înaintea lui Dumnezeu; ba mai mult: sunt socotite ca niște gunoaie înaintea ochilor Lui cât și a acelor care au învățat în școala Lui (Filip. 3. 8).

Este o mare deosebire între învățământul omenească și cel dumnezeiesc. Cel dintâi țintește la cinstirea și preamărirea firii omenești, cel din urmă începe a o usca și a o pune deoparte. (Isa. 40. 6-8; 1 Petru I. 24). „Omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebulie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie să judece duhovnicește” (1 Cor. 2. 14). Oricâtă învățătură s-ar da omului firesc, niciodată nu se va putea face din el un om duhovnicesc. „Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh”. (Ioan 3. 6). Dacă a fost vreun om firesc cu creștere, cu nădejde mai multă de izbândă în slujba lui Dumnezeu, fără îndoială că a fost Moise: „era puternic”, „învățat”, „puternic în cuvinte și fapte” (Fapt. 7. 22), și, cu toate acestea, avea de învățat, în pustie, ceva ce nu i-ar fi putut da niciodată nici o școală din Egipt. Pavel învățase în Arabia cu mult mai mult decât învățase la picioarele lui Gamaliei. Nimeni nu poate să învețe ca Dumnezeu și de aceea toți cei ce vor să învețe de la El, trebuie să fie singuri cu El. În pustie, Moise a învățat lecțiile cele mai de preț, cele mai adânci și cele mai temeinice; acolo trebuie să se ducă toți cei ce vor să fie pregătiți pentru slujba lui Dumnezeu. De ai putea să vezi și tu, iubite cititor, prin experiența ta personală, ce înseamnă „în pustie”, acest loc sfânt, unde firea noastră pământească este coborâtă în țărâna și unde Dumnezeu singur este proslăvit. Acolo oamenii și lucrurile din lume, lumea și eul, împrejurările de azi și înfrăurirea lor sunt prețuite cum trebuie. Acolo și nicăieri aiurea, se află o balanță dumnezeiască de dreaptă și potrivită câmpănire a tot ce este înăuntrul nostru și a tot ce este în jurul nostru. Acolo, nu mai sunt culori mincinoase, nici pene împrumutate, nici pretenții deșarte! Vrajmașul sufletelor nu mai are putere să polească nisipul din acest loc. Acolo, nu mai este închipuire; inima are judecata dreaptă pentru fiecare lucru; ea se înalță deasupra înfrăurilor arzătoare ale lumii acesteia. Zgomotul asurzitor, forfota și învâlmășeala din Egipt nu pătrund în pustie; acolo nu se aude zgomotul lumii comerciale și financiare, ambiția nu-și mai are locul acolo; laurii trecători ai acestei lumi nu le mai pot ispiti și setea de bogăție nu mai este. Acolo pofta nu mai întunecă ochii; mândria nu mai umple inima, laudele oamenilor nu te mai îngâmfă, nici criticile lor nu te mai descurajează. Într-un cuvânt, totul este dat la o parte, afară de liniștea și lumina stării de față a lui Dumnezeu, nu se aude decât glasul lui Dumnezeu: te bucuri de lumina Lui și primești gândurile Lui. Iată locul, unde trebuie să meargă toți cei ce vor să fie pregătiți pentru slujba lui

Dumnezeu și unde trebuie să rămână, dacă doresc să aibă izbânda în lucru. Facă Domnul ca toți cei ce vor să lucreze pentru Domnul să cunoască din plin ce înseamnă a răsufla din aerul acestui loc. Atunci poate că vor fi mai puține încercări neroditoare în lucru, dar va fi o slujba pentru slava Domnului Isus.

Să cercetăm acum ce a văzut și a auzit Moise în pustie. Am spus că aici el a învățat lucruri, care întrec cu mult înțelepciunea celor mai mari învățați ai Egiptului. Pentru mintea omenească, vremea de 40 de ani, cât a păscut Moise oile în pustie, ar fi un timp pierdut. Dar Moise era cu Dumnezeu în pustie și timpul petrecut cu Dumnezeu niciodată nu poate fi un timp pierdut. Ne-ar fi de mare folos dacă ne-am gândi că slujitorul lui Hristos mai are ceva de făcut în afară de lucru. Cel ce lucrează necurmat este în primejdie să facă prea mult. Un astfel de om are nevoie să se oprească puțin mai mult și cu multă băgare de seamă asupra cuvintelor practice ale slujitorului desăvârșit: „El îmi trezește, în fiecare dimineață, El îmi trezește urechea, să ascult cum ascultă niște ucenici” (Isa. 50. 4) „A asculta” este o parte de neapărată trebuință din lucrul slujitorului: el trebuie să fie în necurmată legătură cu Stăpânul, pentru ca să știe ce are de făcut. „Urechea” și „limba” sunt legate între ele. Dacă, din punct de vedere duhovnicesc, urechea este închisă, iar limba dezlegată, poți spune o mulțime de nebunii. „Astfel, prea iubiții mei frați, orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire” (Iacov 1. 19). Îndemnul acesta al apostolului se sprijină pe două fapte: încredințarea că tot ce este bun vine de sus și că inima este plină de răutate, gata să izbucnească în orice clipă. De aceea urechea trebuie să fie deschisă, iar limba ținută în frâu: minunată și aleasă știință! Știință pe care Moise a avut-o din plin în pustie și pe care toți o pot dobândi, numai să fie gata să învețe la aceeași școală.

„Îngerul Domnului i s-a arătat într-o flacără de foc, care ieșea din mijlocul unui rug. Moise s-a uitat; și iată că rugul era tot un foc și rugul nu se mistuia deloc. Moise a zis: „Am să mă întorc să văd ce este această vedenie minunată, și pentru ce nu se mistuie rugul” (Cap. 3. 2-3).

Iată, într-adevăr, o vedenie minunată: un rug flăcări și care totuși nu se mistuia. Curtea lui Faraon n-ar fi putut niciodată să-i dea o astfel de vedenie. Dar, afară de minunăția ei, vedenia aceasta înfățișa harul, care, în mijlocul cuptorului Egiptului, păstra pe cei aleși, fără să fie mistuiți. „Domnul oștirilor este cu noi, Dumnezeul lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi” (Ps. 46. 7). În aceste cuvinte este putere, siguranță, izbândă și pace! Dumnezeu cu noi, Dumnezeu în noi și Dumnezeu pentru noi: n-avem nevoie de nimic altceva.

Nimic mai de seamă, mai plin de învățătură, decât felul cum a vrut Dumnezeu să se descopere lui Moise în locul pe care-l cercetăm. Dumnezeu venea să-i dea însărcinarea să scoată pe poporul Său din Egipt, pentru ca acest popor să fie adunarea Sa, locuința Sa, în pustie și în Canaan. Și îi vorbește tocmai din mijlocul rugului. Ce frumoasă, dreaptă, măreață icoană preînchipuitoare a lui Dumnezeu, stând în mijlocul poporului ales și răscumpărat. „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” (Evr. 12. 29), nu ca să ne mistuie pe noi, ci ca să mistuie tot ce este, în noi și împrejurul nostru, împotriva sfințeniei Sale și prin urmare potrivit fericirii noastre adevărate și veșnice. „Mărturiile Tale sunt cu totul adevărate; sfințenia este podoaba casei Tale, Doamne, pentru tot timpul cât vor ține vremurile” (Ps. 93. 5).

Vechiul și Noul Testament ne dau multe întâmplări, când Dumnezeu se arată ca un foc mistuitor; astfel, în Levitic 10, focul mistuie pe Nadab și Abihu, Dumnezeu locuia în mijlocul poporului Său pe care voia să-l păstreze într-o stare vrednică de El. El nu putea face altfel. N-ar fi fost nici spre slava Sa, nici spre folosul alor Săi, dacă El ar fi încuviințat în ei, ceva ce nu se potrivea cu sfințenia Sa. Locul, în care stă Domnul, trebuie să fie sfânt.

Tot așa, când este vorba de păcatul lui Acan, vedem că Dumnezeu nu poate încuviința răul acolo, unde locuiește El (Iosua 7), ori în ce haină s-ar îmbrăca acest rău și oricât de ascuns ar fi fost. Dumnezeu era „ca un foc mistuitor” așa că El trebuia să dea la o parte tot ce putea să mânjească adunarea în mijlocul căreia locuia. A căuta să unești „starea de față a lui Dumnezeu” cu un rău nejudicat și neosândit, este cea din urmă însușire a răutății.

Anania și Safira (Fapte. 5) ne dau aceeași lecție de seamă. Dumnezeu locuia în Biserică prin Duhul, nu numai ca înrăurire, ci ca persoană dumnezeiască și anume în așa fel că nimeni nu putea „minți pe Duhul Sfânt”. Biserica era și este locașul lui Dumnezeu, așa că El trebuie să cârmuiască și să judece în mijlocul ei. Oamenii pot merge alături cu pofta, fățarnicia și minciuna; Dumnezeu însă nu poate. Dacă e ca Dumnezeu să meargă cu noi, trebuie și noi să ne judecăm bine căile; dacă nu, El le va judeca în locul nostru (Vezi și 1 Cor. 11. 29-34). În fiecare din aceste întâmplări și în multe altele, pe care le-am putea pomeni, vedem puterea acestor cuvinte de seamă: „Sfințenia este podoaba Casei Tale, Doamne” (Ps. 93. 5). Pentru cel care a înțeles acest adevăr va avea aceleași urmări, pe care le-a avut pentru Moise. „Nu te apropia de locul acesta: scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt” (versetul 5). Locul, unde este de față Dumnezeu, este sfânt: nu se poate călca pe el decât cu picioarele goale. Dumnezeu, locuind în mijlocul poporului Său, dă adunării poporului o taină de sfințenie, care este temelia oricărei dragoste și lucrări sfinte. Felul de a fi al unei locuințe se trage din felul de a fi al celui care o locuiește. Gândul acesta se potrivește de minune la Biserică, fiindcă este acum locașul lui Dumnezeu, prin Duhul, și este de cea mai mare însemnătate practică. Deoarece, din fericire este adevărat că Dumnezeu locuiește prin Duhul Sfânt în fiecare din mădulele Bisericii, dând fiecăruia în parte un suflu de sfințenie, tot atât de adevărat este că El locuiește în adunare și prin urmare adunarea trebuie să fie sfântă. Centrul, împrejurul căruia sânt adunate mădulele, este Isus cel înviat, biruitor și preaslăvit.

Puterea care strânge aceste mădule este Sfântul Duh; și Dumnezeu, Tatăl Atotputernic, locuiește în ei și merge în mijlocul lor (Matei 18. 29; 1 Cor. 6. 19; 3. 16-17; Efes. 2. 21-22). Dacă sfințenia și vrednicia sunt însușirile de seamă ale Casei lui Dumnezeu, negreșit că nu poate fi încuviințat nimic necurat, fie în învățătură, fie în viață. Toți cei ce sunt în legătură cu această locuință sfântă, ar trebui să simtă însemnătatea și adâncimea acestor cuvinte: „Locul pe care calci este un pământ sfânt”. „Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu” (1 Cor. 3. 17). Aceste cuvinte sunt vrednice de cea mai mare băgare de seamă din partea fiecărei „pietre vii”, care face parte din sfântul Său Templu! Facă Dumnezeu ca toți câți suntem copii ai lui Dumnezeu să mergem cu picioarele descălțate pe locul sfânt al lui Dumnezeu! Dar vedenia de pe muntele Horeb, alături de sfințenia lui Dumnezeu, ne mai mărturisește și de harul lui Dumnezeu față de Israel. Dacă sfințenia lui Dumnezeu este nesfârșită și harul Său e tot așa. Și, dacă felul cum s-a descoperit Dumnezeu lui Moise ne mărturisește despre sfințenia lui Dumnezeu, faptul însuși că s-a descoperit ne mărturisește despre harul Său.

El s-a coborât până la noi, pentru că a fost milostiv; dar, după ce s-a coborât, trebuia să-și descopere și sfințenia. „El a adăugat: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov. Moise și-a ascuns fața, căci se temea să privească pe Dumnezeu” (verset 6.)

Firea omenească se ascunde întotdeauna în fața lui Dumnezeu, și când suntem astfel în fața Lui, cu picioarele desculțe și fața acoperită, adică în starea de suflet pe care o arată atât de bine aceste două lucruri, suntem în stare să ascultăm adierile dulci ale harului. Când omul își ia locul ce i se cuvine, Dumnezeu îi vorbește graiul îndurării curate.

Domnul a zis: „Am văzut asuprirea poporului Meu care este în Egipt și am auzit strigătele, pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile. M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna Egiptenilor și ca să-l scot din țara aceasta și să-l duc într-o țară unde curge lapte și miere, și anume în locurile pe care le locuiesc Canaanii, Heteii, Amoritii, Fereziții, Hevitiții și Lebușitii. Iată că strigătele israeliților au ajuns până la Mine și am văzut chinul cu care-i chinuiesc Egiptenii” (vers. 7-9). Harul Dumnezeului lui Avraam și Dumnezeului seminței lui Avraam, întregul har, fără plată, fără condiție, strălucește aici, în toată măreția lui, fără să fie împiedecat de „dacă” ori „însă”, de făgăduințele, hotărârile și condițiile puse de duhul legal al omului. Dumnezeu se coborâse ca să se arate El însuși la lucru, în cel mai nemărginit har, ca să săvârșească lucrarea mântuirii, întreagă, ca să aducă la îndeplinire făgăduința făcută lui Avraam, înnoită cu Isaac și cu Iacov. El nu se coborâse să vadă, de fapt, dacă cei pentru care împlinea această făgăduință erau vrednici de mântuire; era de ajuns că aveau nevoie de aceasta mântuire. El ținuse seama de apăsarea sub care gemeau ei; văzuse durerile, lacrimile, suspinele și aspra lor robie, căci, „El numără pașii de pribeag ai poporului Sau și le strânge lacrimile în burduful Lui” (Ps. 56. 8). El nu fusese atras nici de vrednicia, nici de faptele bune ale lor. Nu pentru ceea ce văzuse, ori prevăzuse bun în sufletele lor, se pregătea să-i cerceteze, căci știa bine ce era în ei. Într-un cuvânt, adevărata pricină a îndurării Domnului de poporul Său ne este descoperită în cuvintele acestea: „Eu sunt Dumnezeul lui Avraam” și „am văzut necazul poporului meu”.

Aceste cuvinte descopăr un mare adevăr de temelie în căile lui Dumnezeu. El lucrează veșnic potrivit cu ceea ce este El. „Eu sunt” cheazășiuește tot ce trebuie pentru „poporul Meu”. Hotărât că Dumnezeu nu era să-și lase poporul în mijlocul cuptoarelor Egiptului și sub biciul ipistaților de biruri ai lui Faraon. Era poporul Său, și avea să lucreze față de acest popor într-un chip vrednic de El însuși. Faptul că Israel era poporul lui Dumnezeu, poporul dragostei, alegerii și făgăduinței Lui, fără nici o condiție, arătarea în fața lumii era totul. Nimic nu putea împiedeca arătarea în fața lumii a legăturilor lui Dumnezeu cu acei cărora, în sfatul ceresc al veșniciei, le cheazășuise că vor avea pământul Canaanului. El se coborâse, pentru ca să-i scape de robie; și toate puterile pământului și iadului laolaltă n-ar fi putut să-i țină în robie un ceas peste timpul hotărât. El a putut să se slujească, și în adevăr, s-a și slujii, de Egipt, ca de o școală și de Faraon ca de un dascăl; dar, odată îndeplinită lucrarea trebuincioasă, dascălul și școala au fost lăsați la o parte și poporul Său a fost dezrobit cu mâna puternică și cu braț întins.

Aceasta-i deci îndoita însușire a descoperirii făcută lui Moise pe muntele Horeb. Sfințenia și harul erau împreunate în ceea ce i-a fost dat să vadă și să audă. Aceste două lucruri intră, după cum știm, în toate căile și în toate descoperirile lui Dumnezeu, și ar trebui să fie însușirea de căpetenie a tuturor acelor care, într-un fel sau altul, lucrează pentru Dumnezeu, sau stau în legătură cu El. Orice slujitor credincios este trimis dea dreptul de Dumnezeu, cu tot harul și cu toate că sfințenia care-l deosebesc. El e chemat la sfințenie și la har ca să răsfrângă pe pământ aceasta îndoită însușire a lui Dumnezeu, și, pentru asta, trebuie nu numai să vină la Dumnezeu, ci să și rămână în duh mereu în fața Lui. Aici stă adevărata taină a unei slujbe folositoare pentru Dumnezeu. Ca să poți lucra pentru Dumnezeu afară, trebuie să-L ai înăuntrul. Trebuie să fii în locul prea sfânt și tainic al stării Lui de față, altminteri voi greși în slujba mea.

Mulți nu-L au și, din această pricină, se prăbușesc. Suntem în cea mai mare primejdie să ieșim din sfințenia și liniștea stării de față a lui Dumnezeu, în plină râvnă a slujbei, ori în frământările ce aduc legăturile noastre cu oamenii. Trebuie să veghem cu luare aminte asupra-ne în această privință. Dacă pierdem această sfântă stare de suflet, înfățișată aici în „picioarele goale”, slujba noastră va ajunge foarte de graba nesuferită și fără folos; dar, dacă suferim ca lucrarea noastră să ia loc între inima noastră și învățătorul, mare preț nu va avea. Nu putem sluji bine lui Hristos decât câtă vreme ne bucurăm de El. În timp ce inima este plină de desăvârșirile care vin cu putere de la El, mâinile îi slujesc în chipul cel mai plăcut și mai vrednic de numele Său. Astfel, nici un om nu poate înfățișa pe Hristos altora cu înduioșare, cu frăgezime sufletească și cu putere, decât dacă, în taina sufletului său, stă în strânsă legătura cu Hristos. E adevărat că poate ținea o predica, poate face discursuri, și rugăciuni poate spune, și cărți poate scrie; dar, cu toate aceste lucruri de afară, nu slujește Domnului. Cine vrea să arate altora pe Hristos, trebuie ca el însuși să fie plin de Hristos. Ferice de omul care slujește astfel, orice izbândă ar avea munca lui și orice prețuire ar avea slujba lui. Căci, chiar dacă slujba lui n-ar atrage nimănui luarea aminte și n-ar avea o înrăurire văzută, sau n-ar aduce roade care să se vadă, el își are adăpostul dulce și fericit și o parte pe care nimeni nu i-o poate lua. Dimpotrivă, cine nu se hrănește decât din roadele slujbei lui, cine-și găsește plăcerea în bucuriile pe care i le dă slujba pentru Domnul, ori în luarea aminte și în interesul ce-i însuflă ea, seamănă cu o conductă care duce apă la alții, iar pentru el nu păstrează decât rugina. E ceva de plâns să fii în starea asta; și totuși, de fapt, aceasta-i starea oricărui slujitor al Domnului, care se îndeletnicește mai mult cu lucrul său și cu roadele acestui lucru decât cu Domnul și slava Sa.

Trebuie să ne judecăm aspru pe noi înșine. În privința aceasta, inima e vicleană și vrăjmașul e iscusit; și tocmai de asta avem multă nevoie să fim cu mai mare băgare de seamă la această vorbă de îndemnare: „Fiți cumpătați, vegheați” (1 Petru 5. 8). Când sufletul a ajuns să-și dea seama de multele și felurile primejdii de care e înconjurată cărarea celui ce slujește lui Hristos, este în stare să înțeleagă nevoia ce are de a fi mai mult numai cu Dumnezeu: atunci este fericit și la adăpost. Când începem și urmărim, ori isprăvim lucrarea noastră la picioarele învățătorului, slujba noastră este adevărata slujbă.

Din tot ce am spus, trebuie să fie lămurit pentru cititor că aerul „dindărătul pustiului” este un aer sănătos pentru orice slujitor al lui Hristos. Horebul e adevăratul punct de plecare al tuturor acelor pe care îi trimete Dumnezeu să lucreze pentru El. În Horeb, Moise a învățat să-și descalțe încălțăminte la picioarele Lui și să-și acopere fața. Cu patruzeci de ani mai înainte, se apucase de lucrul hărăzit lui, dar această mișcare fusese prea timpurie. Abia în mijlocul singurătății muntelui lui Dumnezeu și a rugului aprins, a ieșit de la Dumnezeu solia care a izbit urechea slujitorului: „Și acum, vino, te voi trimete la Faraon și voi scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel” (verset 1). Era aici adevărata autoritate a Celui ce vorbea. Este o mare deosebire să fii trimis de Dumnezeu și să alergi fără să fii trimis de El; și hotărât că Moise nu era pregătit pentru slujba asta când, la început, voind să-și înceapă lucrul, a ucis un Egiptean și a căutat să liniștească pe frații săi. Dacă 40 de ani de pregătire tainică au fost de nevoie pentru el, cum și-ar fi putut îndeplini altfel rostul? A trebuit să fie învățat de Dumnezeu și trimis de El; și tot așa-i și cu toți aceia care pășesc într-o slujbă și mărturie pentru Hristos. Facă Domnul ca aceste sfinte lecții să fie adânc întipărite în inimile noastre și ca toate lucrările noastre să poarte pecetea autorității și încuviințării învățătorului.

Dar mai avem ceva de învățat la picioarele muntelui Horeb. Sufletului îi place să se oprească în acest loc. „Ce bine-i aici” (Matei 17. 4). Locul stării de față a lui Dumnezeu e totdeauna un loc foarte practic, unde inima trebuie să se dea pe față. Lumina care strălucește în acest loc sfânt face să se vadă totul; e tocmai ce ne trebuie așa de mult în mijlocul zadarnicilor pretenții ce ne înconjoară, a mândriei și mulțumirii de

noi înșine.

Am putea fi ispitiți să credem că, chiar în clipa când a primit Moise solia dumnezeiască, a trebuit să răspundă: „Iată-mă” sau: „Doamne, ce să fac?” Ei bine, nu; trebuia să fie adus aici. Amintirea celei dintâi greșeli îl înăbușă, fără nici o îndoială; căci atunci, când lucrezi fără Dumnezeu, îți vei pierde inima chiar când te trimite Dumnezeu, „Și Moise a zis Domnului: „Cine sunt eu ca să mă duc la Faraon și să scot din Egipt pe copiii lui Israel” (verset 11)? Moise, aici, nu seamănă cu omul care, cu patruzeci de ani mai înainte, „credea că frații lui or să înțeleagă că Dumnezeu îi va scăpa din robie cu puterea lui” (Fapte. 7. 25). Iată omul! Când prea iute, când prea zăbavnic la lucru, Moise învățase multe lucruri din ziua aceia când lovise pe Egiptean, înaintase în cunoașterea de sine și cunoașterea aceasta îl făcea neîncrăzător și plin de teamă. Dar hotărât că n-avea încă încredere în Dumnezeu. Dacă nu mă uit decât la mine, nu voi face „nimic” iar dacă mă uit ținută la Hristos, „pot face totul”. Și astfel, când Moise împins de neîncredere și teamă, răspunde: „Cine sunt eu?”, Dumnezeu îi spune: „Eu voi fi cu tine” (verset 12). Asta ar fi trebuit să-i fie de ajuns. Dacă Dumnezeu e cu mine, ce-mi pasă cine sunt sau ce sunt? Când Dumnezeu îi spune: „Te voi trimite” și „voi fi cu tine”, slujitorul este plin de autoritate și de puteri dumnezeiești și ar trebui deci să fie foarte ușurat și mulțumit că se duce acolo, unde-l trimite Dumnezeu.

Dar Moise pune o altă întrebare, căci inima omenească e plină de întrebări. „Și Moise spune lui Dumnezeu: „Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel și le voi spune: „Dumnezeul părinților voștri m-a trimes la voi” și mă vor întreba: „Care este numele lui”, ce le voi răspunde” (verset 13)? E ciudat să vezi cum gândește și cum întreabă inima omenească, în loc să asculte fără șovăire de Dumnezeu. Dar ceea ce este și mai minunat, este harul care îngăduie toate cârtirile acestea și răspunde tuturor întrebărilor, fiecare din ele fiind un prilej de a face să se vadă o trăsătură nouă a acestei îndurări dumnezeiești. „Dumnezeu a zis lui Moise: „Eu sunt cel ce sunt”. Și a adăugat: „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: „Cel ce se numește „Eu sunt” m-a trimes la voi”, (verset 14). Numele pe care-l are aici Dumnezeu e minunat și cu tâlc. Dacă urmărim în Scriptură felurile nume pe care le are Dumnezeu, vedem că aceste nume sunt în strânsă legătură cu felurile nevoi ale celor cu care era Dumnezeu în legătură. „Iehova-Jire” (Domnul va purta de grijă) Gen. 22.14; „Iehova-Nisi” (Domnul, steagul meu) Ex. 17.15; „Iehova-Țidchenu” (Domnul, neprihănirea noastră) Ieremia 33.16; „Iehova-Salom” (Domnul trimite pace) Jud. 6. 24. Toate aceste nume ale lui Dumnezeu au în vedere împlinirea nevoilor poporului Său, și când se numește „Eu sunt”, acest nume le cuprinde pe toate celelalte.

Dacă avem nevoie de viață, Hristos zice: „Eu sunt viața”. Dacă vrem neprihănire, El este „Domnul, neprihănirea noastră”. Dacă vrem pace, „El este pacea noastră.” Dacă vrem „înțelepciune, sfințire și răscumpărare”, El „este făcut” toate acestea pentru noi. Cu un cuvânt, putem străbate toată scara nevoilor omenești, ca să înțelegem ce adânc și bogat este acest nume minunat: „Eu sunt.”

Ce minunat să fii chemat să mergi în tovărășia Celui ce poartă un astfel de nume! Suntem în pustia lumii acesteia și întâlnim încercări, necazuri și greutăți; dar, câtă vreme ne bucurăm de harul de a putea alerga, oricând și în orice împrejurare la Acela care ni se descopere, în îndurarea Sa nespus de felurită, în vederea tuturor nevoile noastre și a slăbiciunilor noastre, n-avem de ce ne teme de pustie. Dumnezeu avea să-și treacă poporul prin pustie, când și-a descoperit numele Său lui Moise; și măcar că credinciosul, care, astăzi are Duhul de înfiere poate să spună: „Ava, adică Tată”, nu-i lipsit de cinstea de a se bucura de legătura strânsă cu Dumnezeu în toate descoperirile acestea pe care a binevoit să le facă despre Sine însuși. Numele „Dumnezeu”, de pildă, îl descopere, lucrând ca singurul Dumnezeu, arătându-și puterea veșnică și dumnezeirea Sa în facerea lumii. Numele de Domnul „Dumnezeu” îl ia în legătură cu omul.

Apoi ca „Dumnezeul cel atotputernic” se arată robului său Avraam ca să-i întărească siguranța că își va împlini făgăduința cu privire la „sămânța” lui. Ca „Iehova” s-a făcut cunoscut lui Israel, scoțându-l din robia Egiptului și ducându-l în țara Canaanului.

Așa că, în felurile chipuri și în multe rânduri „Dumnezeu a vorbit odinioară părinților prin prooroci” (Evr. 1. 1); și creștinul, în vremea de azi a harului, pentru că are Duhul înfierii, poate să zică: „Tatăl meu s-a descoperit astfel, așa a vorbit și așa a lucrat”.

Nimic mai interesant sau însemnat din punct de vedere practic decât să cercetezi și să urmărești marile nume pe care și le ia Dumnezeu în felurile Lui vremuri. Aceste nume sunt totdeauna întrebuințate în cea mai strânsă legătură cu împrejurările în care s-a descoperit; dar în numele „Eu sunt” este o înălțime și o adâncime, o lungime și o lărgime care întrece orice pricepere omenească.

Mai mult, numai în legăturile cu poporul Său, ia Dumnezeu acest Nume. Nu sub numele acesta a vorbit lui Faraon. Când îi vorbește, Ei la numele acela măreț și poruncitor: „Domnul Dumnezeu al Evreilor”, adică Dumnezeu în legătură cu chiar acest popor, pe care Faraon caută să-l zdrobească. Asta ar fi trebuit să fie de ajuns ca să arate lui Faraon îngrozitoarea stare în care se găsea față de Dumnezeu. „Eu sunt” n-ar fi fost înțeles de o ureche firească și n-ar fi spus nimic dumnezeiesc unei inimi necredincioase. Când Dumnezeu întrupat a spus Evreilor necredincioși din timpul Său aceste vorbe, „mai înainte de Avraam sunt Eu” (Ioan 8. 58), ei au luat pietre ca să arunce în El, Numai adevăratul credincios poate simți, în oarecare măsură, puterea și prețul acestui nume negrăit: „Eu sunt”. El se bucură să audă de pe buzele Domnului Isus vorbe ca acestea: „Eu sunt pâinea vieții. Eu sunt Lumina lumii, Eu sunt păstorul cel bun, Eu sunt învierea și viața, Eu sunt vița cea adevărată, Eu sunt Alfa și Omega, Eu sunt Luceafărul strălucitor de dimineața”. Cu un cuvânt, el poate lua orice nume dumnezeiesc plin de frumusețe și, punându-l după „Eu sunt”, va găsi în El pe Isus.

În acest Nume e o dulceață negrăită. Fiecare credincios poate găsi în el tocmai ce-i trebuie pentru sufletul lui. Nu-i o singură cotitură în toată călătoria creștinului prin pustia acestei lumi, nu-i o singură frământare a sufletului, un singur punct în starea lui, la care să nu găsească totul în numele acesta, căci are totul în Isus. Pentru orice credincios deci, fie el cât de slab și șovăitor, numele acesta cuprinde cea mai mare și neamestecată binecuvântare. Dar, măcar că numai pentru poporul ales, Dumnezeu poruncise lui Moise să spună „Cel ce se numește Eu sunt, m-a trimes la voi”, acest nume, privit în legătură cu necredinciosul, cuprinde ceva foarte adânc și adevărat. Dacă un om, care e încă în păcatele sale, privește o clipă acest minunat nume, e peste putință să nu se întrebe: „Cum stau eu față de această Ființă care se numește „Eu sunt cel ce sunt”? Dacă este adevărat că El este, ce este El pentru mine? Ce să scriu despre acest nume? Nu voi dezbrăca acest nume de greutatea și puterea lui cu vorbele mele, dar mă rog ca Dumnezeu Duhul Sfânt să-l facă să pătrundă în cugetul fiecărui cititor care are în adevăr nevoie să fie cercetat de El,

Nu pot sfârși acest capitol fără să atrag luarea aminte a cititorului creștin asupra însemnătății celor cuprinse în versetul 15; „Și Dumnezeu a zis lui Moise: „Așa să vorbești copiilor lui Israel: Domnul, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeu al Avraam, Dumnezeu al Isaac, și Dumnezeu al Iacov m-a trimes la voi. Acesta este numele meu pentru veșnicie, acesta este numele meu din neam în neam”. Aceste cuvinte cuprind un adevăr foarte însemnat pe care par a-l uita mulți creștini de nume, că adică legăturile lui Dumnezeu cu Israel sunt veșnice; El este

tot atât Dumnezeu lui Israel azi, ca și atunci când i-a cercetat în Egipt. Mai mult, El se interesează de ei tot atât de mult azi, ca și atunci, numai că în alt chip. Cuvântul Său e lămurit: „Acesta e Numele Meu pentru veșnicie”! Dumnezeu nu spune: „Acesta e Numele Meu pentru o vreme, pentru atâta cât vor vrea să fie ce trebuie să fie”, nu, ci: „Acesta e Numele Meu pentru veșnicie, e Numele Meu din neam în neam”. Să cântărească bine acest lucru cititorul. „Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său, pe care și l-a cunoscut mai dinainte” (Rom. 11. 2). Ascultători sau neascultători, adunați ori risipiți, între neamuri, ori ascunși de vederea lor, copiii lui Israel sunt încă poporul Său. Ei sunt poporul Său și Dumnezeu e Dumnezeul lor. Cuvintele din versetul 15 a capitolului nostru sunt o dovadă. Biserica ce mărturisește pe Isus n-are drept să uite o legătură, despre care Dumnezeu spune că trebuie să țină în veac. Să luăm seama să nu facem tocmeală asupra cuvintelor: „pentru veșnicie”. Dumnezeu vrea să spună ce spune; și în curând va arăta în fața tuturor neamurilor pământului că legământul Său cu Israel este veșnic. „Căci lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile și chemarea făcută” (Rom. 11. 29). „Eu sunt” a spus El însuși că e Dumnezeul lui Israel pentru veșnicie. Toate neamurile vor fi aduse să înțeleagă acest adevăr, să se plece înaintea lui și să vadă că și căile minunate ale lui Dumnezeu cu neamurile și soarta lor e legată, într-un fel sau altul, de acest popor prețuit și ales de Dumnezeu, măcar că azi e judecat și împrăștiat. „Când Cel Prea înalt a dat o moștenire neamurilor, când a despărțit pe copiii oamenilor, a pus hotare popoarelor după numărul copiilor lui Israel. Căci partea Domnului este poporul Lui, Iacov este partea Lui de moștenire” (Deut. 32. 9)! Ce a spus Dumnezeu, să fi încetat oare de a mai fi adevărat? A părăsit Domnul partea Lui de moștenire? Ochiul Lui de dragoste nu se mai îndreaptă oare asupra semințiilor împrăștiate ale lui Israel, de multă vreme pierdute din vedere de oameni? Nu mai sunt în fața lui zidurile Ierusalimului? Ori poporul acestui Ierusalim a încetat el să mai aibă preț în fața ochilor Lui? Ca să răspundem la aceste întrebări, ar trebui să pomenim o mare parte din Vechiul Testament și multe locuri din cel Nou; dar nu-i aici locul să cercetăm în amănunt acest lucru. Voi aminti numai, ca să isprăvesc acest capitol, că creștinătatea nu trebuie „să nu știe taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor și atunci tot Israelul va fi mântuit” (Rom. 11. 25, 26).

Trebuie să ne mai oprim la piciorul muntelui Horeb, „îndărățul pustiei”, ca să vedem acolo necredința omului și harul fără margini al lui Dumnezeu, arătându-se în chip izbitor.

„Moise a răspuns și a zis: „iată că n-au să mă creadă, nici n-au să asculte de glasul meu, ci vor zice: „Nu ți s-a arătat Domnul” (verset 1)! Ce greu e să birui necredința inimii omului și ce trudă până să se încreadă în Dumnezeu! Ce zăbavnice e omul, când e vorba să asculte o făgăduință a lui Dumnezeu! Totul se poate, numai asta nu. Cea mai slabă trestie pe care o poate vedea ochiul omului e socotită mai tare, ca temelie a încrederii, decât nevăzuta „Stâncă a veacurilor” (Isa. 26. 4). Firea veche se va rezezi mai mult spre o apă omenească oarecare, spre o crăpătură de pământ, decât să rămână lângă izvorul ascuns al „apelor vii” (Ier. 2. 13; 17. 13).

Să ne gândim că Moise văzuse și auzise destule ca să pună capăt tuturor temerilor. Focul arzând în rugul care nu se mistuia; harul în toată bunăvoința Lui; marile nume de preț ale lui Dumnezeu; porunca dumnezeiască; făgăduința că Dumnezeu va fi cu el, toate aceste lucruri ar fi trebuit să înăbușe orice gând de teamă și să dea inimii o siguranță hotărâtă. Și totuși Moise mai pune și alte întrebări, la care Dumnezeu tot răspunde. Și, cum am văzut, fiecare întrebare pune în lumină o nouă îndurare dumnezeiască: „Domnul i-a zis: Ce ai în mână? El a răspuns: Un toiag” (verset 2). Dumnezeu voia să ia pe Moise așa cum era și să se slujească de ce avea el în mână. Toiagul, cu care mânase Moise oile lui Ietro, avea să fie întrebuințat pentru dezrobirea Israelului lui Dumnezeu, pentru pedepsirea Egiptului, pentru croirea, dea curmezișul mării, unui drum pentru poporul răscumpărat de Domnul, și ca să facă să țâșnească apă din stâncă pentru răcorirea oștilor însetate ale lui Israel în pustie. Dumnezeu se slujește de uneltele cele mai slabe ca să aducă la îndeplinire planurile cele mai mărețe. „Un toiag” „un corn de berbec” (Iosua 6. 5); „o prăjitură de pâine de orz” (Jud. 7. 13); „un ulcior de apă” (1 Împărați 19. 6); „praștia unui cioban” (I Samuel 17. 50); toate, într-un cuvânt, pot sluji, în mâna lui Dumnezeu, la aducerea la împlinire a lucrării Lui. Oamenii își închipuie că nu se poate ajunge la mari isprăvi decât prin mijloace mari; nu acestea sunt însă căile lui Dumnezeu. El se slujește de un „vierme” ca și de „soarele arzător”, de un cuvânt rău ca și de un „vânt uscat de la răsărit” (Iona 4).

Dar Moise avea de învățat o lecție de seamă, atât cu privire la toiag, cât și la mâna cu care-l mânua. El avea de învățat, iar poporul avea să fie înduplecat. „Domnul a zis: „Aruncă-l la pământ”. El l-a aruncat la pământ și toiagul s-a prefăcut într-un șarpe. Moise fugea de el. Domnul a zis lui Moise: „Întinde-ți mâna și apucă-l de coadă”. El și-a întins mâna și l-a apucat, și șarpele s-a prefăcut iar într-un toiag în mâna lui. „Iată, a zis Domnul, „ce vei face ca să creadă ca ți s-a arătat Domnul Dumnezeul părinților lor, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, și Dumnezeul lui Iacov” (vers. 3-5). Toiagul s-a prefăcut în șarpe, așa că Moise fugea de el, dar, la porunca Domnului, el a luat șarpele de coadă și șarpele s-a prefăcut iar toiag. Nimic n-ar putea arăta mai bine puterea Satanei întoarsă împotriva lui însuși. Avem multe pilde despre acest fapt în căile lui Dumnezeu și chiar în Moise. Șarpele este cu totul sub puterea lui Hristos; și, când va ajunge la marginea din urmă a căilor lui nesăbuite, va fi aruncat în iazul cu foc ca să-și culeagă acolo, în veșnicie, roadele faptelor lui. „Șarpele cel vechi”, „învinuitorul” și „vrăjmașul” va fi, pentru veșnicie, culcat la pământ sub toiagul unsului lui Dumnezeu (Apoc. 12. 9, 10).

„Domnul i-a mai zis: „Bagă-ți mâna în sân”. El și-a băgat mâna în sân, apoi a scos-o și iată că mâna i se acoperise de lepră și se făcuse albă ca zăpada. Domnul a zis: „Bagă-ți din nou mâna în sân”. El și-a băgat din nou mâna în sân; apoi a scos-o din sân; și iată că mâna se făcuse iarăși cum era și carnea lui” (vers. 6, 7). Mâna acoperită cu lepră și curățirea de această lepră înfățișează urmarea morala a păcatului și felul cum a fost ridicat păcatul prin lucrarea prea sfântă a lui Hristos. Pusă în sân, mâna sănătoasă se face leproasă; și mâna leproasă, pusă în sân, se face sănătoasă. Leprea este icoana preînchipuitoare a păcatului, iar păcatul a intrat prin cel dintâi om și e fost ridicat de al doilea om. „Moartea a intrat printr-un om, și tot printr-un om a venit și învierea morților” (1 Cor. 15. 21). Căderea a venit prin om, și tot prin om răscumpărarea; prin om a venit greșeala și tot prin el iertarea; prin om a intrat păcatul în lume și tot prin el neprihănirea; prin om și-a făcut loc moartea în lume și tot prin el moartea a fost înlăturată și a venit viața, neprihănirea și slava. Astfel că nu numai șarpele va fi biruit și pierdut, dar și orice urmă din lucrarea lui nenorocită va fi ștearsă de tot prin jertfa de ispășire a Aceluia „care s-a arătat ca să nimicească lucrurile diavolului” (1 Ioan 3. 8).

„Dacă nu vor crede nici aceste două semne și nu vor asculta de glasul tău, să iei apă din râu și s-o torni pe pământ; și apa pe care o vei lua din râu se va preface în sânge pe pământ” (verset 9). Aici vedem ce urmări are nesupunerea la mărturia lui Dumnezeu. Acest semn nu trebuia făcut decât dacă n-ar fi primit pe cele două dinainte. Mai întâi, trebuia să fie un semn pentru Israel, și apoi o urgie pentru Egipt (Exod 7. 17).

Totuși inima lui Moise nu-i încă împăcată. Moise a zis Domnului: „Ah, Doamne! eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară și cusurul acesta nu-i nici de ieri, nici de alaltăieri, nici măcar de când vorbești Tu robului Tău, căci vorba și limba mi-i încurcată” (verset 1). Ce mișelie! Numai răbdarea

nesfârșită a Domnului putea s-o suferi. Hotărât, când îi zisese Dumnezeu: „Eu voi fi cu Tine” nu dădea El oare robului Sau chezășia fără greș că ori de ce ar fi avut nevoie n-avea să-i lipsească? Și, de-ar fi avut nevoie să fie un bun purtător de cuvânt, „Eu sunt” nu era să fie cu el? Dar de vorbire, înțelepciune, patere, tărie, toate nu erau oare cuprinse în această comoară nesecată? „Dumnezeu i-a zis: „Cine a făcui gura omului, și cine face pe om mut sau surd, cu vedere sau orb? Oare nu Eu, Domnul? Du-te dar, Eu voi fi cu gura ta și le voi învăța ce vei avea de spus” (verset 11, la Har deplin fără pereche! Har vrednic de Dumnezeu! Nimeni nu e ca Dumnezeii nostru, al cărui har îngăduitor să treacă peste toate greutățile noastre, să îndestuleze, cu prisosință, toate nevoile noastre și să ajute slăbiciunii noastre. „Eu, Domnul” ar trebui să facă să tacă, pentru totdeauna, toate cântările inimilor noastre. Dar vai! Aceste cântări sunt greu de răsturnat; ele se ridică mereu, turburându-ne pacea și necinstind această Ființă binecuvântată, care se înfățișează ea însăși inimilor noastre, în toată plinătatea sa, așa ca să sorbim din această plinătate, după nevoile noastre.

E bine să ne amintim că, atunci când Domnul e cu noi, lipsurile și neputințele noastre se prefac, pentru El, într-un prilej ca să-și desfășoare harul Lui îndestulător pentru toate și să-și arate răbdarea Lui desăvârșită. Dacă Moise și-ar fi adus aminte de aceasta, faptul că n-avea darul vorbirii nu l-ar fi neliniștit. Apostolul Pavel ne învață să spunem: „Mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru că puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos, căci, când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Cor. 12. 9, 10). Acest fel de a vorbi este al unuia care a înaintat în școala lui Hristos. E mărturisirea unui om, care nu se neliniștea de loc că n-avea darul vorbirii, fiindcă el descoperise, în îndurarea Domnului Isus, un răspuns la toate nevoile lui, oricare ar fi ele.

Cunoașterea acestui adevăr ar fi trebuit să izbăvească pe Moise din neîncrederea lui și din frica, peste măsură de mare, care-l stăpâneau. Încredințarea că din milostivirea Sa, Domnul va fi ajutat gurii lui, ar fi trebuit să-l liniștească. Acela, care a făcut gura omului, putea, la nevoie, s-o binecuvinteze cu un mare dar de vorbire. Pentru credință, asta e un lucru foarte ușor; dar vai! biata inimă necredincioasă se bizuie mult mai mult pe o limbă puternic grăitoare, decât pe Acela, care a făcut-o. Acest fapt ni s-ar părea de neînțeles, dacă n-am ști din ce e făcută inima firească. Aceasta inimă nu se poate încrede în Dumnezeu și de aici vine acest cusur așa de umilitor, de neîncredere în Dumnezeul cel viu, cusur pe care-l descoperim chiar la copiii lui Dumnezeu, când se lasă stăpâniți, într-o măsură oarecare, de firea veche. Astfel, Moise se codește mereu: „Moise a zis: „Ah! Doamne, trimete pe cine vei vrea să trimeți” (verset 13). Asta înseamnă, de fapt, să nu primească cinstea slăvită de a fi singurul trimis al Domnului în Israel și în Egipt.

Știm cu toții cât de mult smerenia care vine de la Dumnezeu, este un har neprețuit. „Îmbrăcați-vă cu smerenie” este o învățătură dumnezeiască, și smerenia este, fără îndoială, podoaba cea mai potrivită pentru un păcătos nevrednic. Dar a nu vrea să iei locul pe care ți-l arată Dumnezeu, sau să urmezi celea pe care o arată El, nu mai este smerenie. La Moise, hotărât lucru, ce-l ținea pe loc nu era smerenia, căci „mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lui” ci era mai mult decât numai slăbiciune. Câtă vreme acest simțământ părea că e frică prea mare, ori cât de urât ar fi fost, Dumnezeu, în harul Său fără sfârșit, a îngăduit-o și i-a răspuns prin făgăduințe; dar, când a văzut că e necredință și lenevire a inimii, dreapta mânie a lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lui Moise și, în loc ca el să fie singura unealta în lucrarea de mărturie și de dezrobire a lui Israel, a trebuit să împărtășească această cinste cu un altul.

Nimic nu necinstește pe Dumnezeu mai mult și nimic nu este mai primejdios pentru noi decât smerenia mincinoasă. Când, sub cuvânt ca n-avem anumite daruri și însușiri, nu vrem să luăm locul pe care ni-l dă Dumnezeu, din mila Lui, asta nu mai e smerenie. Dacă, de pilda, Moise ar fi avut darul acela de vorbire pe care-l socotea de trebuință pentru aducerea la îndeplinire a însărcinării lui, putem crede că nu s-ar fi dat în lături de a asculta chemarea lui Dumnezeu. Dar, vorba este, ce dar de vorbire i-ar fi trebuit? Răspunsul la această întrebare e că, fără Dumnezeu, nici-un dar de vorbire omenesc nu poate fi de ajuns, pe când, cu Dumnezeu, chiar dacă n-ai nici un dar de vorbire, poți fi un slujitor cu putere pentru El.

Este aici un mare adevăr practic. Neîncrederea vine din mândrie, nu din omenie. Ea nu vrea să se încreadă în Dumnezeu, pentru că nu găsește în eul său o pricină să creadă. Dacă, din vreo pricină care e în mine, nu vreau să cred când vorbește Dumnezeu, eu fac pe Dumnezeu mincinos (1 Ioan 5.10) Dacă, atunci când Dumnezeu își arată iubirea, eu nu vreau să cred, sub cuvânt că nu mă socot destul de vrednic de această iubire, fac pe Dumnezeu mincinos și-i arăt cu asta mândria inimii mele. Numai gândul că mi s-ar putea cuveni altceva decât iadul ar fi dovada unei adânci necunoaștințe a stării mele și a ceea ce cere Dumnezeu de la mine; a nu vrea să iau locul hărăzit de dragostea răscumpărătoare, prin ispășirea săvârșită de Hristos, este a face pe Dumnezeu mincinos și a necinsti jertfa de pe Cruce. Dragostea lui Dumnezeu se revarsă de la El însuși; nu faptele mele bune o atrag, ci starea mea de plâns. Și nici de locul cuvenit mie, pe drept, nu-i vorba, ci de locul cuvenit lui Hristos. El a luat pe cruce locul păcătosului, pentru că păcătosul să poată avea legătură cu El în slavă. Hristos a suferit ce trebuia să suferă păcătosul, pentru ca, astfel, acesta să aibă parte de ce se cuvine lui Hristos. El este astfel cu totul dat la o parte și aici este adevărata smerenie. Nimeni nu poate fi cu adevărat smerit, înainte de a fi atins latura cerească a crucii; dar aici omul găsește viața, neprihănirea și bunăvoința dumnezeiască. Atunci ai sfârșit-o pentru totdeauna cu eul. Nu mai căuta, nici nu mai nădăjdui să găsești vreun bine în tine, ci te hrănești din belșugul altuia. Ești pregătit astfel să te unești cu glasul acelora care, în veșnicie, vor face să răsună cerurile de laudele lor, zicând: „Nu nouă, nu nouă, Dumnezeule, ci Numelui Tău se cuvine slavă” (Ps. 115. 1).

N-ar fi bine să ne oprim asupra greșelilor și lipsurilor unui slujitor așa de prețuit de Dumnezeu, ca Moise, despre care citim ca a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu, ca slugă, ca să mărturisească despre lucrurile care aveau să fie vestite mai târziu (Evr. 3. 5). Dar, dacă nu trebuie să ne oprim asupra acestor lipsuri, dintr-un duh de mulțumire personală ca și cum, în aceleași împrejurări, noi am fi lucrat altfel, trebuie cel puțin să, căutăm să scoatem, din ce ne spune Scriptura, sfintele lecții pe care a avut El de gând să ni le dea. Ar trebui să învățăm să ne judecam pe noi înșine și să ne încredem cu adevărat în Dumnezeu, să înlăturăm, eul, pentru ca Dumnezeu să poată lucra în noi, prin noi și pentru noi. Aici stă adevărata taina a puterii.

Am văzut că Moise s-a lipsit, din greșeala sa, de cinstea de a fi singura unealtă a lui Dumnezeu în lucrarea slăvită pe care avea s-o săvârșească. Dar nu numai atât. „Atunci, Domnul s-a mâniat împotriva lui Moise; și a zis: „Nu-i oare acolo fratele tău Aaron, levitul? Știu că el vorbește ușor. Iată că el însuși vine înaintea ta; și, când te va vedea, se va bucura în inima lui. Tu îi vei vorbi și vei pune cuvintele în gura lui; și eu voi fi cu gura ta și cu gura lui: vă voi învăța ce aveți de făcut. El va vorbi poporului pentru tine, îți va sluji drept gură și tu vei ține, pentru el, locul lui Dumnezeu. Ia în mână toiagul acesta cu care vei face semnele” (vers. 14-17). Aceste versete sunt o mână de învățături practice foarte de preț. Am văzut temerile și îndoielile lui Moise, cu toate făgăduințele ce primea din harul dumnezeiesc. Și acum, măcar că Moise nu câștigase nimic, în felul acesta, ca putere; măcar că nu era nici mai multă putere în gura lui Aaron decât într-a lui; măcar că el,

Moise, a trebuit, la urma urmei, să vorbească lui Aaron, îl vedem gata de plecare de îndată ce se poate bizui pe ajutorul unui muritor, sărac și slab, ca și dânsul, în vreme ce nu știuse să asculte, când Domnul îi dădea mereu făgăduința că va fi cu el.

Iubite cititor, toate acestea nu sunt oare pentru noi o oglindă, în care se răsfrânge inima ta și a mea? Cu toții suntem aplecați să ne încredem mai de grabă în orice altceva decât în Dumnezeu cel viu. Sprijiniți și ocrotiți de un muritor la fel cu noi, pășim cu îndrăzneală și fără temere înainte; dar tremurăm, ne codim, ne îndoim când avem lumina harului Domnului, care să ne îmbărbăteze, și puterea brațului său atotputernic, care să ne sprijine. Asta ar trebui să ne smerească adânc înaintea Domnului, și să ne căutăm să-l cunoaștem mai bine, ca să știm să ne punem deplină încredere în el și să mergem înainte cu un pas mai hotărât, pentru că-L avem numai pe El singur ca izvor de putere. Tovărășia unui frate este, fără îndoială, foarte de preț: „Doi prețuiesc mai mult decât unul” (Ecl. 4. 9); fie ca-i vorba de lucru, de odihnă, ori de luptă. Domnul Isus și-a trimis ucenicii „doi câte doi” (Marcu 6. 7); totuși, dacă cunoașterea personală a lui Dumnezeu nu e de așa fel încât să putem-dacă trebuie — să mergem singuri, tovarășia unui frate ne va fi de puțin folos. Trebuie ținut seamă că Aaron, a cărui tovarășie pare a fi mulțumit pe Moise, a fost tocmai acela, care, mai târziu, a făcut vițelul de aur (Exod 32. 21). Vedem, adesea, cum chiar persoana care ni se părea necesară propășirii și izbânzii noastre, ajunge, pe urma, un izvor de adâncă mahnire pentru inimile noastre. De-am putea să ne aducem totdeauna aminte de acest lucru!

Oricum ar fi, Moise ascultă în sfârșit; dar, înainte ca să fie pe deplin pregătit pentru însărcinarea la care era chemat, a trebuit ca Dumnezeu, cu mâna Lui, să scrie pe firea lui hotărârea de moarte. Moise învățase lecții de seamă „îndărățul pustiei” acum, e chemat să învețe una și mai de seama „pe drum, în călătorie” (verset 24). E un lucru serios să fii slujitorul lui Dumnezeu; o creștere obișnuită nu poate pregăti un om pentru o astfel de chemare. Trebuie ca firea veche să fie ucisă și ținută în această stare de moarte. „Ne spunea gândul că trebuie să murim ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu care învie morții” (2 Cor. 1. 9). Orice slujitor al Domnului, ca să fie binecuvântat în slujba sa, trebuie să învețe ceva din ceea ce se cheamă a avea hotărârea de moarte scrisa pe firea veche. Moise a trebuit să treacă pe drumul acesta, mai înainte de a fi pregătit suflătește pentru însărcinarea sa. El mergea să spună lui Faraon: „Așa vorbește Domnul: „Israel este fiul meu, întâiul meu născut. Îți spun: „Lasă pe fiul meu să plece ca să-mi slujească; dacă nu vrei să-l lași să plece, voi uide pe fiul tău, pe întâiul tău născut” (verset 22, 23). Acesta era cuvântul pe care urma să-l ducă Moise lui Faraon; solie de moarte și de judecată; dar, pentru Israel, Moise avea un cuvânt de viață, de mântuire. Cu toate acestea, să ne aducem aminte că acela, care vrea să vorbească de moarte și de judecată, de viață și de mântuire, din partea lui Dumnezeu, trebuie să fi încercat, mai întâi, suflul lui puterea acestor lucruri. Moise, la început de tot, ni se arată culcat în patul morții; dar altceva era să intre în chiar experiența morții firii lui însuși. De aceea cetim: „În timpul călătoriei într-un loc, unde a rămas peste noapte, l-a întâlnit Domnul și a vrut să-l omoare. Sefora a luat o piatră ascuțită, a tăiat prepuțul fiului său, și l-a aruncat la picioarele lui Moise, zicând: „Tu ești un soț de sânge pentru mine”. Și Domnul l-a lăsat. Atunci a zis ea; „Soț de sânge”, din pricina tăierii împrejur” (verset 24-26). Aceste versete ne arată o adâncă taină a istoriei personale și casnice a lui Moise. Este lămurit că, până în clipa asta, inima Seforei se dăduse înapoi, de la întrebuintarea „unei pietre ascuțite” ca să taie ce era mai scump însușirii ei firești; ea ocolise semnul care trebuia pus în carnea fiecăruia dintre copiii Israelului lui Dumnezeu; ea nu știa că legătura ei cu Moise cerea lepădarea a tot ce era firesc; se dădea înapoi când era vorba de cruce. Era și firesc, dar Moise se lăsase înrăurit de la ea în această privință; de aceea întâmplarea aceasta din călătorie. Dacă Sefora nu vrea să taie împrejur pe fiul său, Domnul va pune mâna pe soțul ei; și, dacă Moise ține seama de dorința femeii sale, Domnul „va căuta să-l omoare”. Hotărârea de moarte trebuie scrisă pe firea veche a lui; și, dacă vom căuta s-o ocolim, într-un fel, o vom întâlni într-altul. Am văzut că Sefora închipuie Biserica lui Hristos. Ea s-a luat cu Moise, în acea vreme a vieții lui, când era lepădat de Israel; și locul, pe care l-am citit, ne învață că Biserica este chemată să cunoască pe Hristos ca pe Acela cu care ea este unită „prin sânge”. E o cinste mare pentru ca să bea din paharul Lui și să fie botezată cu botezul Lui. Fiind răstignită ca și dânsul, trebuie să se facă una cu moartea Sa, ca să-și omoare mădulelele pământești, să-și ia, în fiecare zi, crucea și să-L urmeze. Legătura ei cu Isus e întemeiată pe sânge; și arătarea puterii acestei legături cere numaidecât moartea firii vechi.. „Voi aveți totul deplin în El, care este capul oricărei domnii și stăpâniri; în El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, care stă în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești; fiind îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați împreună cu El prin credință în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți” (Col. 2. 10-12).

Aceasta e învățătura cu privire la starea bisericii față de Hristos, învățătură plină de binecuvântările cele mai mari pentru biserică și pentru fiecare din mădulelele ei: iertare deplină de păcate, neprihănire, primire deplină, siguranță veșnică, desăvârșita unire cu Hristos, în toată slava. „Voi sunteți desăvârșiți în El”. Ce s-ar mai putea adăuga celui ce e desăvârșit? Filozofia, învățătura omenească, începuturile nedesăvârșite ale lumii acesteia? Mâncarea, ori băutura, zilele de sărbătoare, lunile noi și sabbatele? Nu lua nu gusta, nu te atinge de cutare sau cutare lucru, care nu sunt decât „porunci și învățături ale oamenilor”, zilele, lunile, vremile și anii (Col. 2)? Nici unul din aceste lucruri, sau toate laolaltă, n-ar putea adăuga nici o iota Aceluia pe care Dumnezeu l-a declarat desăvârșit. Am putea, tot așa de bine, întreba dacă, după cele șase zile de lucru întrebuintate de Dumnezeu la facerea lumii, omul n-ar fi putut și el pune ceva de la dânsul, ca pentru încheiere, la ceea ce Dumnezeu a declarat „foarte bun”.

Mai mult, nu trebuie nicidecum să ne închipuim aceasta stare de desăvârșire ca ceva pe care trebuie s-o atingă creștinul, sau până la care încă n-a ajuns, dar spre care trebuie să năzuiască stăruitor, fără să poată fi sigur vreodată s-o capete până-n ceasul morții, ori înaintea scaunului de judecată. Această desăvârșire este partea copilului lui Dumnezeu, chiar și a celui mai slab, a celui mai puțin învățat. Cel mai neînsemnat dintre sfinți este cuprins în acel „voi” al apostolului. Toți copiii lui Dumnezeu au „totul deplin în Hristos”. Pavel nu zice „veți fi”, „poate sunteți”, „nădărduiți că veți fi”, „ruțați-vă ca să fiți” ci, prin sfântul Duh, el spune, hotărât ca „voi aveți totul deplin în Hristos”. Aici este adevăratul punct de plecare pentru creștin, și înseamnă să răstorni totul, dacă iei, drept scop, ceea ce Dumnezeu a făcut un punct de plecare câștigat.

Dar va spune cineva: „N-avem noi păcate, lipsuri, slăbiciuni”? Negreșit că avem. „Dacă spunem că n-avem păcat, ne înșelăm pe noi înșine, și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1. 8). Noi avem în noi păcat, dar nu asupra noastră. Mai mult, înaintea lui Dumnezeu, noi nu suntem în „noi”, ci „în Hristos”. „În El, avem totul deplin”. Dumnezeu vede pe credincios prin Hristos, cu Hristos și ca pe Hristos: asta e starea noastră neschimbată, și locul nostru veșnic de creștini. „Dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești” s-a făcut „prin tăierea împrejur a lui Hristos” (Col. 2. 11); credinciosul nu mai este sub stăpânirea firii sale (Rom. 7. 5; 8. 9), măcar că viețuiește în trup; el s-a împreunat cu Hristos în puterea unei vieți noi și veșnice, și această viață este nedespărțit legată de starea de neprihănire, în care este așezat credinciosul înaintea lui Dumnezeu. Domnul Isus a înlăturat tot ce era împotriva credinciosului și l-a apropiat de Dumnezeu, aducându-i înaintea Lui, în aceeași slavă, de care se bucură El însuși. Într-un cuvânt, Hristos este neprihănirea noastră (1 Cor. 1. 30; 2 Cor. 5. 21); și asta pune capăt tuturor greutăților, răspunde tuturor întrebărilor, aduce la tăcere toate îndoielile: „Căci cel ce se sfințește și cei ce sunt sfințiți sunt dintr-Unul”

(Evr. 2. 11).

Aceste adevăruri vin din icoana preînchipuitoare înfățișată în legătura lui Moise cu Sefora. Lăsăm, acum, pentru o vreme, „pustia”, dar nu vom uita marile lecții și sfintele înrăuriri primite acolo, așa de însemnate pentru orice slujitor al lui Hristos și pentru orice vestitor al Dumnezeului celui viu. Toți cei ce vor să slujească și să fie binecuvântați în slujba lor, fie în lucrarea de vestirea Evangheliei, fie în felurite însărcinări în Casa Domnului, care este Biserica, vor avea nevoie să se pătrundă de învățămintele pe care le-a primit Moise la poalele muntelui Horeb și pe drum „în călătorie”.

Dacă s-ar da acestor lucruri luarea aminte cuvenită, nu s-ar mai vedea atâtea persoane alergând, fără să fie trimese; nici nu s-ar mai vedea atâția oameni, luând însărcinări pentru care n-au fost niciodată pregătiți. Trebuie ca toți cei ce vor să predice, să învețe pe alții, să îmbărbăteze, să îndeplinească vreo slujba oarecare, să se cerceteze cu grija, ca să vadă dacă, în adevăr, sunt pregătiți, învățați și trimiși de Dumnezeu. Fără asta, isprava lor nu va fi recunoscută de Dumnezeu, nici binecuvântată pentru oameni; și cu cât se va retrage mai repede, cu atât va fi mai de folos atât pentru ei, cât și pentru acei cărora au vrut să li se pună un jug greu de ascultare. Niciodată o slujbă, data de oameni, nu va fi la locul ei în Biserica lui Dumnezeu. Trebuie ca orice slujitor să fie înzestrat de Dumnezeu, învățat de El și trimis de El.

„Domnul a zis lui Aaron: „Du-te înaintea lui Moise în pustie. Aaron a plecat și a întâlnit pe Moise la muntele lui Dumnezeu și l-a sărutat: Moise a spus lui Aaron toate cuvintele Domnului, care-l trimisese, și a făcut toate semnele pe care-i poruncise să le facă” (verset 27, 28). Această frumoasă priveliște de unire și frățescă dragoste se deosebește de multe din acelea, care s-au petrecut, pe urmă, între acești doi oameni în călătoria lor prin pustie. 40 de ani de viață în pustie aduc mari schimbări în oameni și în lucruri. Totuși e plăcut să te oprești o clipă asupra întâilor vremuri ale mersului credinciosului, când greutățile vieții din pustie n-au împiedecat încă revărsarea dragostei curate și adevărate, când înșelăciunea, stricăciunea și fățarnicia n-au nimicit încă încrederea inimii și n-au pus suflul sub înrăurirea de gheață a bănuielii.

E prea adevărat, vai! că atâția am de experiență n-au adus adesea decât acest trist rod. Dar ferice de aceea care, deschizând ochii ca să vadă firea omenească într-o lumină mai limpede decât aceea pe care o dă lumea, știe să slujească semenilor săi prin puterea îndurării dumnezeiești. Cine a cunoscut adâncimile și vicisugurile inimii omenești cum le-a cunoscut Isus? „El îi cunoștea pe toți și n-avea nevoie să-i facă cineva mărturisiri despre nici un om, fiindcă El însuși știa ce este în om”. El cunoștea așa de bine pe om, încât nu putea să se încreadă în El (Ioan 2. 24-25). El nu putea să se încreadă în mărturișirile de credință ale oamenilor, nici să primească pretențiile lor. Și, cu toate acestea, cine a fost vreodată mai plin de îndurare decât El? Cine a mai fost așa de iubitor, de gingaș, de compătitor, de milos? Cu o inimă care înțelegea pe fiecare, El putea mulțumi pe fiecare. El nu stătea departe de ticăloșia oamenilor prin faptul ca era cunoscător deplin al nelegiuirii din ei. „Mergea din loc în loc făcând binele”. De ce? Își închipuia El oare că cei care se îngrămădeau în jurul Său erau neprefăcuți? Nu; ci, pentru că „Dumnezeu era cu El” (Fapte. 10. 38). Iată pilda pe care ne-o dă Dumnezeu. S-o urmărim, și, pentru asta, trebuie ca, la fiecare pas, să călcăm în picioare eul cu toate interesele lui.

Cine ar dori să aibă această înțelepciune, această cunoaștere a firii și aceasta experiență care nu fac de cât să ducă pe oameni să se închidă în cerul unei iubiri de sine de gheață, și să privească toată lumea cu un ochi de tristă neîncredere? O astfel de stare nu poate veni dintr-o fire cerească, sau dumnezeiască. Dumnezeu dă înțelepciune, dar nu o înțelepciune care să închidă inima la chemările, nevoile și necazurile omului. El ne dă o cunoaștere a firii omenești, dar nu o cunoaștere care să ne facă să prindem cu o lăcomie iubitoare de sine ceea ce greșit numim noi „al nostru”. El dă experiență, dar nu o experiență care să ne ducă la disprețuirea lumii întregi, afară de noi înșine! Dacă umblăm pe urmele Domnului Isus, dacă ne lăsăm pătrunși de Duhul Său bun și dacă, prin urmare, îl arătăm în afară, dacă, într-un cuvânt, putem să spunem: „Pentru mine a trăi este Hristos”, atunci, străbătând lumea cu cunoașterea ei, având legătură cu oamenii, știind însă ce avem de așteptat de la ei, putem, prin har, să mărturisim cu viața pe Hristos în mijlocul lumii în care ne-a așezat Dumnezeu. Pricinile care ne pun în mișcare și ne însuflețesc sunt toate de la Cel de Sus, de acolo de unde este Acela care este același ieri, „azi și în veci” (Evr. 13. 8). În El își găsea inima acestui mult iubit și mare slujitor, din istoria căruia am scos atâtea lecții adevărate și adânci, îndurarea și puterea care l-au stăpânit prin greutățile vieții prin pustie. Și putem spune, fără teamă de a ne înșela, că, la sfârșit, cu toate încercările și luptele de 40 de ani, Moise putea să-și îmbrățișeze fratele pe muntele Hor cu aceeași dragoste, ca și atunci când l-a întâlnit, la început, „pe muntele lui Dumnezeu” (Exod 18. 5). Aceste două întâlniri au avut loc, e adevărat, în împrejurări foarte deosebite. Pe muntele sfânt, cei doi frați s-au întâlnit, s-au îmbrățișat și au pornit amândoi la drum ca să-și împlinească chemarea dumnezeiască. Pe muntele Hor, s-au întâlnit din porunca lui Dumnezeu (Numeri 20. 25), pentru că Moise să dezbrace pe fratele său de veșmintele preoțești și să-l vadă plecând din viață la părinții săi, din pricina unei greșeli la care luase parte el însuși. Împrejurările se schimbă; oamenii pot să se despartă unul de celălalt, dar în Dumnezeu nu este schimbare și nici umbra de mutare (Iacov 1. 17). „Moise și Aaron și-au văzut de drum și au adunat pe toți bătrânii copiilor lui Israel. Aaron a istorisit toate cuvintele pe care le spusese Dumnezeu lui Moise; și Moise a făcut semnele înaintea poporului. Poporul a crezut. Astfel au aflat că Domnul cercetase pe copiii lui Israel, că le văzuse suferințe; și s-au plecat și s-au aruncat cu fața la pământ” (verset 29-31). Când lucrează Dumnezeu, trebuie ca să cadă orice piedecă. Moise spusese: „Ei nu mă vor crede”, dar nu era vorba să știe dacă îl credeau pe el, ci dacă se încredeau în Dumnezeu. Acela, care poate să se privească drept trimes al lui Dumnezeu, poate fi astfel deplin liniștit în ce privește primirea însărcinării Sale de către oameni. Si această fericită încredințare nu-l face să se abată nicicum de la grija și dragostea lui pentru aceia cărora le vorbește; ba, dimpotrivă, îl ferește de acea neliniște sufletească pe care cine o are nu poate da o mărturie statornică și bună. Un trimes al lui Dumnezeu ar trebui totdeauna să-și aducă aminte că solia este a lui Dumnezeu. Când Zaharia a zis îngerului: „Cum voi cunoaște acest lucru?” – fost-a îngerul oare turburat de această întrebare? Deloc, ci a răspuns: „Eu sunt Gavril, care stau înaintea lui Dumnezeu, și am fost trimes să-ți vorbesc și să-ți aduc aceste vești bune” (Luca 1. 18, 19). Îndoielile lui Zaharia nu tulbură pe înger în solia pe care o are de adus. „Cum poți să te îndoiești, pare a spune el, când ți s-a trimes un înger de la scaunul de domnie al lui Dumnezeu”? Așa ar trebui să umble, orice trimes al lui Dumnezeu, și, în duhul acesta, ar trebui să vestească solia încredințată lui.

Urmarea celei dintâi cereri către Faraon nu părea deloc plină de îmbărbătare. Teama de a pierde pe israeliți a făcut pe Faraon să apese și mai mult și să vegheze asupra lor cu și mai mare grijă. Ori de câte ori se îngustează marginile puterii Satanei, furia lui crește. Așa e și aici. Cuptorul e gata să se stingă prin mâna dragostei răscumpărătoare; dar, înainte de a se stinge, arde cu mai multă tărie și arșița focului se mărește. Satanei nu-i place să dea drumul nici unuia din aceia pe care i-a avut în mâna lui grozavă. El este acel „om tare și bine înarmat” despre care vorbește Luca 11. 21-22 și care, câtă vreme își păzește casa, „averile-i sunt la adăpost”. Dar, slavă Domnului, că este Unul mai tare decât el, care i-a luat armătura în care se încredea și i-a împărțit prada printre cei iubiți de El din veșnicie. „Moise și Aaron s-au dus apoi la Faraon și i-au zis: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Lasă pe poporul Meu să plece ca să prăznuiască, în pustie, un praznic în cinstea Mea” (cap. 5. 1). Aceasta era solia trimisă de Dumnezeu lui Faraon. El cerea o deplină izbăvire pentru popor, pentru că Israel era

poporul Său și dorea să i se prăznuiască, în pustie, un praznic măreț. Dumnezeu nu se poate mulțumi pentru aleșii Lui decât cu o izbăvire deplină de sub jugul robiei. „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă” (Ioan 11. 44) este, de fapt, marea lozincă a căilor pline de îndurare ale lui Dumnezeu, către cei ce, deși ținută în robie de Satana, sunt totuși iubiți de El din veșnicie.

Când privim pe copiii lui Israel în mijlocul cuptoarelor de cărămidă ale Egiptului, avem înaintea a icoană a stării oricărui copil al lui Adam din fire. Ei erau zdrobiți sub jugul apăsător al vrăjmașului, fără nici o putere de scăpare. Numai pomenirea cuvântului „slobozenie” a făcut pe asupritor să strângă lanțurile robilor Săi și să le îngreueze jugul. Trebuie ca izbăvirea să vină din afară. Dar de unde era să vină? Unde erau mijloacele pentru plată răscumpărării lor? Unde e puterea de a rupe lanțurile? Și, chiar găsite toate acestea, unde era voința care să săvârșească această lucrare și să-și dea osteneala să-i izbăvească? Vai! nu era nici o nădejde pentru Israel nici înăuntrul, nici în afară. Bietul popor nu avea alt mijloc decât să se uite în sus! Dumnezeu era locul lor de adăpost. El avea puterea și voința; El putea să răscumpere pe Israel și în ce privește prețul de plătit și în ce privește puterea. În Domnul și numai în El era mântuirea pentru poporul nenorocit asuprit.

Așa este și astăzi. „În nimeni altul” nu este mântuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fie mântuiți” (Fapte. 4. 12). Păcătosul se găsește sub jugul unui stăpân asupritor. El este vândut rob păcatului (Rom. 7. 14), ținut rob de Satana ca să-i facă voia, înlănțuit de legăturile poftelor, a patimilor și firii lui, „fără putere” (Rom. 5. 6), „fără nădejde, fără Dumnezeu” (Efes. 2. 12). Iată starea păcătosului. Cum s-ar putea el să mântui singur? Ce poate face el? Robul altuia, tot ce face, el face ca rob. Gândurile, vorbele, faptele lui sunt gândurile, vorbele, faptele unui rob. Chiar de va plânge și va suspina după izbăvire, lacrimile și suspinele lui sunt trista dovadă a robiei lui. El poate lupta pentru slobozenie; dar însăși lupta lui, cu toate că dovedește dorința lui să fie slobod, este mărturia, fără greș, a robiei lui.

Dar nu e vorba numai de starea păcătosului; însăși firea lui este stricată cu totul și supusă în întregime puterii Satanei. Așa că păcătosul n-are numai nevoia să fie pus într-o altfel de stare; dar trebuie să fie înzestrat cu o altă fire. Firea și starea merg împreună. Dacă ar sta în puțină păcătosului să îmbunătățească starea în care se găsește, la ce i-ar sluji, dacă firea îi este de deznădăjduit de rea? Un om de neam ales poate foarte bine să ia și să adopte un cerșetor de pe stradă, poate să-l înzestreze cu averea și starea unui om de neam ales, dar nu-i va putea da niciodată o fire de om de neam ales; și astfel firea unui cerșetor nu se va simți bine niciodată în starea unui om de neam ales. Trebuie o fire care să răspundă destoiniciei, dorințelor, pornirilor și năzuințelor firii celui ce se găsește într-o astfel de stare. Evanghelia harului lui Dumnezeu ne învață că credinciosul este pus într-o stare cu totul nouă; că el nu mai este privit ca fiind încă în starea lui dinaintea de vinovăție și osândă, ci într-o stare de desăvârșită și veșnică iertare. Starea, în care îl vede Dumnezeu acum, nu este numai o stare de depline iertare, ci și o stare în care sfințenia desăvârșită nu poate descoperi nici o pată. Credinciosul a fost scos din starea de vinovăție și pus, în chip desăvârșit și pentru veșnicie, într-o stare nouă de neprihănire desăvârșită și fără pată. Nu că starea lui cea veche a fost îmbunătățită; aceasta e cu neputință, căci: „Ce este strâmb nu se poate îndrepta” (Ecl. 1. 15). „Poate un Etiopian să-și schimbe pielea sau un leopard petele?” (Ier. 13. 23)? Nimic nu este mai potrivit adevărului de temelie al Evangheliei, decât gândul unei îmbunătățiri, încetul cu încetul, a stării păcătosului. Născut într-o stare anumită (cea de păcat), el trebuie „să se nască din nou” pentru ca să intre într-alta. El poate încerca să se îmbunătățească, să ia hotărârea să se facă mai bun în viitor; să înceapă o foaie nouă; să-și schimbe felul de viață; dar, prin toate acestea, el nu va fi scos din vechea stare de păcat nici cât negru sub unghie. Păcătosul poate fi, ce numim noi, „un om religios”, poate să încerce să se roage, chiar; poate să urmeze toate rânduirile bisericești și să îmbrace astfel haina unei schimbări morale pământe; dar nimic din toate acestea nu poate schimba ceva din starea lui adevărată înaintea lui Dumnezeu. Așa este și în ce privește firea. Cum va putea un om să-și schimbe firea? El poate s-o supună unui întreg șir de lucruri, poate să încerce s-o înfrâneze, dar tot firea va rămâne. „Ce este născut din carne este carne” (Ioan 3. 6). Omului îi trebuie o fire nouă. Dar, cum s-o dobândească? Crezând „mărturia lui Dumnezeu despre Fiul Său”. „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu născuți nu din sânge sau din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1. 12-13). Vedem aici că, cei ce cred în Numele Fiului Lui Dumnezeu, au dreptul să se cheme copii ai lui Dumnezeu; ei au parte de o fire nouă și au viața veșnică. „Cine crede în Fiul, are viața veșnică” (Ioan 3. 36). „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5. 24). „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17. 3). „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este Fiul său. Cine are pe Fiul, are viața” (Ioan 5. 11-12).

Aceasta este învățătura lămurită a Scripturii în ce privește firea și starea omului. Dar, cum și pe ce temei este pus credinciosul într-o stare de neprihănire și făcut părtaș firii dumnezeiești? Această mare schimbare ține în totul de acest binecuvântat adevăr: Isus a murit și a înviat (1 Tesal. 4. 14). El a părăsit scaunul de domnie al slavei, locurile cerești; a venit în această lume de păcate și blestem într-un trup asemănător păcatului și, după ce a arătat slava lui Dumnezeu în toate faptele vieții Sale aici pe pământ, a murit pe cruce, sub greutatea abaterilor poporului Său. El a plătit toată datoria noastră, tot ce era sau ar putea fi împotriva noastră. A arătat că legea e sfântă și dreaptă, fiind făcut blestem și murind pe cruce. Orice cerință a fost împlinită, orice vrăjmaș adus la tăcere, orice piedecă îndepărtată. „El a voit, pentru dreptatea Lui, să vestească o lege mare și minunată” (Isa. 42.21). „Bunătatea și credințioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută” (Ps. 85. 10).

Dreptatea nemărginită fiind împlinită, dragostea nemărginită poate să se reverse în inima zdrobită a păcătosului, ca să-l liniștească și înveselească, în timp ce sângele și apa, picurând din coasta străpunsă a lui Isus, împlinesc toate cerințele unei cuget vinovat, dar încredințat de păcat. Domnul Isus se găsea în locul nostru pe cruce: El era locțiitorul nostru. „El, cel drept, pentru cei nelegiuîți” (1 Petru 3. 18). „A fost făcut păcat pentru noi” (2 Cor. 5. 21). El a fost pus în rândul tâlharilor; a fost îngropat și a înviat, împlinind astfel totul. Așadar, de acum încolo, nimic nu mai este împotriva păcătosului; el este una cu Hristos și în aceeași stare de neprihănire ca a Lui. „Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4. 17).

Iată ce dă cugetului o pace temeinică. Dacă nu mai suntem într-o stare de vinovăție, ci într-o stare de neprihănire, dacă Dumnezeu ne vede în Hristos și asemenea Lui, avem parte de o pace desăvârșită. „Deci, fiindcă suntem neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu” (Rom 5. 1). Sângele Mielului a spălat toată vinovăția credinciosului, i-a șters datoria cea grea și i-a dat în fața acestei sfințenii, care nu poate privi nelegiuirea (Habacuc 1. 13), o haină albă.

Dar credinciosul n-a aflat numai pacea cu Dumnezeu; el este făcut copilul lui Dumnezeu, așa că se poate bucura de dulceața legăturii cu Tatăl și cu Fiul prin puterea Duhului Sfânt. El poate privi crucea din două puncte de vedere: mai întâi plătește ce cere slava lui Dumnezeu, apoi se arată dragostea lui Dumnezeu. Dacă ne-am privi păcatele din punct de vedere al cerințelor lui Dumnezeu, ca judecător, am vedea că ea (crucea) a împăcat aceste cerințe. Dumnezeu, ca judecător, a fost proslăvit prin cruce. Ba mai mult: Dumnezeu, pe lângă cerințe, mai are

și dragoste multă; și crucea Domnului Isus dovedește păcătosului aceasta mare dragoste. De altă parte, păcătosul este făcut părtaș unei firi noi, în stare să se bucure de aceasta mare dragoste și să aibă legătură cu inima din care pornește această dragoste. „Hristos de asemenea a suferit odată pentru păcate, El cel neprihănit pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3. 18). Deci nu numai că am fost puși într-o stare nouă, dar am fost aduși la o Persoană, adică la Dumnezeu, și înzestrați cu o fire care se poate desfăta în El. „Ne bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea” (Rom 5.11).

Câta putere și câtă frumusețe descoperim în aceste cuvinte de scăpare: „Lasă pe poporul Meu să plece ca să prăznuiască, în pustie, un praznic în cinstea Mea” (cap. 5.11). „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimes să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați” (Luca 4. 18-19). Vestea cea bună a Evangheliei ne vestește izbăvirea de orice jug, din orice robie. Pacea și slobozenia, cum spune Dumnezeu, sunt darurile pe care Evanghelia le da celui ce o primește, prin credință.

Băgați de seamă cum spune: „ca să-mi prăznuiască, în pustie, un praznic”. Dacă copiii lui Israel trebuiau să sfârșească cu Faraon, trebuiau să înceapă cu Dumnezeu. Schimbarea era mare. În loc să muncească sub jugul celor ce le luau biruri, ei trebuiau să prăznuiască pe Dumnezeu; pentru aceasta, trebuiau să treacă din Egipt în pustie sub călăuzirea Lui și, chiar dacă pustia era tristă și sălbatică, ea era drumul care ducea în Canaan. Planul lui Dumnezeu era ca Israel să-l prăznuiască, în pustie, un praznic mareț și, pentru aceasta, trebuia să „fie lăsat să plece” din Egipt. Totuși Faraon nu era deloc gata să asculte porunca dumnezeiască. „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui și să las pe Israel să plece? Nu cunosc pe Domnul și nici nu voi lăsa pe Israel să plece” (verset 2), Prin aceste cuvinte, Faraon își arăta în chipul cel mai izbitor, starea morală, neștiința și neascultarea, Aceste două merg împreună. Dacă nu cunoști pe Dumnezeu, nu poți să ascuți de El, căci ascultarea se sprijină întotdeauna pe cunoștință. Un suflet, care are fericirea să cunoască pe Dumnezeu, află că această cunoaștere este viața (Ioan 17. 3); și viața este putere; cu putere se poate lucra; este deci o mare lipsă de pricepere să vrei să ceri cuiva să facă ceva ca să capete tocmai puterea prin care poate face acel ceva.

Apoi Faraon nu se cunoștea nici pe el, cum nu cunoștea nici pe Dumnezeu. El nu știa că este un vierme al pământului, născut doar ca să arate slava celui despre care spune că nu-L cunoaște (Exod 9. 16. Rom. 9. 17).

„Ei au zis: „Ni s-a arătat Dumnezeul Evreilor. Dă-ne voie să facem un drum de trei zile în pustie, ca să aducem jertfe Domnului, pentru ca să nu ne bată cu ciumă sau cu sabie”. Și împăratul Egiptului le-a zis: „Moise și Aaron, pentru ce abateți poporul de la lucrul lui? Plecați la lucrările voastre. Să se dea mult de lucru acestor oameni ca să aibă de lucru și să nu mai umble după năluci” (vers. 3-9).

Ce descoperire a colțișoarelor ascunse ale inimii omenești găsim aici! Ce lipsă de pricepere în lucrurile lui Dumnezeu! Toate drepturile și toate descoperirile dumnezeiești erau, după părerea lui Faraon, „năluci”. Ce-l interesa pe el drumul de trei zile în pustie, sau „un praznic al Domnului”? Cum ar fi putut el înțelege nevoia unui asemenea drum, sau scopul unei astfel de sărbători? El putea înțelege ce înseamnă să porți o sarcină sau să faci cărămizi; aceste lucruri, după judecata lui, se puteau pipăi, dar să slujești lui Dumnezeu, să ții un praznic în cinstea Lui, asta nu era, pentru el, decât o nălucire deșartă născocită de cei ce căutau să scape cu această dezvinovățire de greutățile vieții. Prea adesea așa s-a întâmplat cu învățații și mai marii lumii acesteia, care întotdeauna au fost gata să numească nebulie și deșertăciune mărturiile dumnezeiești.

Ascultați, de pildă, felul cum privește marele Festus învinuirile pe care le aduc ludeii lui Pavel: „Aveau împotriva lui numai niște neînțelegeri cu privire la religia lor și la un oarecare Isus, care a murit și despre care Pavel spune că este viu” (Fapte. 25. 19) Vai, ce puțin își da el seama de ce spunea! Cât de puțin înțelegea el ce urmări avea întrebarea dacă Isus era mort sau viu.

El nu se gândea la marea însemnătate a acestei întrebări pentru el și chiar pentru prietenii săi, Agripa și Berenice; dar asta nu schimbă cu nimic faptul în sine; acum, el și ei știu, în această privință, ceva mai mult, măcar că, în zilele trecătoare ale slavei lor pământești, au primit acest lucru ca o credință greșită, nevrednică de luarea aminte a oamenilor cu judecată, bună numai să umple capetele smintite ale unor visători înflăcărați. Da! întrebarea însemnată, de care atârna soarta tuturor copiilor lui Adam, pe care se sprijină starea de azi și cea veșnică a Bisericii și a lumii și de care se leagă toate planurile lui Dumnezeu, era socotită, după judecata lui Festus, drept „credință zadarnică”. Așa și cu Faraon, El nu știa nimic de „Domnul, Dumnezeul Evreilor”, de puternicul „Eu sunt” de asemeni tot ce-i spusese Moise și Aaron despre o jertfă de adus lui Dumnezeu, i se părea umblare după năluci. Lucrurile lui Dumnezeu par, întotdeauna, zadarnice și fără rost, pentru mintea celor ce nu-L cunosc. Numele lui Dumnezeu poate face parte din vorbirea unei religii pline numai de forme, dar El însuși nu este cunoscut. Numele Său scump, în care credinciosul găsește tot ce-i dorește inima lui de credincios și tot ce-i trebuie, pentru necredincios n-are nici însemnătate, nici putere. Așa că tot ce vine de la Dumnezeu, sau îl privește pe El, cuvintele Lui, învățătura Lui, gândurile, căile Sale, sunt privite de cel necredincios ca năluci.

Dar se apropie cu pași repezi vremea când nu va mai fi astfel. Scaunul de judecată al lui Hristos, groaza lumii viitoare, talazurile iazului cu foc, nu vor mai fi „năluci”. Hotărât că nu; și toți aceia care, prin harul Lui, cred că aceste lucruri sunt adevărate, ar trebui să caute să trezească cugetul celor care, ca Faraon, țin „fabricarea cărămizilor” ca cel mai de preț gând sau lucru. Vai! de câte ori chiar creștinii cad în lumea lucrurilor văzute, gata să piardă adevăratul preț adânc al lucrurilor dumnezeiești și cerești. Trebuie să trăim mai mult în ținutul cerului și al „zidirii celei noi”. Atunci vom vedea lucrurile cum le vede Dumnezeu, ne vom gândi asupra lor, cum se gândește Dumnezeu și viața noastră va fi mai ridicată, mai dezinteresată, mai despărțită de pământ și lucrurile pământești.

Dar greutatea lui Moise nu era părerile lui Faraon asupra însărcinării sale. Slujitorul credincios, a cărui inimă este dată în întregime lui Hristos, trebuie să se aștepte să fie privit de lume ca un visător înflăcărat. Punctul de vedere din care privesc ei pe credincios nu ne lasă să ne așteptăm la altă judecată din partea lor. Cu cât un slujitor al lui Hristos va fi mai credincios Stăpânului ceresc, cu cât va merge pe urmele Sale, cu cât va fi mai asemenea chipului Său, cu atât se poate aștepta să fie privit de fii pământului ca „ieșit din minți”. Această judecată din partea lumii nu trebuie să-l dezamăgească, nici să-l umple de deznădejde. Un lucru nespus de dureros pentru el, însă, este să-și vadă mărturia și lucrul rău înțelese, nesocotite, lepădate tocmai de aceea pentru care lucrează el! Atunci are nevoie să fie mult cu Dumnezeu, să cugete mult la gândurile Sale, să trăiască în puterea legăturii cu El, ca să fie ținut neclintit în calea și slujba sa. Dacă, în asemenea împrejurări grele, nu ești deplin încredințat că ai primit chemarea de sus; dacă nu-ți dai seama că Dumnezeu este cu tine, să fii mai mult ca sigur de cădere.

Dacă Moise n-ar fi fost ținut astfel, cum ar fi putut el stăruii, când asuprirea crescândă a paterii lui Faraon a smuls logofeților copiilor lui Israel, cuvinte de deznădejde ca acestea: „Să vă vadă Domnul și să judece! Voi ne-ați făcut urăți lui Faraon și slujitorilor lui; ba încă le-ați dat sabia în mână ca să ne omoare” (vers. 20, 21). „Asta era destul de trist și Moise a simțit toată durerea și s-a întors la Domnul și a zis: „Doamne, pentru ce ai făcut un astfel de rău poporului acestuia? Pentru ce mai trimes? De când m-am dus la Faraon, ca să-i vorbesc în Numele Tău, el face și mai rău poporului acestuia; și n-ai izbăvit pe poporul Tău.”

Tocmai când izbăvirea părea mai aproape, lucrurile au luat o întorsătură din cele mai triste; tocmai ca în firea înconjurătoare, clipa cea mai întunecoasă a nopții este cea dinaintea zorilor. Așa va fi istoria israeliților în zilele de apoi. Clipa întunericii celui mai adânc și al groazei va fi înainte mergătorul arătării „Soarelui neprihănirii” (Matei 4. 1-2) aducând vindecarea în razele lui, „ca să lege rana fiicei poporului meu” (Ier. 6. 14; 8. 11).

Ne-am putea întreba, până la ce punct acest „de ce” al lui Moise, pomenit în locul de mai sus, a fost spus de o credință adevărată și o voință smerită. Dumnezeu însă nu mustră pe Moise pentru acest „de ce”, pricinuit de marea întristare a clipei prin care trecea.

El îi răspunde cu bunătate: „Vei vedea acum ce voi face lui Faraon; o mână puternică îl va sili să-l lase să plece; da, o mână puternică îl va sili să-i izgonească din țara lui” (cap. 6. 1). Acest răspuns este plin de un har deosebit. În loc să mustre îndrăzneala celui ce și-a îngăduit să pună la îndoială căile de nepătruns ale lui „Eu sunt”, acest Dumnezeu, întotdeauna plin de milă, caută să ușureze sufletul apăsător al slujitorului Său, descoperindu-i ce va face. Numai Dumnezeu poate să lucreze în felul acesta, El de la care ne vine orice dar desăvârșit, și care dă tuturor cu inimă largă și fără mustrare (Iacov 1. 5-17). „Căci El știe din ce suntem făcuți. Își aduce aminte, că suntem țărână” (Ps. 103. 14).

Nu în lucrările Sale, ci în El însuși, în firea Lui, vrea El să-și găsească inima mângâiere și bucurie. În El este fericire deplină, veșnică.

Când inima găsește, în Dumnezeu însuși, ușurarea de care are nevoie; când poate alerga la cel mai sigur adăpost pe care i-l dă Numele Lui, când găsește orice răspuns la nevoile ei în firea Lui, atunci este cu adevărat ridicată deasupra ținutului celor pământești; ea poate părăsi făgăduințele bunurilor pământești și să prețuiască adevărata însemnătate a pretențiilor omului. Inima care cunoaște pe Dumnezeu poate nu numai să privească pe pământ și să zică: „Totul este deșertăciune”, dar să și privească la Dumnezeu și să zică: „Toate izvoarele mele sunt în Tine” (Ps. 87. 7)

„Dumnezeu a mai vorbit lui Moise și i-a zis: „Eu sunt Domnul! Eu M-am arătat lui Avraam, și lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeu cel atotputernic; dar n-am fost cunoscut de ei sub Numele Meu ca „Domnul”. „De asemenea Mi-am încheiat legământul Meu cu ei ca să le dau țara Canaan, țara călătoriilor lor sfinte în care au locuit ca străini. Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe cari-i țin Egiptenii în robie și Mi-am adus aminte de legământul Meu” (vers. 2-5). Domnul (Iehova) este Numele pe care-l ia Dumnezeu ca Izbăvitor al poporului Său; pe temeiul legământului Său de har fără margini.

El se descopere ca fiind singur marele izvor veșnic al dragostei mântuitoare, înfăptuindu-și planurile Sale, împlinind făgăduințele, izbăvind pe poporul Său ales de orice vrăjmaș, de orice rău. Era spre binele lui Israel să rămână sub ocrotirea acestui nume cu tâlc „Domnul”, care arată pe Dumnezeu ca lucrând pentru slava Sa și luând pe poporul asuprit ca să arate în el această slavă (Isa. 43. 11-12; 15-21) „De aceea spune copiilor lui Israel: „Eu sunt Domnul: Eu vă voi izbăvi din muncile cu care v-apasă Egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor și vă voi scăpa cu braț întins și judecăți mari. Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeul vostru și veți cunoaște ca Eu, Domnul, Dumnezeul vostru, vă izbăvesc de muncile cu care v-apasă Egiptenii. Eu vă voi duce în țara pe care am jurat că o dau lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, eu vă voi da-o în stăpânire. Eu sunt Domnul” (vers. 6-8).

Toate acestea arată dragostea cea mai curată, cea mai bogată, cea mai lipsită de interes. Dumnezeu se arată inimilor alor Săi, ca fiind cel ce lucrează în ei, pentru ei, cu ei pentru arătarea slavei Sale. Oricât de slabi și răi erau ei, El s-a scoborât ca să facă să se vadă slava Sa, ca să-și arate dragostea și să dea o pildă de puterea Sa, în izbăvirea lor deplină. Slava Lui și scăparea lui Israel erau strâns legate. Mai târziu, li s-a adus aminte de aceste lucruri. „Nu doar pentru că întreceți la număr pe toate celelalte popoare s-a alipit Domnul de voi și v-a ales, căci voi sunteți cel mai mic dintre toate popoarele. Ci, pentru că Domnul va iubește, pentru că a vrut să țină jurământul pe care l-a făcut părinților voștri, pentru aceea v-a scos Domnul cu mâna Lui puternică și v-a izbăvit din casa robiei, din mâna lui Faraon, împăratul Egiptului” (Deut. 7. 7, 8).

Nimic mai potrivit pentru așezarea și întărirea inimii șovăitoare și îndoielnice pe o temelie tare, decât cunoștința că Dumnezeu ne-a luat, așa cum suntem, și știind desăvârșit de bine ce suntem; și mai mult, El nu va face nici o nouă descoperire, care să-i micșoreze dragostea pentru noi. „Fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13. 1). Pe cel ce-l iubește, îl iubește până la capăt cu o dragoste neschimbătoare; acesta este un prilej de bucurie nespusă. Dumnezeu știa cine suntem noi; El cunoștea tot ce aveam mai rău în noi, când și-a arătat dragostea Lui, dăruind pe Fiul Său. El a știut de ce aveam noi nevoie, și a îngrijit de toate. El cunoștea suma datoriei și a plătit-o. El știa ce trebuie făcut și a împlinit. Cerințele slavei Sale trebuiau împlinite și le-a împlinit. Aceasta este lucrarea Lui. De aceea spune lui Israel: „Vă voi scoate; vă voi face popor al Meu; vă voi duce în țara Canaan; Eu sunt Domnul”.

Acesta este lucrul pe care vrea să-l facă El, potrivit cu ce este El; și, câtă vreme n-a fost bine înțeles acest adevăr și nu este primit cu tărie în suflet prin puterea Duhului Sfânt, nu poate fi vorba de o pace temeinică. Nu poți avea o inimă fericită, nici liniștită, înainte de a ști și crede ca toate cerințele dumnezeiești au fost împlinite.

Cealaltă parte a capitolului cuprinde o listă a căpeteniilor caselor părinților lor. Această listă este vrednică de luat în seamă, întrucât ne arată pe Domnul numărând pe ai Lui, cu toate că erau încă în stăpânirea vrăjmașului. Israel era poporul lui Dumnezeu, și Dumnezeu face aici numărătoarea acelor asupra cărora avea un drept nemărginit. Ce har minunat să găsești ceva de luat în seamă în cei ce se aflau în mijlocul marii înjosiri a robiei Egiptului, era ceva în adevăr vrednic de Dumnezeu! Acela, care a făcut lumile și care este înconjurat de îngeri ce n-au căzut, totdeauna gata să „facă voia Lui” (Ps. 103. 21), să se coboare aici pe pământ, să ia câțiva robi, cu care să binevoiască să-și unească Numele Său! El s-a coborât în mijlocul cuptoarelor de cărămizi ale Egiptului, a văzut acolo un popor gemând sub biciul asupritorului, și a rostit atunci aceste cuvinte vrednice de ținut minte: „Lasă pe poporul Meu să plece”. Și, spunând astfel, a început să facă numărătoarea, ca și cum ar fi zis: „Aceștia sunt ai Mei; să văd câți sunt, pentru ca nici unul să nu fie lăsat în urmă. El ridică din pulbere pe cel sărac, ridică din gunoi pe cel lipsit, ca să-i pună să șadă alături cu cei mari: și le dă de moștenire un scaun de domnie îmbrăcat cu slavă” (1Sam. 2. 8).

Acest capitol alcătuiește o parte deosebită a cărții Exodului. Cuprinsul lui poate fi așezat sub următoarele trei puncte de competențe: cele zece judecați ale Domnului; împotrivirea lui „lane și lambre” și cele patru împotriviri ale lui Faraon.

Toată țara Egiptului a fost zgduită sub loviturile neîntrerupte ale nuielui Domnului. Toți, de la împăratul așezat pe scaunul de domnie „până la slujnica ce lucrează la moară”, au simțit grozava greutate a acestei nuieli. „A trimis pe robul său Moise și pe Aaron pe care-l alesese. Prin puterea lui, ei eu făcut semne minunate în mijlocul lor, au făcut minuni în țara lui Ham. A trimis întuneric și a adus negura ca să nu fie neascultători la Cuvântul Lui. Le-a prefăcut apele în sânge, și a făcut să le piară toți peștii. Țara lor a forfotit de broaște până în odăile împăraților lor. El a zis și au venit muște otrăvitoare, păduchi pe tot ținutul lor. În loc de ploaie, le-a dat grindină și flăcări de foc în țara lor. Le-a bătut viile și smochinii și a sfărâmat copacii din ținutul lor, El a zis și au venit lăcuste, lăcuste fără număr, care au mâncat toată iarba din țară și au mistuit roadele de pe câmpiile lor. A lovit pe toți întâii născuți din țara lor, toată pârga puterii, lor” (Ps. 105.26-36);

Aici psalmistul ne zugrăvește pe scurt îngrozitoarele pedepse pe care le-a făcut Faraon să vină asupra țării și asupra poporului său, din pricina împietririi inimii lui. Acest trufaș împărat luase hotărârea să se împotrivească voinței celei atotputernice și căilor Dumnezeuului celui Prea înalt, și, ca o dreaptă urmare a acestui fapt, a fost osândit la orbire și împietrit. „Domnul a împietrit inima lui Faraon, și Faraon n-a ascultat de Moise și de Aaron, după cum spusese Domnul lui Moise. Domnul a zis lui Moise. „Scoală-te dis de dimineată, du-te înaintea lui Faraon, și spune-i: „Așa vorbește Domnul, Dumnezeuul Evreilor: „Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-mi slujească. Fiindcă de data aceasta am să trimet toate urgiile Mele împotriva inimii tale, împotriva poporului tău ca să știi că nimeni nu este ca Mine pe tot pământul. Dacă Mi-aș fi întins mâna și te-aș fi lovit cu ciumă, pe tine și pe poporul tău, ai fi pierit de pe pământ. Dar te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să vezi puterea Mea, și Numele Meu să fie vestit în tot pământul” (Exod 9. 12-16). Privind cu băgare de seamă pe Faraon și faptele lui, suflul se duce în mijlocul întâmplărilor mișcătoare din Apocalipsa, care ne fac să vedem pe cel din urmă îngâmfat asupra el poporului lui Dumnezeu, făcând să se reverse peste împărăția lui și peste el însuși cele șapte potire ale mâniei Celui Atot-Puternic. Dumnezeu, în planurile Sale, a voit ca Israel să aibă întâietatea pe pământ; trebuie dar ca oricine are îndrăzneala să se împotrivească acestei întâietăți, să fie dat deoparte. Trebuie ca harul dumnezeiesc să și ajungă ținta; și oricine ar încerca să pună o piedecă înaintea acestui har trebuie să fie „îndepărat”: fie Egiptul, Babilonul, sau „Fiara care era, și nu mai este și care va fi” (Apoc. 17. 8), n-are a face. Puterea dumnezeiască va deschide calea, astfel ca harul dumnezeiesc să poată curge, și un blestem veșnic va fi peste toți aceia cari-i vor pune piedeci. Ei vor gusta, în timpul veșniciei, rodul amar al răzvrătirii lor împotriva Domnului, Dumnezeuului Evreilor, El a zis poporului Său: „Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere” (Isa. 54.17), și credincioșia Lui neschimbată va împlini neapărat ce a făgăduit harul Său fără margini. Astfel, când Faraon stăruia să oprească cu mâna sa de fier pe Israelul lui Dumnezeu, potirile mâniei dumnezeiești se vărsau peste el, și țara Egiptului, în întregime, era acoperită de întuneric, de boli și de jale. În curând, va fi la fel cu marele și cel din urmă asupra, când se va ridica din adâncul fără fund, înarmat cu puterea sa tanică, pentru ca să zdrobească sub „picioarul mândriei” (Ps. 36. 11) pe aceia pe care și i-a ales Domnul ca ținta a îndurării Sale. Scaunul lui de domnie va fi răsturnat, împărăția lui nimicită de cele din urmă șapte urgii, și, la urmă, el însuși va fi aruncat, nu în Marea Roșie, ci „în iazul de foc și de pucioasă” (Apoc. 17. 8; 20. 10).

Nici o slovă sau o iotă din ce a făgăduit Dumnezeu lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov nu va trece fără să fie împlinită. Dumnezeu va împlini totul. În ciuda tuturor celor spuse sau făcute împotriva, Dumnezeu își aduce aminte de făgăduințele Sale, și le va împlini. Toate făgăduințele Lui sunt „da și Amin” în Hristos Isus (2 Cor 1. 20). Neamuri împărătești s-au ridicat și și-au jucat rolul în aceasta lume; scaune de domnie au fost ridicate pe dărâmăturile vechii străluciri a Ierusalimului: împărății au înflorit pentru o vreme, și apoi s-au prăbușit; domnitorii atotputernici și plini de răvnă au luptat pentru stăpânirea „țării făgăduinței” toate acestea s-au întâmplat, dar Domnul a zis cu privire la Palestina: „Pământurile să nu se vândă de veci, căci țara este a Mea” (Levitic 25. 23). Prin urmare, nimeni decât Domnul nu va stăpâni, la urma urmelor, această țară; și El o va moșteni prin sămânța lui Avraam. Un singur loc din Scriptură este de ajuns. Țara Canaanului este pentru urmașii lui Avraam, și urmașii lui Avraam pentru țara Canaanului, și niciodată nici o putere pământească sau drăcească nu va putea să răstoarne această poruncă dumnezeiască. Dumnezeu cel veșnic Și-a dat cuvântul, și sângele legământului veșnic a curs, pentru ca să întărească acest cuvânt. Cine oare îl va zădărnici? „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Matei 24. 35). „Nimeni nu este ca Dumnezeuul lui Israel, El trece pe ceruri ca să-ți vină în ajutor, trece cu măreție pe nori. Dumnezeu cel veșnic este un loc de adăpost, și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare. El a izgonit pe vrăjmaș dinaintea ta, și a zis: „Nimicește-l”. Israel este fără frică în locuința lui, izvorul lui Iacov este departe într-o țară plină de grâu și de must, și cerul lui picură rouă. Ferice de tine, Israele! Cine este ca tine, un popor mântuit de Domnul, scutul care îți dă ajutor, și sabia care te face slăvit? Vrăjmașii tăi vor face pe prietenii înaintea ta, și tu vei călca peste înălțimile lor” (Deut. 33. 26-29).

Să cercetăm acum, punctul al doilea, și anume împotrivirea lui „lane și lambre”, vrăjitorii egipteni. Nu am fi cunoscut numele acestor vechi potrivnici ai adevărului lui Dumnezeu, dacă n-ar fi fost numiți de Duhul Sfânt, când vorbește despre „zilele din urmă”, despre care înștiințează Pavel pe copilul său, în credința, Timotei. Este de mare însemnătate ca cititorul creștin să înțeleagă bine adevărata obârșie a împotrivirii față de Moise a acestor vrăjitori; și pentru ca să-și dea bine seama de aceasta, iată locul din epistola lui Pavel către Timotei. Este adânc și serios. „Să ști că în zilele din urmă vor fi vremuri grele căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați. neîmbânziți, iubitori de sine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia. Sunt printre ei unii, care se vâra prin case, și momesc pe femeile ușurate în greutate de păcate și frământate de felurite pofte, care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului. După cum lane și lambre s-au împotrivit lui Moise; tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricați la minte și osândiți în ce privește credința. Dar nu vor mai înainta; căci nebunia lor va fi arătată tuturor, cum a fost arătată și a celor doi oameni” (2 Tim. 3. 1-9).

Vedem că felul acestei împotriviri față de adevăr este foarte serios. „lane și lambre” s-au împotrivit lui Moise doar imitându-l în ce făcea, pe cât le sta în putință.. Nu vedem că el ar fi pus pe seama unei puteri înșelătoare sau rele lucrările lui Moise, ci au căutat mat degrabă să le zădărnicească înrăurirea asupra cugetului, făcând aceleași lucruri ca și el. Ce făcea Moise puteau să facă și ei, astfel, că, la urma urmelor, nu era mare deosebire. Era tot una. Minunea este minune. Dacă Moise făcea minuni pentru ca să scoată poporul din Egipt, ei puteau să le facă pentru ca să-l oprească în țară: unde era dar deosebirea?

Din toate acestea, învățăm că Împotrivirea cea mai drăcească față de mărturia lui Dumnezeu în lume vine de la aceia care, cu toate că imită adevărul, nu au decât forma evlaviei și-i „tăgăduiesc puterea” (2 Tim. 3. 5). Acești oameni pot face aceleași lucruri, pot lua aceleași obiceiuri și forme, pot întrebuița același fel de vorbire și să mărturisească aceleași păreri ca și ceilalți. Dacă adevăratul creștin însuflețit de dragostea

lui Hristos. dă de mâncare celui înfometat, îmbracă pe cel gol, cercetează bolnavii, răspândește Scriptura, împarte tractate, se roagă, cântă cântări creștinești, apără și vestește Evanghelia, creștinul de formă poate să facă și el toate aceste lucruri și, să se ia bine seama, aceasta este însușirea deosebită a împotrivirii față de adevăr „în zilele din urmă”, acesta este duhul lui Iane și Iambre. Cât de trebuincios este să se înțeleagă acest adânc adevăr! E de mare nevoie să ne aducem aminte că, după cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa acești învățători iubitori de sine, de lume și de plăceri, „se împotrivesc adevărului”. Ei nu voiesc să fie fără „o formă de evlavie”. Dar își însușesc forma pentru că a intrat în obiceiuri, și urăsc „puterea” ei, pentru că cere lepădarea de sine. „Puterea evlaviei” are ca urmare recunoașterea drepturilor lui Dumnezeu, statornicirea împărăției Lui în inimă și apoi arătarea acestor lucruri în felul nostru de a fi și în întreaga viață; dar, creștinul de formă nu cunoaște aceste lucruri. „Puterea evlaviei niciodată nu se va putea însoți cu vreuna din dezgustătoarele însușiri pe care ni le înfățișează partea epistolei către Timotei, pomenită mai sus; dar „forma”, ascunzându-le. le lasă în voie și nesupuse: și în aceasta simte plăcere creștinul de formă. El nu ține de loc ca poftele lui să fie robite, plăcerile împiedicate, patimile înfrânate, pornirile pentru celelalte lucruri ținute în frâu, inima curățită. Îi trebuie tocmai atâta religie ca să poată lua parte cea mai bună cu puțință din lumea aceasta și din cea viitoare. El nu știe ce însemnează să se lepede de lumea aceasta, pentru ca a găsit „lumea viitoare”.

Privind cu băgare de seama formele împotrivirii Satanei față de adevărul lui Dumnezeu, vedem că țelul lui de a lucra a fost totdeauna să țină piept acestui adevăr; la început, cu sila, lovind pe față, și, în urma, când acest mijloc n-a izbutit, stricându-l printr-o imitare. Astfel el a căutat să omoare pe Moise (cap. 2.15), și, neizbutindu-i planul, a încercat să-i imite lucrările.

La fel s-a întâmplat cu adevărul încredințat Bisericii lui Dumnezeu. Cele dintâi silințe ale Satanei s-au arătat prin mânia mai marilor preoților și bătrânilor norodului, prin scaunul judecătoresc al lui Pilat, prin închisoare și sabie. Dar, în locul din a doua epistolă către Timotei, nu se vorbește de asemenea mijloace. Lovitura pe față a făcut loc mijlocului mult mai ager și mai primejdios al unei slujbe zadarnice de formă fără putere, de imitare omenească. În loc să se înfățișeze înarmat cu sabia prigonirii, vrăjmașul se plimbă înveșmântat în haina slujbei religioase. El mărturisește și imită ceea ce prigonea și căuta să nimicească odinioară; și, prin mijlocul acesta, el capătă, pentru vremea de față, foloase înspăimântătoare. Formele îngrozitoare ale răului moral care din veac în veac au murdărit filele istoriei omenirii, în loc să se găsească numai în locurile, unde s-ar putea căuta, în chip firesc, în ascunzișurile întunericului omenesc, se găsesc rânduie, cu multă îngrijire, sub cutele unei slujbe nepăsătoare și neputincioase, și iată astfel una din marile lucrări ale Satanei.

Este firesc ca omul, făptură căzută și stricată, să fie iubitor de sine, zgârcit, lăudăros, mândru, neștiutor, prieten mai mult al plăcerilor decât al lui Dumnezeu; dar, ca să fie toate acestea sub frumoasa înfățișare a unei „forme de evlavie”, dovedește puterea deosebită a Satanei în împotrivirea lui față de adevăr în „zilele din urmă”. Ca omul să-și arate pe față aceste năravuri, aceste pofte și aceste patimi urâte, urmări neapărate ale depărtării lui de izvorul sfințeniei și curăției fără margini, este foarte firesc, căci omul va fi același până la sfârșitul sfârșitului. Dar, pe de altă parte, când vedem sfântul Nume al Domnului Isus pus alături cu stricăciunea și răutățile fără margini ale omului; când vedem sfintele Lui porunci unite cu niște obiceiuri religioase nelegiuite; când vedem toată stricăciunea păgânilor așa cum ne-o înfățișează cel dintâi capitol al epistolei către Rom., unită cu o „formă de evlavie”, putem spune cu drept cuvânt: acestea sunt îngrozitoarele însușiri ale „celor din urmă zile”, împotrivirea lui „Iane și Iambre”.

Cu toate acestea, numai trei lucruri au putut vrăjitorii Egiptului să imite pe slujitorii Dumnezeului celui viu și adevărat: și-au prefăcut toiugele în șerpi (cap. 7. 12); au prefăcut apa în sânge (cap. 7. 22); și au scos broaște peste toată țara Egiptului (cap. 8. 7); dar, la al patrulea semn, căruia îi trebuia puterea ziditoare, arătarea vieții, au rămas zăpăciți și au fost siliți să zică: „Aici este degetul lui Dumnezeu” (cap. 8. 16-19). Tot așa este și cu cei ce se împotrivesc adevărului în zilele de pe urmă. Tot ce fac ei fac prin înrăurirea deadreptul a Satanei și intră în marginile puterii lui. Pe lângă aceasta, ținta lor de căpetenie este „să se împotrivescă adevărului”. Cele trei lucruri, pe care le-au putut face „Iane și Iambre” au ca însușire a lucrării satanice moartea și necurăția și anume: șerpii, sângele și broaștele.

În felul acesta s-au „împotrivit lui Moise”, și „aceștia de asemenea se împotrivesc adevărului” și împiedică lucrarea lui morală asupra cugetului. Nimic nu ere o înrăurire mai mare pentru slăbirea puterii adevărului ca acest fapt, anume ca persoane, care sunt cu desăvârșire în afară de călăuzirea adevărului, fac întocmai aceleași lucruri ca și cei ce umblă în adevăr. Acesta este felul de a lucra al Satanei în vremea de față. El încearcă să facă pe toți oamenii să treacă drept creștini. I-ar plăcea să ne încredințeze că suntem înconjurați de o „lume creștină”, dar „lumea creștină” nu este decât o creștinătate mincinoasă, care, departe de a da o mărturie pentru adevăr, potrivit planurilor vrăjmașului adevărului, are menirea să se împotrivescă înrăuririi de sfințire și curățire a acestuia.

Într-un cuvânt, slujitorul lui Hristos, martorul adevărului, este înconjurat din toate părțile de duhul lui „Iane și Iambre”. E bine să țină minte, să cunoască în amănunțime răul cu care are să lupte; să nu uite că lumea, care-l înconjoară, este imitarea drăcească a lucrării adevărate a lui Dumnezeu făcută, nu de bățul unui vrăjitor rău pe față, ci prin lucrarea slujitorilor mincinoși, având forma evlaviei, dar tăgăduindu-i puterea, oameni care fac lucruri ce par bune și drepte, dar care nu au nici viața lui Hristos în suflet, nici dragostea de Dumnezeu în inima lor, nici puterea Cuvântului lui Dumnezeu în cugetul lor.

„Dar”, adaugă apostolul, nu vor mai înainta; căci nebunia lor va fi arătată tuturor, cum a fost arătată și a celor doi oameni”. Într-adevăr, „nebunia lui Iane și Iambre” a fost arătată tuturor atunci, când nu numai că nu au putut să mai facă minunile lui Moise și Aaron, dar, de fapt, au fost prinși în judecățile lui Dumnezeu. Aici este ceva foarte serios. Nebunia tuturor acelor care nu au decât forma va fi arătată tot astfel. Nu numai că ei nu vor fi în stare să imite urmările curate ale vieții și puterii dumnezeiești, în întregimea lor, dar vor fi ei înșiși loviți de judecățile, care vor urma din înlăturarea acestui adevăr căruia s-au împotrivit.

Ar putea spune cineva oare că toate acestea nu cuprind nici o învățătură pentru o vreme, când totul e formă fără putere? Ba da. Aceste pilde ar trebui să înrăurească asupra oricărui cuget, să vorbească tuturor inimilor, cu putere, și să facă pe fiecare din noi să se cerceteze cu deamănuntul ca să-și dea seama dacă mărturisește pentru adevăr, umblând prin puterea evlaviei, sau îi pune piedici nimiciindu-i urmările, neavând decât forma. Urmările puterii evlaviei se vor arăta în aceea că „vom rămânea în lucrurile, pe care le-am învățat” (2 Tim. 3. 14). Numai aceia vor rămânea, care au fost învățați de Dumnezeu; care, prin puterea Duhului lui Dumnezeu, s-au adăpat din adevărul dumnezeiesc la izvorul curat al Scripturii.

Binecuvântat să fie Dumnezeu că sunt mulți de aceștia în felurile bisericilor de nume. Sunt, pe aici pe colo, mulți al căror cuget a fost spălat în sângele ispășitor al „Mielului lui Dumnezeu” (Ioan 1. 29) ale căror inimi sunt pătrunse de o adevărată dragoste pentru Hristos și ale căror suflete se bucură în „fericita nădejde” că-L vor vedea, așa cum este, și că vor fi schimbați pentru vecie în chipul Său. Suntem îmbărbătați

gândindu-ne la ei. Însă este un har nespus de mare să fii în legătură cu aceia care pot da socoteală de nădejdea pe care o au în ei, și de rostul lor. Facă Domnul să li se înmulțească numărul în fiecare zi și puterea evlaviei să se răspândească până departe în aceste zile de pe urmă, pentru ca să se dea o mărturie strălucită Numelui Aceluia care este vrednic de ea.

Ne mai rămâne să cercetăm al treilea punct, adică cele patru împotriviri viclene ale lui Faraon față de deplina dezrobire a poporului lui Dumnezeu și întreaga lui despărțire de Egipt. Cea dintâi din aceste împotriviri se găsește la cap. 8, verset 25. „Faraon a chemat pe Moise și pe Aaron, și le-a zis: „Duceți-vă de aduceți jertfe Dumnezeului vostru aici în țară”. Este de prisos să mai atragem luarea aminte că, fie că vrăjitorii se împotrivesc, fie că Faraon pune piedeci, de fapt, Satana este cel ce stă la spatele lor; este lămurit că ținta lui, în gândul pe care l-a insuflat lui Faraon, era să împiedece mărturia care trebuia dată în Numele Domnului și care atârna de despărțirea deplină a poporului lui Dumnezeu de Egipt. Este vădit că n-ar fi fost o astfel de mărturie, dacă poporul rămânea în Egipt, chiar dacă ar fi adus jertfa Domnului. Israeliții s-ar fi așezat astfel pe același tărâm cu Egiptenii, și ar fi pus pe Domnul la înălțimea zeilor Egiptului; și un Egiptean ar fi putut spune unui israelit: „Nu vad nici o deosebire între noi și voi: voi aveți credința voastră, iar noi pe a noastră: unde este deosebirea?”

Oamenii socotesc că este foarte drept, lucru ce se înțelege de la sine, ca fiecare să aibă o religie, oricare ar fi ea. Numai să fim sinceri și să nu ne amestecăm în credința vecinului nostru, încolo prea puțin interesează forma religiei noastre. Acestea sunt gândurile oamenilor cu privire la ceea ce numesc ei religie; dar e lămurit că slava Numelui lui Isus n-are nici un loc în toate acestea. Vrajmașul se va împotrivi întotdeauna oricărui gând de despărțire, și inima omului nu înțelege acest lucru. Inima poate să năzuiască după evlavie, pentru că îi spune cugetul că nu este totul în rânduială, dar tot așa de bine dorește și lucrurile lumii. Iar plăcea să „jertfească lui Dumnezeu în tară” oricine primește o evlavie lumească și nu vrea „să iasă și să se despartă”, ținta Satanei este atinsă. Planul lui neschimbat, de la început, a fost să împiedice mărturia dată Numelui lui Dumnezeu pe pământ; și aici planul său ascuns era același, când îndemna pe Faraon să zică: „Duceți-vă de jertfiți Dumnezeului vostru, în țară”! Să primească acest lucru ar fi însemnat să înăbușe mărturia! Poporul lui Dumnezeu în Egipt, și Dumnezeu însuși întovărașit cu idolii Egiptului! Ce ocară înspăimântătoare!

Citorule, ar trebui să ne gândim adânc la aceste lucruri. Truda vrajmașului, ca să înduplece pe poporul Israel să jertfească lui Dumnezeu în Egipt, descoperă un adevăr de temelie cu mult mai adânc decât ne-am închipui la început. Vrajmașul ar birui, dacă ar putea să dobândească vreodată, prin orice mijloace și în orice împrejurări, măcar părerea unei încuviințări dumnezeiești în sprijinul religiei lumii. El nu pune nici o piedică unei asemenea religii. El își atinge tot atât de bine scopul prin ceea ce se numește „lume evlavioasă”, ca și prin oricare alt mijloc; de asemenea a câștigat un punct însemnat, când a izbutit să facă pe un adevărat creștin să încurajeze religia lumii. Se știe că nimic nu stărnește în lume mai multă mânie ca adevărul dumnezeiesc al despărțirii de acest veac rău. Vă va lăsa să credeți aceleași lucruri, să predicați aceleași învățături, să faceți aceleași fapte; dar, dacă încercați măcar în cea mai mică măsură, să vă supuneți poruncilor dumnezeiești: „Depărtează-te de oamenii aceștia” (2 Tim. 5. 5), și „leșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei” (2 Cor. 6. 17), puteți să vă așteptați la cea mai grozavă împotrivire! De ce? Pentru că, despărțiți de zadarnica religie a lumii, creștinii dau lui Hristos o mărturie pe care nu o pot da câtă vreme sunt uniți cu ea.

Între religia omenească și Hristos este o foarte mare deosebire. Un biet locuitor din Indostan cufundat în întuneric vă va vorbi de religia sa, dar el nu știe nimic despre Hristos. Apostolul nu zice: „dacă este vreo mângâiere în religie” (Filip. 2. 1), cu toate că, fără îndoială, sprijinitorii unui sistem religios oarecare găsesc în această religie ce socot ei drept mângâiere. Dar Pavel își găsise mângâierea în Hristos, după ce încercase din plin deșertăciunea religiei chiar sub forma cea mai frumoasă și mai înălțătoare (Vezi și Gal. 1, 13-14; Filip. 3.4-11). Într-adevăr, Duhul lui Dumnezeu vorbește de o „religie curată și neîntinată” (Iacov 1, 27); dar omul ne născut din nou nu poate să aibă parte de ea, căci cum ar putea să aibă parte din ceea ce este „curat” și „neprihănit”? Această religie este din cer, izvorul a tot ce este curat și minunat; ea este numai „înaintea Dumnezeului nostru și Tată pentru împlinirea slujbei firii celei noi de care au parte toți cei ce cred în Numele Fiului lui Dumnezeu (Ioan 1. 12-13; Iacov 1. 18; 1 Petru 1. 23; 1 Ioan 5. 1). În sfârșit, ea se rânduiește sub cele două puncte însemnate ale bunătații harnice și a sfințeniei personale: „să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor, și să ne păzim neîntinați de lume” (Iacov 1. 27). Dacă străbateți lista adevăratelor roade, ale creștinismului, le veți găsi pe toate strânse sub aceste două puncte și este foarte însemnat să vedem că, fie în cap. 8 din Exod, fie în cap. 1 din Iacov, despărțirea de lume este înfățișată ca o însușire de care adevăratul creștin nu se poate lipsi în adevărata slujbă adusă lui Dumnezeu. Nimic din ce este întinat prin atingerea cu „acest veac rău” nu poate fi primit înaintea lui Dumnezeu, nici nu poate primi din mâna Sa pecetea aceasta: „curat și fără prihană”. „leșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Ea vă voi fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic” (2 Cor. 6. 17-18)

În Egipt nu se găsea nici un loc de adunare pentru Domnul și pentru poporul Său răscumpărat; izbăvirea și despărțirea de Egipt erau pentru Israel unul și același lucru. Dumnezeu zisese: „M-am pogorât ca să-i izbăvesc” (Exod 3. 8), și nimic mai puțin decât aceasta n-ar fi putut mulțumi sau proslăvi pe Dumnezeu. O mântuire, care ar fi lăsat poporul în Egipt, n-ar fi fost mântuirea lui Dumnezeu. Pe lângă aceasta, să nu uităm că planul Domnului în mântuirea lui Israel, precum și în nimicirea lui Faraon, era ca „Numele Său să fie vestit în tot pământul” (Exod 9. 6). Ce vestire a Numelui Său sau a felului Său de a fi ar fi fost aceea, dacă poporul Său ar fi început să-i slujească în Egipt?

N-ar fi fost nici o mărturie, sau doar o mărturie cu totul mincinoasă. Era dar de neapărată trebuință, pentru ca arătarea în întregime și cu încredințare a firii lui Dumnezeu, ca poporul Său să fie cu totul izbăvit și deplin despărțit de Egipt; și acum este tot atât de trebuincios, pentru ca o mărturie lămurită și nesupusă îndoielilor să fie dată Fiului lui Dumnezeu, ca toți cei ce într-adevăr sunt ai Lui să fie despărțiți de acest veac rău. Așa este voia lui Dumnezeu, și pentru aceasta Hristos S-a dat pe Sine însuși, după cum citim: „Har și pace vouă de la Dumnezeu Tatăl, și de la Domnul nostru Isus Hristos! El S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl. A Lui să fie slava în vecii vecilor Amin!” (Gal. 1. 3-5).

Galatenii începeau să se dedea unei religii trupești și lumești, o religie de porunci, o religie de „zile, de luni, de vremi și de ani” și apostolul, chiar de la cele dintâi vorbe ale epistolei sale, le aduce aminte că Domnul Isus S-a dat pe Sine însuși, tocmai pentru ca să Izbăvească pe poporul Său din acel sistem. Trebuie ca poporul lui Dumnezeu să fie un popor despărțit, nu numai pe temeiul unei sfințenii personale mai mari decât a altuia, dar pentru că este poporul Său și pentru ca să răspundă cu vrednicie scopului plin de îndurare pe care l-a avut Dumnezeu, punându-i în legătură cu El însuși și unindu-și Numele Său cu ei. Un popor, care ar fi trăit încă în mijlocul spurcăciunilor și nelegiuirilor Egiptului, n-ar fi putut fi martorul Dumnezeului prea sfânt; și tot astfel, acum, cine se amestecă în urâciunile unei religii lumești și stricate nu poate fi un martor puternic și credincios al lui Hristos cel răstignit și înviat.

Răspunsul lui Moise la cea dintâi împotrivire a lui Faraon este foarte însemnat. „Moise a răspuns: „Nu este deloc potrivit să facem așa; căci am aduce Domnului, Dumnezeului nostru, jertfe, care sunt o urâciune pentru Egipteni. Și dacă am aduce, sub ochii lor, jertfe care sunt o urâciune pentru Egipteni, nu ne vor ucide ei oare cu pietre? Vom face mai bine un drum de trei zile în pustie, și acolo vom aduce jertfe Domnului, Dumnezeului nostru, după cum ne va spune” (cap. 8. 26, 27). „Drumul de trei zile” este o adevărată despărțire de Egipt. Nimic mai puțin nu putea să împace credința. Israelul lui Dumnezeu trebuie să fie despărțit de țara morții și a întinericului, în puterea învierii. Trebuie ca apele mării Roșii să despartă pe răscumpărații lui Dumnezeu din țara Egiptului, înainte ca ei să poată jertfi Domnului cum trebuie. Dacă ar fi rămas în Egipt, ar fi trebuit să jertfească lui Dumnezeu chiar lucrurile religii nelegiuite a Egiptului (Notă: Cuvântul „nelegiuit” are în vedere lucrurile la care se închinau Egiptenii). Acest lucru nu se poate. N-ar fi putut avea în Egipt nici cort, nici templu, nici altar. În tot cuprinsul țării, n-ar fi avut loc pentru nici unul din aceste lucruri. De fapt, după cum vom vedea mai departe, Israel n-a cântat nici o cântare de laudă, până ce întreaga adunare nu a ajuns, în puterea unei mântuiri împlinite, la țărmul mării Roșii, dinspre țara Canaan. Tot așa se petrece și acum. Trebuie ca cel credincios să știe unde l-a așezat, pentru totdeauna, moartea și învierea Domnului Isus, mai înainte ca să poată fi un închinător priceput, un slujitor plăcut lui Dumnezeu, un martor adevărat și credincios.

Nu este vorba aici să știi dacă ești copil al lui Dumnezeu și deci mântuit. Un mare număr de copii ai lui Dumnezeu sunt departe de a cunoaște, în ce-i privește pe ei, deplina urmare a morții și învierii lui Hristos. Ei nu pricep adevărul scump, că moartea lui Hristos le-a șters, pentru totdeauna, păcatele (Evrei 8. 26) și că sunt fericiți părtași ai vieții Sale de înviere, în care păcatul nu poate avea nimic a face. Hristos a fost făcut blestem pentru noi, nu cum ar voi unii să ne învețe, născându-se sub blestemul unei legi călcate, ci fiind răstignit pe lemn (Vezi Deut. 21. 23; Gal. 5. 13). Noi eram sub blestem pentru că eram în păcatele noastre, sau pentru că nu păzisem legea; dar Hristos, omul desăvârșit, slăvind legea și făcând-o vrednică de cinste (Isa. 42. 21), chiar prin faptul că El S-a supus în totul legii, S-a făcut blestem pentru noi, fiind răstignit pe lemn. Astfel, în viața Lui, El a slăvit legea lui Dumnezeu; și, în moartea Lui, El a purtat blestemul în locul nostru. Așa că acum nu mai este, pentru credincios, nici păcat, nici blestem, nici mânie, nici osândire; și cu toate că trebuie să se înfățișeze înaintea judecății lui Hristos, această judecată îi va fi atunci tot atât de prielnică, pe cât îi este acum scaunul harului. Judecata va arata adevărata lui stare, anume că nimic nu este împotriva lui; ceea ce este el, e prin harul lui Dumnezeu. El este lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu a venit la el când era într-o stare de moarte și de osândă, și a fost schimbat întocmai cum voia Dumnezeu să fie. Judecătorul însuși i-a șters toate păcatele și-i este îndreptățirea lui, astfel că scaunul de judecată nu-i poate fi decât prielnic; ceva mai mult, va găsi acolo declararea, pe față și măreață, făcută cerului, pământului și iadului, că cel ce este spălat de păcatele lui, în sângele Mielului, este atât de curat cât de curat poate Dumnezeu să-l facă (Vezi Ioan 5. 24; Rom. 8. 1; 2 Cor. 5. 5. 10-11; Efes. 2. 10). Tot ce trebuia făcut, a făcut Dumnezeu însuși și, fără îndoială, că nu și va osândi lucrarea Lui. Dreptatea cerută de lege, Dumnezeu însuși a împlinit-o; se înțelege că nu-i va găsi nici un cusur. Lumina scaunului de judecată va fi destul de strălucitoare ca să împrăștiie toți aburii și toți norii, care ar putea să întunece slava fără seamăn și puterea veșnică a crucii, și să arate că cel credincios este „fără prihana” (Ioan 13. 10; 15. 3; 5. 27).

Pentru că n-au înțeles și primit, prin credință, aceste adevăruri de temelie, mulți copii ai lui Dumnezeu se plâng ca n-au o pace nezguduită; ca trec prin felurite schimbări, în viața lor duhovnicească, cu sușuri și coborâșuri fără sfârșit în starea lor. Fiecare îndoială în inima unui creștin este o oară adusă Cuvântului lui Dumnezeu și jertfei lui Hristos. Creștinul este chinuit de îndoieli și de teamă, pentru că nu umblă, chiar de acum, în lumina ce va străluci din scaunul de judecată. Și încă aceste șovăieli și nesiguranțe, de care se plâng atâția, nu sunt, drept vorbind, decât niște urmări ușoare, câtă vreme nu înrăuresc decât experiența acestor persoane; urmările pe care le au asupra închinării, slujbei și mărturiei lor, sunt cu mult mai serioase, întrucât aici e în joc slava Domnului. Dar vai! în de oște vorbind, un astfel de creștin se gândește puțin la slava Domnului, pentru că lucrul de căpetenie, ținta și sfârșitul, pentru cei mai mulți creștini, este mântuirea lor. Suntem foarte gata să socotim ca neapărat trebuincios tot ce este cu privire la noi înșine, pe când tot ce este cu privire numai la slava lui Hristos, în noi și prin noi, este privit ca nu de neapărată trebuință, ci ca ceva de mână a doua.

Este bine totuși să se înțeleagă lămurit că același adevăr, care dă sufletului o pace trainică, îl face să aducă lui Dumnezeu o închinare cum se cuvine, o slujbă plăcută și o mărturie rodnică. În cap. 15 al epistolei! către Corinteni, apostolul înfățișează moartea și învierea lui Hristos ca marea temelie a tuturor lucrurilor. „Va fac cunoscut, fraților, Evanghelia pe care v-am propovăduita, pe care ați primit-o, în care ați rămas, și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut. V-am învățat înainte de toate așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scriptură” (vers. 1-4). Iată Evanghelia! Un Hristos mort și înviat este temelia mântuirii. „Care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți” (Rom. 4. 25). Să vezi, prin credință, pe Isus pironit pe cruce și așezat pe scaunul de domnie, este ceva care trebuie să dea cugetul o pace neclintită și inimii o slobozenie deplină. Putem privi în mormânt și să-l vedem gol, putem privi chiar spre scaunul de domnie și să-l vedem ocupat, și să ne urmăm drumul plini de voieșie. Domnul Isus a pus în rânduială toate pe cruce în folosul poporului Său și dovada ca o făcut acest lucru este că acum stă la dreapta lui Dumnezeu. Un Hristos înviat este dovada veșnică a unei mântuiri împlinite, și, dacă mântuirea este un lucru împlinit, pacea credinciosului este ceva adevărat și statornic. Nu noi am făcut pacea, și niciodată n-am fi putut-o face; chiar orice silință din partea noastră, în aceasta privință, n-ar fi folosit decât să arate, într-un chip mai vădit, că eram călcătorii păcii. Dar Hristos, făcând pace prin sângele crucii Sale, S-a așezat în locurile cerești, biruitor asupra oricărui vrăjmaș. Prin El, Dumnezeu „face cunoscut Evanghelia păcii”. Cuvântul Evangheliei aduce această pace și sufletul, care crede în Evanghelie, are pace, o pace trainică înaintea lui Dumnezeu, căci Hristos este pacea lui (Vezi Fapte. 10. 36; Rom. 5.1. Efes. 2. 14; Col. 1. 20). În felul acesta, Dumnezeu nu numai că a împlinit cerințele slavei Sale, dar, făcând acest lucru, a deschis o cale prin care dragostea Lui nemărginită se poate coborî până la cel mai vinovat din vinovata sămânță a lui Adam. Apoi, în ce privește urmarea practică, crucea lui Hristos n-a îndepărtat numai păcatele credinciosului, ci a și rupt, pentru totdeauna, legătura care-l ținea legat de lume, în puterea căreia are dreptul să poată socoti lumea ca ceva răstignit și el însuși să fie prețuit de lume, ca un răstignit. Aceasta este starea în care stă credinciosul și lumea față în față. Sunt răstigniți unul pentru altul. Judecata suferită de Hristos din partea lumii a fost arătată prin starea în care lumea, prin hotărârea ei nesilită, a așezat pe Hristos. Lumea a fost chemată să aleagă între Hristos și un tâlhar. Ea a dat tâlharului slobozenia, iar pe Hristos L-a pironit pe cruce între doi tâlhari. Însă, dacă credinciosul merge pe urmele lui Hristos, dacă se pătrunde de Duhul Lui și-l arată în afară, va avea înaintea lumii același preț ca Hristos; și, în felul acesta, va cunoaște nu numai că, în ceea ce privește starea lui înaintea lui Dumnezeu, el este răstignit cu Hristos, dar va fi adus să înfăptuiască lucrul acesta în drumul său și în viața sa de toate zilele.

Dar, pe când crucea a rupt astfel legătura care unea pe creștin cu lumea, învierea a vârat pe cel ce crede în puterea ei în noi legături și noi întovărașiri. Dacă, la cruce, vedem judecata lumii asupra lui Hristos, în înviere, vedem judecata lui Dumnezeu. Lumea a răstignit pe Hristos, dar „Dumnezeu L-a înălțat” (Filip. 29). Omul l-a dat locul cel mai de jos, Dumnezeu i-a dat locul cel mai înalt; și, pentru că credinciosul este chemat la o strânsă legătură cu Dumnezeu, în gândurile lui cu privire la Hristos, va împărtași locul pe care îl dă lui Hristos lumea și va putea

să socotească lumea, în ce-l privește pe el, ca pe ceva răstignit. Dacă, însă, credinciosul este pe o cruce și lumea pe alta, depărtarea morală, care-l desparte, este într-adevăr foarte mare. Și, dacă depărtarea este foarte mare în teorie, așa ar trebui să fie și în practică. Lumea și creștinul n-ar trebui să aibă chiar nici o legătură; și nu vor avea decât dacă creștinul se leapădă de Domnul și Stăpânul său. Credinciosul se arată necredincios lui Hristos, în măsura în care are legături cu lumea.

Lucrul acesta este destul de lămurit; dar, iubite cititor, unde crezi că ne așează El în ce privește lumea aceasta? Negreșit că afară din ea și asta pe deplin. Noi suntem morți față de lume și vii cu Hristos. Suntem în același timp părtași ai lepădării Sale de către pământ și ai primirii Sale în cer; și bucuria acestei primiri ne face să nu luăm în seamă încercarea ce ține de lepădare. Să fiu lepădat de pământ, fără să știu că am un loc și o parte de moștenire în cer, ar fi ceva nesuferit pentru mine; dar, când privirile sufletului sunt atrase de strălucirea cerului, vede foarte puțin din cele pământești. Dar poate va întreba cineva: „Ce este lumea”? — Ar fi greu să tălmăcim o vorbă atât de nelămurită și rău arătată ca aceea de „lume” sau „lumesc”, pentru că mai totdeauna suntem porniți să socotim că lumea sau ce este lumesc, începe cu puțin mai sus de locul unde ne aflăm noi înșine. Totuși Cuvântul lui Dumnezeu arată lămurit ce este „lumea”, când o înfățișează prin „ceea ce nu este de la Tatăl” (1 Ioan 2. 15-16). Astfel, cu cât legătura mea cu Tatăl va fi mai adâncă, cu atât voi ști mai bine ce este lumea. Acesta este felul lui Dumnezeu de a învăța. Cu cât vă veți bucura de dragostea Tatălui, cu atât vă veți depărta de lume. Dar cine arată pe Tatăl? Fiul. Și El face acest lucru prin puterea Duhului Sfânt. De aceea, cu cât știu mai mult să mă adap din descoperirea pe care o face Fiul despre Tatăl, prin puterea unui Duh neîntristat, cu atât puterea mea de a deosebi lucrurile lumești este mai mare. În măsura în care împărăția lui Dumnezeu pune stăpânire pe inimă, se adâncește și judecata cu privire la ce este lumesc. Greu sa poate arăta prin vorbe ce este lumea și ce nu e; nu se poate pune o margine și să se zică: „aici începe lumea și ce e lumesc” dar simțul viu și ales al firii dumnezeiești se da înapoi dinaintea ei; și tot ce ne trebuie, este să umblăm prin puterea acestei firi, ca să ne ținem departe de orice forme de lume. „Umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești” (Gal. 5. 16).

Umblați cu Dumnezeu și nu veți umbla cu lumea. În privința aceasta, nici deosebirile reci, nici regulile aspre, nu au nici o putere. Ne trebuie puterea dumnezeiască. Avem nevoie să pricepem însemnătatea și întreținerea duhovnicească a „drumului de trei zile în pustie”, care ne desparte pentru totdeauna nu numai de cuptoarele de cărămizi și de isprăvniceii Egiptului, ci și de templele și altarele lui.

A doua împotrivire a lui Faraon era în mare cam ca cea dintâi. „Faraon a zis: „Vă voi lăsa să plecați, ca să aduceți jertfe Domnului, Dumnezeului vostru, în pustie; numai să nu va depărtați prea mult, dacă plecați” (cap. 8. 28). Dacă nu putea opri pe israeliți în Egipt, voia cel puțin să încerce să-i țină în apropierea hotarelor, ca să poată lucra asupra lor prin feluritele înrâuriri ale țării. Poporul ar fi putut fi astfel întors înapoi și mărturia Domnului este mult mai stinsă, chiar decât dacă Israel n-ar fi părăsit niciodată Egiptul. Persoanele care se întorc în lume, după ce au părut că o părăsesc, strică mai mult lucrului lui Hristos decât dacă ar fi rămas întotdeauna în lume; căci ele mărturisesc pe față că, încercând lucrurile dumnezeiești, au descoperit că lucrurile pământești sunt mai bune și mai mulțumitoare.

Pe lângă ceasta, înrâurirea morală a adevărului asupra cugetului celor neîntorși la Dumnezeu primește o mare înfrângere, prin aceia care, după ce s-au fălit că au părăsit lumea, se întorc la lucrurile pe care păreau că le-au lăsat. Nu că asemenea fapte ar da cuiva cea mai mică îndreptățire să nu primească adevărul lui Dumnezeu, având în vedere că fiecare este răspunzător pentru el însuși și va da socoteala de sine însuși înaintea lui Dumnezeu. Dar urmarea în această privință este întotdeauna rea. „În adevăr, dacă, după ce au scăpat de înșelăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o să se întoarcă de la porunca sfântă, care le fusese dată” (2 Petru 2. 20-21). De aceea, dacă nu vrei să „pleci de tot”, mai bine să nu te miști deloc. Vrajmașul cunoștea lucrul acesta; de aici a doua împotrivire a lui. Rămânerea într-o stare de vecinătate răspunde de minune planurilor lui. Cei ce nu știu să ia o hotărâre tare sunt totdeauna slabi și schimbători; și, de fapt, înrâurirea lor, oricare ar fi, se îndreaptă spre o cale cu totul greșită.

Este de mare însemnătate să vedem bine că ținta Satanei în fiecare din aceste împotriviri, era să împiedice mărturia care nu putea fi adusă Numelui Dumnezeului lui Israel decât printr-o „călătorie de trei zile în pustie”. Aceasta însemna, într-adevăr, „să se depărteze” să meargă mult mai departe decât își putea închipui Faraon, unde el n-ar fi putut urmări pe Israel. Și ce fericire ar fi, dacă toți cei ce mărturisesc ca au ieșit din Egipt s-ar depărta astfel, într-adevăr, în mintea lor și în purtarea lor; dacă ar recunoaște crucea și mormântul lui Hristos ca un hotar între ei și lume!

Nici un om nu poate face pasul acesta numai prin puterea firii sale. Psalmistul putea zice: „Nu intra la judecată cu robul Tău! Căci nici un om viu nu este fără prihană înaintea Ta (Ps. 143. 2). Tot așa este și în ce privește adevărata despărțire de lume, și de fapt. „Nici un om viu” nu poate să o înfăptuiască. Numai fiind „mort cu Hristos”, și „înviat în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu” (Col. 2. 12), poți fi „îndreptățit” înaintea lui Dumnezeu sau despărțit de lume. Iată ce se poate numi „a se depărta”. Facă Domnul ca toți cei ce se laudă că sunt creștini și se numesc cu acest nume, să se depărteze astfel! Atunci lumina lor nu se va micșora; mărturia lor va fi lămurită; creșterea lor va fi văzută; viața lor de încercări, bogată și adâncă; pacea lor va curge ca un râu adânc; simțirile lor vor fi cerești și hainele lor curate. Și mai presus de toate, Numele Domnului Isus va fi mărit în ei, prin puterea Duhului Sfânt, după voia lui Dumnezeu Tatăl.

A treia împotrivire a lui Faraon cere din partea noastră o băgare de seama deosebită. „Au întors la Faraon pe Moise și Aaron. „Duceți-va, le-a zis el,” și slujiți Domnului, Dumnezeului vostru; care și cine sunt cei ce vor merge? „Moise a răspuns: „Vom merge cu copiii și cu bătrânii noștri cu fii și cu fiicele noastre, cu oile și boii noștri; căci avem să ținem o sărbătoare în cinstea Domnului” Faraon le-a zis: „Așa să fie Domnul cu voi, cum vă voi lăsa eu să plecați, pe voi și pe copiii voștri! Luați seama, căci este rău ce aveți de gând să faceți! Nu, nu; ci duceți-vă, voi bărbății, și slujiți Domnului, căci așa ați cerut”. Și i-au izgonit dinaintea lui Faraon (cap. 10. 8-11). Aici vedem iarăși că vrajmașul caută să dea o lovitură de moarte mărturiei Numelui Dumnezeului lui Israel. Părinții în pustie și copiii în Egipt, ce ciudățenie grozavă! N-ar fi fost decât o jumătate de izbăvire, în același timp zadarnică pentru Israel și nevrednică de Dumnezeu lui Israel. Așa ceva nu se putea. Dacă copiii ar fi rămas în Egipt, nu s-ar fi putut spune despre părinți ca au părăsit Egiptul, deoarece copii erau o parte din ei înșiși. Tot ce s-ar fi putut spune despre ei atunci este că slujeau în parte Domnului și în parte lui Faraon. Dar Domnul nu putea avea nici o legătură cu Faraon; trebuia să aibă ori totul, ori nimic. Acesta este un însemnat adevăr de călăuză pentru părinții creștini. De l-am săpa adânc în inimile noastre! Este cinstea noastră să ne bizuim pe Dumnezeu pentru copiii noștri și „să-i creștem în mustrarea și învățătura Domnului” (Efes. 6. 4). Nu trebuie să ne mulțumim cu nici o altă stare pentru copiii noștri, decât cu aceea de care ne bucurăm noi înșine.

A patra și cea din urmă împotrivire a lui Faraon avea în vedere vitele mari și mici. „Faraon a chemat pe Moise și a zis: „Duceți-vă și slujiți Domnului! Să nu rămână în țară decât oile și boii voștri; copiii voștri vor putea merge și ei împreună cu voi” (Cap 10. 24). Cu ce stăruință se lupta Satana împotriva lui Israel pentru fiecare deget de pământ din drumul de părăsire a Egiptului. Întâi încearcă să-i facă să rămână în țară; apoi să-i facă să rămână în apropierea țării pe urmă să oprească o parte din popor în țară; și, în sfârșit, după ce nu izbutește în nici una din aceste trei încercări, caută să-i facă să plece fără nici un mijloc de a sluji Domnului. Dacă nu poate opri slujitori caută să oprească lucrurile prin care pot sluji ei și să ajungă la același scop prin acest fel de a lucra. Dacă nu poate să-i înduplece să jertfească în țară, voia să-i trimită afară din țară fără dobitoace pentru jertfe.

Răspunsul lui Moise la această din urmă împotrivire ne arată o minunată zugrăvire a drepturilor nemărginite ale Domnului asupra poporului Său, asupra a tot ce ține de el. „Moise a răspuns: „Chiar să ne dai tu însuși jertfele și arderile de tot, pe cai le vom aduce Domnului, Dumnezeuului nostru și turmele noastre tot trebuie să meargă cu noi și să nu rămână o unghie din ele; căci din ele vom lua a să slujim Domnului Dumnezeuului nostru, iar până vom ajunge acolo nu știm ce vom alege ca să aducem Domnului” (Cap 10. 15-26). Numai atunci, când copiii lui Dumnezeu știu să-și însușească, printr-o credință simplă și de copil, înalta stare în care i-a așezat moartea și învierea Domnului pot avea o înțelegere mai lămurită a drepturilor pe care le are Dumnezeu asupra lor „Iar până vom ajunge acolo, nu știm ce vom alege ca să aducem Domnului”. Israel nu știa ce răspundere avea și ce cerea Dumnezeu înainte de a fi făcut drumul de trei zile. Nu putea cunoaște aceste lucruri în mijlocul stricăciunii Egiptului. Înainte de a-și da seama, în vreun fel, de răspunderea pe care o avea, trebuie ca mântuirea să fie cunoscută ca un lucru săvârșit. Ce frumos! Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine (Ioan 7. 17). În puterea morții și a învierii, trebuie să fim cu desăvârșire afară din Egipt, atunci și numai atunci vom cunoaște ce este într-adevăr slujba Domnului. Când, prin credință, luăm loc în bogatele și mărețele pridvoare la care avem intrare prin sângele scump al lui Hristos; când privim în jurul nostru și ne adâncim în urmările felurite, minunate și uimitoare ale iubirii are ne-a răscumpărat; când privim cu băgare de seamă ființa Aceluia care ne-a așezat în acest loc și care ne-a dăruit toate aceste bogății, suntem siliți, să zicem din inimă: Ce să pun la picioarele unei asemenea iubiri? Ce să dau Domnului pentru cerul Său nesfârșit? Ah! viața și inima mea sunt ale lui pentru totdeauna!

„Să nu rămână o unghie din ele”. Ce cuvinte alese! Egiptul nu este loc convenit pentru ceva din ce e al celor răscumparați de Dumnezeu: Dumnezeu este vrednic de totul; „trup, duh și suflet” tot ce suntem tot ce avem e al Lui. „Voi nu sunteți ai voștri, căci ați fost cumpărați cu un preț” (1 Cor 6. 19-20); și cinstea și bucuria noastră este să ne jertfim cu tot ce avem Aceluia ai căruia și suntem și căruia îi slujim. Nici vorbă nu poate fi aici de o lege. Cuvintele: „până vom ajunge acolo”, sunt ocrotirea noastră împotriva răului îngrozitor de a face din asta o lege. Am făcut drumul de trei zile, înainte ca un singur cuvânt cu privire la jertfă să se fi auzit, sau să se fi putut înțelege; suntem puși în stăpânirea deplină și netăgăduită a vieții de înviere și a neprihănirii veșnice; am părăsit această țară a morții și a întunerului: am fost aduși la Dumnezeu însuși în așa chip că ne putem bucura de El, în puterea acestei vieți dată de El și cercul de neprihănire în care ne-a așezat El: a sluji este deci bucuria noastră. El e vrednic de toată dragostea inimii noastre; nu este, în toata turma, jertfă prea scumpă pentru altarul Său. Cu cât vom merge mai aproape de El, cu atât ne vom da seama că hrana noastră și băutura noastră sunt să facem voia Lui cea sfântă. Credinciosul socotește ca cea mai mare cinste să slujească Domnului, se bucură de orice lucrare și de orice arătare în afară a firii dumnezeiești. El nu merge împovărat de un jug greu și nesuferit, jugul a crăpat „de grăsime” (Isa. 10.27); povara lui a fost ridicată pentru totdeauna prin sângele crucii, în timp ce el însuși înaintează răscumpărat, născut din nou și izbăvit”, în puterea acestor cuvinte de mângâiere și de întărire: „Lasă pe poporul Meu să plece” (Nota: Cercetăm tot cuprinsul capitolului 11 în legătură cu siguranța lui Israel, adăpostit de sângele mielului de paște.).

Domnul a zis lui Moise: „Voi mai aduce o urgie asupra lui Faraon și asupra Egiptului. După aceea vă va lăsa să plecați de aici. Când vă va lăsa să plecați de tot, chiar vă va izgoni de aici” (Exod 11. 1).

Mai trebuie dată o lovitură grea acestui stăpânitor cu inima împietrită și țării sale, ca să-l silească să dea drumul celor iubiți de Domnul.

În zadar se împietrește omul și se ridică împotriva lui Dumnezeu; căci, fără îndoială, Dumnezeu poate să spargă și să facă praf inima cea mai tare și să prăbușească în țărână pe omul cel mai semeț. „El poate să smerească pe cei ce umbla cu mândrie” (Dan. 4. 37). Omul poate să-și închipuie că este ceva; poate să ridice capul în mândria lui nebună, de parca și-ar fi singur stăpân. Om înfumurat! Cât de puțin își cunoaște starea și firea lui adevărată! El nu este decât un mijloc și o unealtă a răutății Satanei, care caută să pună piedici planurilor lui Dumnezeu. Mintea cea mat strălucită, geniul cel mai mare, puterea cea mai de neînfrânt, dacă nu se găsesc sub călăuzirea deadreptul a Duhului lui Dumnezeu, nu sunt decât unelte în mâna Satanei, îndeplinind planurile lui negre. Nici un om nu este stăpânul lui însuși: este cămăruit sau de Hristos, sau de Satana. Împăratul Egiptului putea să creadă că lucrează slobod; totuși nu era decât o unealtă în mâinile altuia. Satana era în dosul scaunului lui de domnie și, pentru că se împotriva planurilor lui Dumnezeu, a fost lăsat sub înrăurirea de împietrire și orbire a stăpânului pe care și-l alesese. Așa ne lămurim cuvintele pe care le întâlnim adesea în cele dintâi capitole ale acestei cărți: „Și Domnul a împietrit inima lui Faraon” (cap. 9. 12). Nu trebuie să treacă nimeni cu vederea înțelesul lămurit și deplin al acestor cuvinte. Dacă omul leapădă lumina mărturiei lui Dumnezeu, este lăsat pradă împietririi și orbirii inimii; Dumnezeu îi lasă singur; și atunci vine Satana, care îl târăște deadreptul în pierzare. Era destulă lumină ca să facă pe Faraon să vadă calea ciudată și nebună pe care mergea, căutând să țină pe aceia pe care Dumnezeu îi poruncise să-i lase să plece. Dar adevărata pornire a inimii lui era să lucreze împotriva lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu îl lasă singur și face din el un prilej pentru arătarea slavei Sale „peste tot pământul”. Numai cei ce doresc să se împotrivească lui Dumnezeu și să-și strice sufletele nemuritoare pot vedea vreo greutate în aceasta.

Dumnezeu dă, câteodată, oamenilor ce le dorește inima. Din această pricină Dumnezeu le trimete „o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, și au găsit plăcerea în nelegiuire, să fie osândiți” (2 Tes. 11. 12).

Dacă oamenii nu vor să primească adevărul când le este pus înaintea, vor avea, fără îndoială, o minciună; dacă nu vor pe Hristos, vor avea pe Satana; dacă nu vor cerul, vor avea iadul (Notă: Este o mare deosebire între felul în care Dumnezeu lucrează față de păgâni (Rom. 1) și față de cei care leapădă Evanghelia (2 Tesal 1.2). Cu privire la cei dintâi se spune: „Fiindcă n-au căutat să păstreze adevărata cunoștință despre Dumnezeu, Dumnezeu i-a lăsat la voia minții lor blestamate ca să facă lucruri neîngăduite” dar cu privire la ceilalți, cuvântul spune că „pentru că n-au primit iubirea adevărului ca să fie mântuiți, din această pricină, Dumnezeu va lăsa să lucreze asupra lor înrăuriri înșelătoare care-i vor face să creadă în minciună, pentru ca toți aceștia să fie osândiți”. Păgânii leapădă mărturia firii înconjurătoare și sunt lăsați așadar în voia lor. Cei care leapădă Evanghelia, leapădă lumina care strălucește de la cruce și deci li se va trimete îndată de la Dumnezeu o înrăurire

îngelătoare. Lucrul acesta este foarte serios pentru vremea de față în care este atâtă lumină și mărturisire despre Hristos.). Găsi-va duhul necredinței ceva de spus împotriva acestui lucru? Să dea dovadă că toți aceia, care au fost lăsați astfel, au fost la înălțimea răspunderii lor; că Faraon, de pildă, în ce-l privește, a lucrat, într-o măsură oarecare, după lumina pe care o avea; și la fel cu toți ceilalți. Copilul lui Dumnezeu va găsi drept pe Dumnezeu în căile Lui cele mai de nepătruns și chiar dacă nu poate să răspundă mulțumitor întrebărilor grele ale unui necredincios, își găsește liniștea deplină în acest cuvânt: „Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate”? (Geneza 18. 25). Este mult mai multă înțelepciune în felul acesta de a dezlega o greutate părută, decât în dovezile cele mai alese. Căci „o inimă hotărâtă să se împotrivescă lui Dumnezeu” (Rom. 9. 20), nu se va lăsa încredințată prin nici un fel de dovedire omenească.

Totuși Dumnezeu răspunde la toate cârtille îngâmfate ale omului, și dăruia cele mai mărețe închipuiri ale minții omenești. El poate scrie hotărârea morții pe firea omenească cea mai frumoasă „Este rânduit oamenilor să moară odată” (Evr. 9. 27). Nimeni nu poate să scape de aceasta hotărâre. Omul poate să caute să-și acopere înjosirea prin felurite mijloace; să ascundă trecerea sa prin valea umbrii morții în felul cel mai viteaz; să dea celor din urmă zile umiltoare ale vieții sale numele cel mai de cinste pe care poate să și le închipuie; să aurească cu o lumina neadevărată patul morții; să împodobească înmormântarea și mormântul cu o măreție oarecare, cu lux și cu mărire; să ridice peste rămășițele putrezite un monument măreț. Poate să facă toate acestea, dar moartea este moarte, și el nu poate s-o întârzie o clipă, nici s-o facă să fie altceva decât ce este „plată păcatului” (Rom. 6. 23). Aceste gânduri ne trec prin minte la citirea celor dintâi versete ale capitolului 11: „încă o urgie”! Ce grozav cuvânt! El pecetluia hotărârea de moarte asupra întâilor născuți ai Egiptului „toată pârga puterii lor” (Ps. 105. 36). „Și Moise a zis: „Așa vorbește Domnul: „Pe la miezul nopții voi trece prin Egipt: și toți întâii născuți din țara Egiptului vor muri, de la întâiul născut al lui Faraon, care șade pe scaunul lui de domnie, până la întâiul născut al roabei, care stă la râșniță, și până la toți întâii născuți ai dobitoacelor. În toată țara Egiptului vor fi țipete mari, așa cum n-au fost și nu vor mai fi” (Cap. 11, 4-6). Asta trebuia să fie cea din urmă urgie: moartea în fiecare casa. „Dar dintre toți copiii lui Israel, de la oameni până la dobitoace, nici măcar un câine nu va chelălăi cu limba lui. ca să știți ce deosebire face Domnul între Egipteni și Israel” (verset 7). Numai Domnul poate să facă deosebire între cei ce sunt ai Lui și cei ce nu sunt. Noi nu putem să spunem nimănui: „Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci sunt mai sfânt decât tine!” (Isa. 65. 5): felul acesta de vorbire este al unui fariseu. Dar când „Dumnezeu face deosebirea,” este de datorita noastră să cercetăm în ce stă ea, și aici vedem că este vorba de viață sau de moarte. Aceasta este marea deosebire pe care o face Dumnezeu. El trage o linie de despărțire; și în una din părțile acestei linii este „viața”, de cealaltă „moartea”. Unii dintre întâii născuți ai Egiptului puteau să fie tot așa de frumoși și să aibă același farmec ca ai lui Israel, ba și mai mult; dar Israel avea viața și lumina, întemeiate pe sfatul lubirii unui Dumnezeu Mântuitor, și întemeiate, cum vom vedea, pe sângele Mielului. Iată care era fericita stare a lui Israel; în timp ce, de cealaltă parte, pe toată întinderea țării Egiptului, de la împăratul de pe scaunul de domnie până la robul de la moare, nu vedeai decât moarte și nu auzai decât strigătul amar al strămtorării, scos de lovitură grozavă a toiagului Domnului. Dumnezeu poate să prăbușească mândria omului; poate să facă să-L laude mânia omului, când se încinge El cu urgia Sa (Ps. 76. 10). „Atunci toți acești slujitori ai tăi se vor pogorî la mine și se vor închina până la pământ înaintea mea, zicând: „Ieși, tu și tot poporul care te urmează!” După aceea vei ieși” (Cap. 11.8). Dumnezeu va îndeplini hotărârile Sale. Trebuie ca planurile Sale de îndurare să se împlinească cu orice preț; și ocară va fi partea tuturor celor care se împotrivesc, „Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui; Cel ce a lovit pe Egipteni în întâii lor născuți, căci în veac ține îndurarea Lui! Și a scos pe Israel din mijlocul lor, căci în veac ține îndurarea Lui! Cu mână tare și cu braț întins, căci în veac ține îndurarea Lui” (Ps. 136).

„Și Domnul a zis lui Moise și lui Aaron în țara Egiptului: „Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului” (Cap. 12.1-2). Avem aici o schimbare de multă însemnătate a împărțirii timpului. Anul obicinuit sau civil și-a urmat mersul obicinuit până când a început să lucreze Domnul pentru poporul Său, învățându-l astfel, de la început, că trebuia să înceapă o vreme nouă cu El. Istoria de mai înainte a lui Israel nu mai trebuia ținută în seamă de acum înainte. Răscumpărarea trebuia să fie cel dintâi pas în viața adevărată.

Aceasta ne învață un adevăr lămurit. Viața omului n-are preț înainte de a începe să trăiască în legătură cu Dumnezeu. Cunoștința mântuirii depline și a păcii statornice și trainice, prin sângele scump al Mielului, așează pe om în mijlocul unui nou fel de lucruri, și se face pentru el începutul vieții cu Dumnezeu. Până atunci el este, după judecata lui Dumnezeu și după cum spune Scriptura: „mort prin greșelile și păcatele sale” „străin de viața lui Dumnezeu” (Efes. 2. 1; 4. 18). Întreaga lui istorie nu este decât un gol, deși, după prețuirea omului, poate să fi fost un lung timp de muncă zgomotoasă. Tot ce încântă pe omul din lume; cinstea, bogățiile, plăcerile, farmecul vieții, toate acestea, privesc în lumina judecății lui Dumnezeu, nu sunt decât un îngrozitor gol, o nimicnicie, nevrednica să fie istorisită de Duhul Sfânt. „Cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața”. (Ioan 3. 36). Oamenii spun că se bucură de viață când intră în societate, când călătoresc într-o parte sau alta, ca să vadă tot ce se poate vedea; dar ei uită că singurul mijloc adevărat, de „a vedea viața”, este „să creadă în Fiul lui Dumnezeu”. Ce puțin se gândesc oamenii la aceasta. Ei își închipuie că adevărata viață se sfârșește când te faci creștin cu fapta și în adevăr, nu numai de nume sau de formă. Dar Dumnezeu ne spune ca numai atunci putem să vedem viața și să gustăm adevărata fericire. „Cine are pe Fiul are viața” (1 Ioan 5. 12). Și mai departe: „Ferice de cel cu fărădelegea iertată și cu păcatul acoperit” (Ps. 32. 1). Nu putem avea viața și fericirea decât numai în Hristos. În afară de El, totul este mort și ticălos, după judecata cerului. Când perdeaua groasă a necredinței a fost ridicată de pe inimă, când putem să vedem, cu ochii credinței pe Mielul jertfit, purtând pe lemnul blestemat povara grea a vinei noastre, atunci intrăm pe cărarea vieții și bem din paharul fericirii dumnezeiești. Această viață începe la cruce și curge până în veșnicia slavei și fericirea se face, în fiecare zi, tot mai adâncă și mai curată, se leagă tot mai mult de Dumnezeu și se odihnește tot mai mult pe Hristos, până când o vom avea aiurea înaintea lui Dumnezeu și a Mielului. A căuta viața și fericirea în altfel este un lucru mult mai zadarnic decât a voi „să faci cărămizi fără paie”.

Este adevărat că Vrăjmașul sufletelor știe să coloreze tărâmul trecător al vieții de acum ca să facă pe om să-l creadă că este de aur. El ridică teatre de păpuși ca să facă să rădă mulțimea ușuratică și nepăsătoare, care nu vrea să creadă că Satana este acela care trage sforile și că scopul lui este să îndepărteze sufletele de la Hristos și să le târască în pierzare veșnică. Nu este nimic adevărat, nimic trainic, nimic mulțumitor decât în Hristos. În afară de El, totul este deșertăciune și goană după vânt” (Ecl. 2.17). Numai în El se găsesc lucrurile adevărate și veșnice; numai când începem să trăim în El, de la El și pentru El, începem adevărata viață. Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună a anului. Timpul petrecut cu cuptoarele de cărămizi și lângă oalele cu came este ca și când de această vreme trebuia să slujească mereu lui Israel ca să-l învieze și să-i adâncească privirile în ce a făcut pentru el harul lui Dumnezeu.

„Vorbiți întregii adunări a lui Israel și spuneți-i: „În ziua a zecea a acestei luni; fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă. Să fie un miel fără cusur de parte bărbătească de un an; veți putea să luați un miel sau un ied. Să-l păstrezi până în ziua a patrusprezecea a lunii acesteia și toată adunarea să-l junghie seara” (vers. 3-6). Aici avem mântuirea poporului întemeiată pe sângele Mielului, după planul veșnic al lui Dumnezeu; vedem aici ce dă acestei mântuiri trăinicia ei dumnezeiască. Mântuirea n-a fost deloc pentru Dumnezeu un gând de a doua mână. Înainte de a fi lumea, sau Satana, sau păcatul; înainte de a fi rupt glasul lui Dumnezeu tăcerea veșniciei

și de a fi dat ființă lumii, marile planuri ale iubirii Sale erau în gândul Lui, și sfaturile acesteia nu pot deloc să-si găsească o temelie destul de puternică în facerea lumii. Toate drepturile, toate binecuvântările și măririle lumii se sprijineau pe ascultarea unei făpturi, și îndată ce a greșit aceasta, totul a fost pierdut. Dar încercarea Satanei de a turbura, de a strica făptura lui Dumnezeu n-a făcut decât să deschidă drumul spre descoperirea unor planuri și mai adânci pentru mântuire.

Acest adevăr minunat ne este înfățișat, ca icoană preînchipuitoare, în faptul că mielul era păstrat din ziua a zecea până în ziua a patrusprezecea. Mielul acesta era, fără îndoială icoana Mântuitorului, cum ne spun lămurit versetele următoare: „Căci Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit” (1 Cor. 5.7); și „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi” (1 Petru 1. 18-20). Toate planurile lui Dumnezeu, din veșnicie, aveau în vedere pe Hristos, și toate silințele vrăjmașului n-au putut să le împiedice; dimpotrivă, toate aceste silințe n-au făcut decât să ajute la arătarea înțelepciunii de nepătruns și a tăriei nezgduite a sfaturilor lui Dumnezeu. Dumnezeu n-a avut nevoie să înjghebeze îndată un plan prin care să poată vindeca răul grozav, pe care l-a adus Vrăjmașul în lume. El a scos doar din comoara nemărginită a sfaturilor Sale minunate, adevărul privitor la Mielul fără prihană, care fusese cunoscut din veșnicie, și care trebuia „să fie arătat la sfârșitul vremurilor pentru noi”.

Nu era nevoie de sângele Mielului în facerea lumii, când a ieșit din mâna Ziditorului, tânără și fragedă, arătând, în fiecare din înfățișările și părțile ei, întipărirea minunată a mâinii dumnezeiești, dovada lămurită a „puterii Sale veșnice și ale dumnezeirii Sale” (Rom. 1. 20). Dar când „printr-un singur om” (Rom. 5.12) a intrat păcatul în lume, atunci s-a descoperit, mai adânc, mai desăvârșit, mai măreț, și gândul răscumpărării prin sângele Mielului. Acest adevăr minunat s-a arătat mai întâi prin norul gros care înconjura pe părinții noștri cei dintâi, când au ieșit din grădina raiului; razele lui au început să strălucească în icoanele preînchipuitoare și umbrele vremii de sub legea lui Moise; dar el a luminat asupra lumii în toată strălucirea lui, atunci când „Soarele care răsare din înălțime” (Luca 1. 78), în „Dumnezeu arătat în trup” (1 Tim. 3.16); și urmările lui bogate și mărețe se vor vedea când marea mulțime, îmbrăcată în alb, cu ramuri de finic în mâini, se va aduna împrejurul scaunului de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului, și când făptura întreagă se va odihni sub domnia păcii Fiului lui David.

Astfel, mielul luat în ziua a zecea și păstrat până în ziua a patrusprezecea, ne arată pe Hristos, cunoscut de Dumnezeu din veșnicie, dar arătat nouă în timp. Planul veșnic al lui Dumnezeu în Hristos este temelia păcii celui credincios. Acest plan ne duce cu mult mai înainte de întemeierea lumii, dincolo de marginea vremii, dincolo de intrarea păcatului în lume, dincolo de tot ce ar putea să atingă temelia păcii noastre. Cuvintele „cunoscut înainte de întemeierea lumii” ne duc în urma, în adâncimile de nemăsurat ale veșniciei, și ne arată pe Dumnezeu făcând planurile iubirii Sale și ale mântuirii întemeiate pe sângele ispășitor al Mielului neprihănit și scump, Hristos a fost cel dintâi gând al lui Dumnezeu; astfel, de când începe să vorbească sau să lucreze, Dumnezeu arată în icoană pe Cel care avea locul cel mai înalt în sfaturile și în iubirea Sa; și, urmărind mersul insuflării Duhului Sfânt, fiecare ceremonie, fiecare ritual, fiecare orânduire și fiecare jertfa vorbea mai dinainte despre „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1. 29, 36). Dar cea mai izbitoare icoana preînchipuitoare dintre toate erau „Paștile”. Mielul de Paști, cu toate împrejurările care se leagă de el, este unul din tipurile sau icoanele preînchipuitoare cele mai însemnate ale Scripturii.

În capitolul 12 din Exod, avem a face cu o adunare și cu o jertfă. „Și toată adunarea lui Israel să-l junghie seara” (verset 6). Nu este vorba de mai multe familii (deși foarte adevărat în sine), ci de o singură adunare și de un singur miel. Fiecare familie nu era decât icoana locala a adunării întregi, strânsă împrejurul mielului, cum este întreaga Biserică adevărată a lui Hristos, adunată prin Duhul Sfânt în numele lui Isus. Fiecare adunare locală, trebuie să fie icoana întregii Biserici.

„Să ia din sângele lui și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul ușii caselor unde îl vor mânca. Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; și anume s-o mănânce cu azimi și cu verdețuri amare. Să nu-l măncați crud sau fiert în apă; ci să fie fript la foc: atât capul, cât și picioarele și măruntaiele” (vers. 7-9). Sângele de pe pragul de sus al ușii cheazău pacea lui Israel. „Voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi” (verset 13). Nu trebuia nimic altceva decât stropirea cu sânge, ca să se poată bucura de o pace sigură, când avea să treacă îngerul nimitor. Moartea avea să-și facă lucrarea în toate casele țării Egiptului. „Este rânduit oamenilor să moară o singură dată” (Evrei 9-27). Dar Dumnezeu, în marea Sa îndurare, a găsit, pentru Israel, un locșior fără prihană, asupra căruia a fost adus la îndeplinire hotărârea de moarte. Cerințele slavei lui Dumnezeu și nevoia lui Israel au fost împăcate deopotrivă în sângele mielului. Sângele de la ușă spunea că totul este reglat pe deplin; așadar, o pace deplină domnea înăuntru. Umbra unei îndoieli în inima unui israelit ar fi fost o ocara aruncată asupra temeliei dumnezeiești a păcii, adică asupra sângelui împăcării.

Fără îndoială că fiecare din cei dinăuntru caselor, cu ușa stropită de sânge, trebuia să știe că, dacă ar fi trebuit să primească el însuși dreapta răsplată a păcatelor sale, sabia nimitorului l-ar fi lovit fără milă; dar mielul suferise, în locul lui, plata care i se cuvenea. Iată temelia tare a păcii lui. Judecata care i se cuvenea căzuse peste o jertfă rânduită mai dinainte de Dumnezeu; și crezând aceasta, putea să mănânce în pace înăuntru casei. O singură îndoială ar fi făcut pe Dumnezeu mincinos, căci El zisese: „Voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi”. Atâta era de ajuns. Nici vorbă de meritul omului, Eul n-avea nici un loc aici. Toți cei ce erau la adăpostul sângelui erau siguri. Nu erau numai în stare să. fie mântuiți, ci erau mântuiți. Nu nădăjduiau să fie mântuiți, nici nu se rugau să fie, ci știau, ca un lucru săvârșit, ca sunt mântuiți, pe temelia aceluia cuvânt care va rămânea din neam în neam. Pe lângă asta, ei nu erau în parte mântuiți și în parte supuși judecății; ei erau mântuiți deplin. Sângele mielului și cuvântul Domnului erau temelia păcii lui Israel în această noapte îngrozitoare, când moartea a lovit pe întâii născuți ai Egiptului. Dacă ar fi fost atins un singur fir de păr din capul israelitului ar fi dat de minciună cuvântul Domnului și ar fi făcut fără folos sângele mielului.

Este foarte însemnat să știi lămurit care este temelia păcii păcătoșului în fața lui Dumnezeu. Atâtea lucruri sunt amestecate cu mântuirea săvârșită de Hristos, că sufletele sunt cufundate în nesiguranță și întuneric, cu privire la primirea lor de către Dumnezeu. Ele nu înțeleg desăvârșirea mântuirii prin sângele lui Hristos. Par că trec cu vederea că iertarea deplină a păcatelor se sprijină numai pe faptul că s-a făcut o ispășire desăvârșită, lucru dovedit înaintea oricărei minți, prin învierea dintre cei morți a chezașului păcătoșilor, a Domnului Isus. Ele știu că nu este alt mijloc de mântuire decât prin sângele de la cruce, dar și diavolii știu, însă asta nu le folosește la nimic. Ceea ce trebuie să știm este că suntem mântuiți. Israelitul nu știa numai că sângele era un scut, el știa că era la adăpost. De ce? Se datora asta vreunui lucru pe care l-ar fi făcut, simțit sau gândit el? Nici de cum, ci pentru că Dumnezeu zisese: „Voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi”. El se sprijinea pe mărturia lui Dumnezeu; credea ce spusese Dumnezeu, pentru că Dumnezeu îi spusese; și prin aceasta adevărea că Dumnezeu spune adevărul (Ioan 3. 33).

la seama, iubite cititor, că israelitul nu se sprijinea pe gândurile lui, pe simțirile lui, sau pe experiențele lui în privința sângelui. Atunci s-ar fi sprijinit pe o temelie rea, de nisip. Gândurile și simțirile lui puteau fi adânci sau mai puțin adânci dar, adânci ori nu, ele n-aveau nimic a face cu temelia păcii. Dumnezeu nu spusese: „Când veți vedea sângele și când îl veți prețui cum trebuie prețuit, voi trece pe lângă voi”. Asta ar fi fost de ajuns ca să arunce pe israelit într-o mare deznădejde cu privire la el însuși, întrucât omul nu poate să prețuiască niciodată înde ajuns sângele scump al mielului. Ceea ce dădea pacea, era faptul că ochiul lui Dumnezeu era îndreptat asupra sângelui, și israelitul știa că El îl prețuia. „Voi vedea sângele!” Aceasta liniștea inima. Sângele era afară, pe pragul de sus al ușii, și israelitul care era înăuntru nu putea să-l vadă; dar Dumnezeu vedea sângele și asta era de ajuns.

Folosul acestui sânge pentru păcătos este foarte mare. Domnul Isus, vărsându-și sângele scump, pentru ispășirea deplină a păcatului, a dus acest sânge în fața lui Dumnezeu, și l-a stropit acolo; mărturia lui Dumnezeu încredințează pe păcătosul care crede, că totul este reglat în folosul lui — nu prin prețuirea pe care o dă el sângelui, ci prin însuși sângele, care are mare preț în ochii lui Dumnezeu. Din pricina acestui sânge, și numai din pricina lui, Dumnezeu poate să ierte pe bună dreptate orice păcat, și să primească pe păcătos ca neprihănit în Hristos. Cum ar putea să se bucure cineva de o pace trainică, dacă pacea lui ar atârna de prețuirea pe care o dă el sângelui? Cea mai mare prețuire pe care ar putea s-o dea omul acestui sânge va fi nespun mai mica decât prețuirea lui din partea lui Dumnezeu. Deci, dacă pacea noastră ar atârna de dreapta noastră prețuire față de acest sânge, nu ne-am mai putea bucura de o pace trainică și sigură, și ar fi ca și cum am căuta-o prin „faptele legii” (Rom. 9. 32; Gal 2. 16; 3. 10). A amesteca în acest sânge prețuirea noastră despre el, înseamnă a răsturna temelia creștinismului, a duce pe păcătos la poalele muntelui Sinai și a-l pune sub legământul faptelor. Jertfa lui Hristos, sau este de ajuns, sau nu este. Dacă este de ajuns, de ce îndoilelile și temerile acestea? Cu gura spunem că este de ajuns, iar îndoilelile și temerile inimii spun ca nu este. Toți cei care se îndoiesc de iertarea lor deplină și veșnică, spun prin asta că jertfa lui Hristos nu este desăvârșită și că nu este de ajuns pentru iertarea lor. Dar sunt mulți care nu pun la îndoială, pe față, folosul jertfei lui Hristos, și care, totuși, nu se bucură de o pace deplină. Acești oameni spun că sunt încredințați că sângele lui Hristos ajunge în totul pentru nevoile păcătosului, numai dacă ar fi încredințați că au și ei parte de acest sânge, numai dacă ar avea „adevărată” credința. Multe suflete evlavioase se găsesc în aceasta stare de plâns. Ele se uită la credința lor, la simțirile lor, în loc să se uite la sângele lui Hristos și la cuvântul lui Dumnezeu; adică, ei privesc în ei înșiși, în loc să privească în afară, la Hristos. Asta nu e credință; și de aceea n-au pace. Israelitul adăpostit sub stropirea sângelui ar putea să dea o lecție nimerită acestor suflete. El nu era mântuit prin gândurile sau părerile pe care și le făcea el despre sânge, ci numai prin sânge. Fără îndoială, el prețuia sângele, și va fi avut și oarecare gânduri sau păreri cu privire la acest sânge; dar Dumnezeu nu zisese: „Când voi vedea prețuirea pe care voi o dați sângelui, voi trece pe lângă voi” ci: „Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi”. Sângele, cu prețul și folosul lui dumnezeiesc, era pus înaintea lui Israel; și dacă poporul ar fi voit să adaoge lângă sânge, fie numai o bucată de pâine fără aluat, ca temelia siguranței mântuirii, ar fi făcut pe Dumnezeu mincinos, și ar fi tăgăduit că leacul lui Dumnezeu este desăvârșit.

Suntem mereu gata să căutăm în noi înșine, sau în ce vine de la noi, vreun lucru care ar putea să alcătuiască, împreună cu sângele lui Hristos, temelia păcii noastre. Asupra acestui punct de seamă mulți creștini sunt lipsiți de lămurire și înțelegere, cum se vede din îndoilelile și temerile de care sunt apăsăți atâția dintre ei. Suntem porniți să ne uităm la roadă Duhului în noi, mai degrabă decât la lucrarea lui Hristos pentru noi, ca temelia păcii noastre. Vom avea prilejul să vedem îndată care este locul pe care îl are lucrarea Duhului Sfânt în creștinism; dar niciodată această lucrare nu este arătată în Scriptură ca temelia pe care stă pacea noastră. N-a făcut Duhul Sfânt pacea, ci Hristos a făcut-o; nu se spune că Duhul Sfânt este pacea noastră, ci se spune că Hristos este pacea noastră; Dumnezeu n-a trimis să se vestească „pacea prin Duhul Sfânt” ci „pacea prin Isus Hristos” (Fapte. 10. 36; Efes. 2. 14, 17; Col 1. 20). Nu se stăruie înde ajuns asupra acestei deosebiri însemnate. Sângele lui Hristos dă pacea, îndreptățire deplină, neprihănire dumnezeiască; El curăță cugetul, El ne face să pătrundem în Sfânta Sfintelor, sau Locul prea Sfânt, adică înaintea lui Dumnezeu. Pe temeiul lui, Dumnezeu este drept când primește pe păcătosul care crede. El ne dă dreptul la toate bucuriile și măririle cerului (Rom. 3. 24-26; 5. 9; Efes. 2. 13-18; Col. 1. 20-22; Evr. 9.14; 10.19; 1 Petru 1. 19; 2. 24; 1 Ioan 1. 7; Apoc. 7. 14-17)

Nădăjduiesc că nimeni nu se va gândi că eu vreau să micșorez cu ceva însemnătatea lucrării Duhului Sfânt, căutând să arat care este, înaintea lui Dumnezeu, prețul sângelui scump al lui Hristos. Deloc. Duhul Sfânt descopere pe Hristos, ne face să cunoaștem pe Hristos, ne face să ne bucurăm de El, să ne hrănim cu El. El mărturisește despre Hristos, ia lucrurile lui Hristos și ni le descopere. El este puterea de legătură cu Hristos, martorul, arvuna, ungerea. Într-un cuvânt, lucrările binecuvântate ale Duhului sunt de cea mai mare însemnătate. Fără El, nu putem să vedem, nici să auzim, nici să simțim, nici să încercăm, nici să arătăm ceva din Hristos, nici să ne bucurăm. Învățătura despre lucrările Duhului este arătată deslușit în Scriptură, este înțeleasă și primită de orice creștin credincios și bine lămurit.

Cu toate acestea, lucrarea Duhului nu este temelia păcii, căci, dacă ar fi, n-am putea avea pace temeinică și sigură până la venirea lui Hristos, dat fiind că lucrarea Duhului, în Biserica, drept vorbind, nu se va sfârși decât atunci. Duhul își face lucrarea în credincios. „El se roagă pentru noi cu suspine negrăite” (Rom. 8. 26)” lucrează ca să ne facă să ajungem la izvorul pentru care am fost hotărâți, adică la asemănarea, în toate lucrurile, cu chipul „Fiului” este singurul izvor al oricărei dorințe bune, al oricărei năzuințe sfinte, al oricărei iubiri curate, al oricărei cunoștințe dumnezeiești, al oricărei încredințări de păcat; dar este lămurit că lucrarea Lui în noi nu va fi deplină decât când vom părăsi lumea aceasta și vom fi cu Hristos în slavă, întocmai cum robul lui Avraam nu-și isprăvise lucrarea cu privire la Rebeca decât când a pus-o înaintea lui Isaac.

Nu tot așa este cu lucrarea lui Hristos pentru noi. Ea este deplină și pentru totdeauna. Hristos a putut să spună: „Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17. 4). Și în altă parte: „S-a isprăvit!” (Ioan 19. 30) Dar Duhul Sfânt nu poate să spună că și-a isprăvit încă lucrarea. Ca adevăratul locțiitor al lui Hristos pe pământ, El lucrează în mijlocul feluritelor împrejurări vrăjmașe, care înconjură câmpul Lui de lucru; lucrează în inima copiilor lui Dumnezeu ca să-i facă să ajungă, prin încercări, prin viață, la înălțimea lui Hristos. Dar niciodată El nu îndeamnă un suflet să-și lege pacea de lucrarea pe care o face în el. Însărcinarea Duhului Sfânt este să vorbească despre Isus; El nu vorbește despre sine însuși. „El va lua din ce este al Meu,” spune Hristos, „și vă va descoperi” (Ioan 16. 14). Dacă deci numai prin învățătura Duhului poate înțelege cineva adevărata temelia a păcii, și dacă Duhul nu vorbește niciodată despre sine, se înțelege că El nu poate înfățișa decât lucrarea lui Hristos ca temelia pe care trebuie să se sprijine sufletul mereu; mai mult, datorită acestui lucru, Duhul locuiește și își împlinește lucrările minunate în inima celui credincios. De aceea mielul de Paște, ca temelia păcii lui Israel, este un tip sau o Icoană preînchipuitoare însemnată și măreață a lui Hristos, ca temelia păcii credinciosului. Nu era nimic de adăogat la sângele de pe pragul de sus și nu mai este nimic de adăogat la sângele împăciuitor. „Pâinea fără aluat” și „ierburile amare” erau trebuincioase; dar nu alcătuiau temelia păcii, nici în totul, nici în parte. Erau pentru cei din casă, și alcătuiau semnele deosebitoare ale legăturii frățești din această casă: dar sângele mielului era temelia tuturor. El mântuia pe israeliți de la moarte și îi ducea la viață, lumină și pace. El era legătura dintre Dumnezeu și poporul Lui răscumpărat. Ca popor în

legătură cu Dumnezeu, pe temelia unei mântuiri împlinite, era un mare har pentru israeliți să fie puși sub oarecare răspunderi; dar aceste răspunderi nu erau legătura, ci veneau din ea.

Vreau apoi să amintesc cititorului meu că viața de ascultare a lui Hristos nu este arătată în Scriptură ca aceia care ne aduce iertarea. Numai moartea pe cruce a lui Hristos a deschis un drum slobod lui Dumnezeu. Chiar dacă Hristos ar fi rămas în viață pe pământ până azi ca să străbată orașele lui Israel, „făcând bine” (Fapte. 10. 38), perdeaua templului ar fi încă întreagă și ar închide credinciosului Intrarea la Dumnezeu. Căci numai moartea lui Hristos a rupt de sus până jos această perdeă tainică (Marcu 15. 38). Prin „rănilor” Lui, nu prin viața Lui de ascultare, suntem tămăduiți (Isa. 53. 5; 1 Petru 2.24); și aceste răni le-a suferit pe cruce, nu în altă parte. Cuvintele Lui, spuse în timpul vieții Sale binecuvântate, sunt de ajuns ca să ne facă să înțelegem acest lucru. „Am un botez cu care trebuie să fiu botezat, și cât de mult doresc să se îndeplinească” (Luca 12. 50). Despre ce vorbește aici, dacă nu despre moartea Sa pe cruce, care era împlinirea botezului Său, și care deschidea iubirii Sale un drum prin care putea, cu dreptul, să curgă slobodă spre fiii vinovați al lui Adam? Apoi, El mai spune: „Dacă grăunțele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur” (Ioan 12. 24). El era acest grăunte scump de grâu; și ar fi rămas totdeauna singur, dacă, prin moartea Sa pe lemnul blestemat, n-ar fi îndepărtat orice piedecă pentru unirea alor Săi cu El în înviere. „Dacă moare, aduce mult rod.”

Cititorul meu nu poate să se gândească înde ajuns la acest adevăr nespus de însemnat. Totuși sunt două puncte de care trebuie să-și aducă aminte totdeauna, anume: că unirea cu Hristos nu era cu puțință decât prin înviere; și că Hristos n-a suferit pentru păcate decât pe cruce. Nu trebuie să-și închipuie că Hristos ne-a unit cu El însuși prin faptul că s-a făcut om; aceasta era cu neputință. Cum ar fi putut fi unită în felul acesta firea noastră păcătoasă cu sfințenia Lui? Trebuia ca trupul păcatului să fie nimicit prin moarte; trebuia ca păcatul să fie ridicat: slava lui Dumnezeu cerea acest lucru, și toată puterea Vrăjmașului să fie desființată. Cum putea să se facă aceasta, dacă nu prin supunerea la moarte de cruce a Mielului lui Dumnezeu cel scump și fără prihană? „Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să ducă la desăvârșire prin suferințe pe Domnul mântuirii lor” (Evrei 2. 10). „Iată că scot dracii, și săvârșesc vindecări astăzi și mâine, iar a treia zi voi Isprăvi” (Luca 13. 32). Hristos era desăvârșit din veșnicie ca Fiu al lui Dumnezeu, și ca om, de asemenea, era desăvârșit. Dar ca „Domn al mântuirii,” ca „cel care duce pe mulți fii la slavă,” ca „cel care aduce mult rod” ca „cel care se unește cu un popor răscumpărat,” a trebuit să ajungă la „a treia zi” ca să fie făcut desăvârșit. S-a coborât singur în „groapa pieirii și în fundul mocirlei;” dar numaiedecât a pus „piciorul pe stânca” învierii și se unește cu „mulți fii” (Ps. 40. 1-3). El a luptat singur; dar, ca un biruitor puternic, împarte celor ce-l înconjură prada bogată, rodul biruinței Sale, pentru ca noi s-o strângem și să ne bucurăm de ea mereu. Să nu ne închipuim că toate suferințele din viața lui Hristos ne-au ispășit păcatele și să nu credem ca crucea lui Hristos ar fi fost cea din urmă suferință pentru ispășirea păcatului. Crucea a fost marea și singura suferință care ne-a ispășit păcatul. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn” (1 Petru 2. 24); nu le-a purtat în nici o altă parte. Nu le-a purtat nici în iesle, nici în pustie, nici în grădina Ghetsimani, ci numai „pe lemn”. N-a avut niciodată a face cu păcatul în felul acesta decât pe cruce; pe cruce și-a plecat capul și și-a dat viața sub lovitura păcatelor poporului Său, Niciodată n-a suferit lovit de mâna lui Dumnezeu decât pe Cruce; acolo Domnul și-a ascuns fața de El, pentru că Îl făcuse păcat. (2 Cor. 5. 21).

Toate acestea vor ajuta poate pe cititor să înțeleagă mai bine puterea dumnezeiască a acestor cuvinte: „Când voi vedea sângele, voi trece pe lângă voi.” Trebuia, fără îndoială, ca mielul să fie fără prihană ca să poată răbda privirea sfântă a Domnului, Dacă sângele n-ar fi fost vărsat, Domnul n-ar fi putut să treacă pe lângă popor, căci „fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9. 22). Vom vorbi despre aceasta mai mult când vom ajunge la tipurile sau icoanele preînchipuitoare din Levitic.

Să privim acum paștele din al doilea punct de vedere, anume ca punctul de căpetenie împrejurul căruia era strânsă adunarea, într-o legătură frățească, liniștită, sfântă și fericită. Mâncatul mielului era un lucru cu totul deosebit de mântuire a lui Israel prin sânge. Israeliții nu erau mântuiți decât prin sânge, dar mielul fript era acela împrejurul căruia se adunau. Aceasta nu este o deosebire făcută la bunul plac. Sângele mielului este temelia legăturii noastre cu Dumnezeu și cu copiii lui Dumnezeu. În afară de ispășirea deplină făcută de Hristos, nu poate fi nici o legătură, nici cu Dumnezeu, nici cu adunarea lui Dumnezeu. Totuși, trebuie să știm că împrejurul Hristosului celui viu se aduna copiii lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Suntem uniți cu un Cap viu, am venit la o „piatră vie” (1 Petru 2. 4). El este ținta noastră. Având pacea, prin sângele Său, Îl recunoaștem ca punctul de legătura care ne unește. „Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18. 20). Numai Duhul Sfânt ne unește; Hristos este Acela împrejurul căruia suntem uniți; și adunarea noastră, astfel unită, trebuie să se deosebească prin sfințenie, pentru ca Domnul Dumnezeu nostru să poată locui în mijlocul nostru. Duhul Sfânt nu poate să adune decât împrejurul lui Hristos, nu poate să adune împrejurul unui nume, unui sistem, unei învățături, unei orânduiri. El aduna împrejurul unei persoane, anume împrejurul lui Hristos proslăvit la cer. Faptul acesta trebuie să dea o însușire deosebită adunării lui Dumnezeu. Oamenii pot să se adune împrejurul unui lucru ales de ei; dar când adună Duhul Sfânt, adună pe temelia unei mântuiri împlinite, împrejurul lui Hristos, și ca să clădească pentru Dumnezeu o locuință sfântă (1 Cor. 3. 16-17; 6.19; Efes. 2. 21-22; 1 Petru 2. 4-5).

Să vedem acum mai amănunțit sărbătoarea Paștelui. Adunarea lui Israel, adăpostită sub sânge, trebuia orânduită de Domnul într-un chip vrednic de El însuși. Ca să scape de judecată, cum am văzut, nu trebuia decât sânge; dar, sub adăpostul sângelui, israelitul avea de făcut câteva lucruri, care nu puteau fi trecute cu vederea.

Mai întâi, citim: „Carnea s-o mănânce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; și anume s-o mănânce cu azimi și cu verdețuri amare. Să nu-l mâncați crud sau fiert în apă; ci să fie fript la foc: atât capul, cât și picioarele și măruntaiele” (vers. 8-9). Mielul împrejurul căruia se adunau și pe care îl mâncau, era un miel fript, un miel care trecuse prin foc. În aceasta vedem pe „Hristos, Paștele nostru” (1 Cor. 5. 7), trecând El însuși prin focul sfințeniei și judecății lui Dumnezeu. El a putut să spună; „Dacă îmi vei cerca inima, dacă o vei cerceta noaptea, dacă mă vei încerca, nu vei găsi nimic, căci ce-mi iese din gură, aceea și gândesc” (Ps. 17. 3). Totul era desăvârșit în El. La încercat focul și n-a găsit deloc zgură, „Capul, picioarele și măruntaiele,” adică priceperea Sa, mersul Sau cu tot ce ținea de el, totul a fost trecut prin foc, și totul a fost găsit desăvârșit. Felul în care trebuiau să frigă mielul are o adâncă însemnătate, cum este de altfel cu fiecare amănunț în orânduirile lui Dumnezeu.

„Să nu-l mâncați crud sau fiert în apă.” Dacă mielul ar fi fost mâncat astfel, n-ar mai fi fost înfățișarea adevărului mare și scump, pe care trebuia să-l arate mai dinainte, anume că Mielul nostru de Păște trebuie să sufere pe cruce focul mâniei Domnului. Suntem nu numai sub ocrotirea sângelui Mielului, dar, prin credință, ne hrănim cu Mielul. Mulți dintre noi greșesc în privința aceasta. Suntem gata să ne mulțumim să fim mântuiți prin lucrarea pe care a făcut-o Hristos pentru noi, fără să mai stăm într-o legătură sfântă cu El. Inima Lui iubitoare nu se poate mulțumi niciodată cu aceasta. Ne-a apropiat de El ca să putem să ne bucurăm de El, să ne hrănim cu El și să ne veselim în El. Ni se

înfățișează ca Cel care a suferit marele foc al mâniei lui Dumnezeu, pentru ca să fie hrana sufletelor noastre răscumperate.

Dar cum trebuia să fie mâncat mielul acesta? „Cu azimi și cu verdețuri amare.” Aluatul, în Scriptura, întotdeauna închipuie răul. Niciodată, nici în Vechiul, nici în Noul Testament, nu e întrebuințat ca să arate ce este curat, sfânt sau bun. Astfel, în acest capitol, „praznicul azimilor” este icoana despărțiri, de rău, despărțire care vine din faptul ca suntem spălați de păcatele noastre în sângele Mielului. Numai pâinea în totul fără aluat se potrivește cu mielul fript. Cea mai mică parte din aluat ar fi stricat însușirea morală a orânduirii întregi. Cum am putea să adăogăm un rău oarecare la legătura noastră cu un Hristos care suferă? Toți care înțeleg, prin puterea Duhului Sfânt, ce înseamnă crucea, vor înlătura negreșit, prin aceeași putere, aluatul din mijlocul lor. „Căci Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului” (1 Cor. 5. 7-8). Sărbătoarea, despre care se vorbește aici, este aceea care, în viața și în mersul Bisericii, răspunde praznicului azimilor. Praznicul azimilor ținea „șapte zile;” și Biserica, întreagă, și creștinul, în parte, sunt chemați să meargă în sfințenie, în timpul celor șapte zile, adică în tot timpul călătoriei lor pe pământ; și aceasta ca urmare firească a faptului că sunt spălați în sânge și au împărtășire cu suferințele lui Hristos.

Israelitul nu îndepărta aluatul pentru ca să fie mântuit, ci pentru că era mântuit; și dacă n-ar fi îndepărtat aluatul, greșeala aceasta oricât de mare ar fi fost, nu zdruncina siguranța pe care i-o da sângele, ci numai legătura lui cu altarul și cu adunarea. „Timp de șapte zile, să nu se găsească aluat în casele voastre; căci oricine va mânca pâine dospită, va fi nimicit din adunarea lui Israel, fie străin, fie băștinăș” (verset 19). Scoaterea unui israelit din adunare răspunde întocmai alungării, pentru un timp, din adunare a unui creștin, când îngăduie vreun lucru împotriva sfințeniei și stării de față a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu îngăduie răul. Un singur gând murdar rupe legătura sufletului cu Dumnezeu; și câtă vreme mănjierea adusă de acest gând n-a fost înlăturată prin mărturisirea întemeiată pe mijlocirea lui Hristos, este cu neputința ca legătura să mai aibă loc (1 Ioan 1. 5-10; Ps. 32. 3-5). Creștinul, a cărui inimă este dreaptă, se bucură de aceasta. „El poate să slăvească mereu sfințenia lui Dumnezeu” (Ps. 30. 4; 97. 12). El n-ar voi, dacă ar putea, să micșoreze măsura sfințeniei nici chiar cât un fir de păr. Este o mare bucurie pentru el să meargă în tovărășia unuia care nu poate, nici chiar pentru o clipă, să sufere atingerea unei mici bucăți de „aluat”.

Știm că nimic nu poate să rupă legătura care unește cu El pe adevăratul credincios. Noi suntem „mântuiți de Domnul”, cu o „mântuire veșnică” (Isa. 45.17). Dar mântuirea și legătura cu Dumnezeu nu sunt același lucru. Sunt mulți oameni mântuiți care nu știu că sunt mântuiți și mulți care nu se bucură de acest lucru. Nu pot să fiu fericit la adăpostul pragului stropit de sânge, dacă în locuința mea este aluat. Deși nu este temelia mântuirii, totuși sfințenia vieții este legată de bucuria mântuirii. Israelitul nu era mântuit prin azimi, ci prin sânge; totuși, pâinea dospită ar fi împiedicat legătura cu Dumnezeu. Și, în ce privește pe creștin, el nu este mântuit prin sfințenia vieții, ci prin sânge; totuși, dacă îngăduie răul, în gând, în vorbă sau în faptă, nu va avea nici o bucurie adevărată, nici o legătura adevărată cu Mielul.

Fără îndoială că asta este taina unei bune părți a uscăciunii sufletești și a lipsei de pace adevărată, care se întâlnește printre copiii lui Dumnezeu. Ei nu trăiesc în sfințenie, și nu păzesc sărbătoarea „azimilor” (Exod 25. 15). Sângele este pe prag; dar aluatul din casele lor îi împiedecă să se bucure de siguranța pe care o dă sângele. Îngăduirea răului strică legătura noastră cu Dumnezeu, deși nu ne pierde mântuirea dobândită. Cei care fac parte din adunarea lui Dumnezeu, trebuie să fie sfinți. Ei eu fost izbăviți nu numai de vina și urmările păcatului, ci și de înfăptuirea, puterea și iubirea păcatului. Chiar faptul că Israel fusese izbăvit prin mielul de paște îi aducea răspunderea de a îndepărta aluatul din mijlocul lui. Israeliții nu puteau să spună, după felul de vorbire al unora: „Acum când suntem mântuiți putem să trăim cum ne place.” Nicidecum! Dacă erau mântuiți prin har, erau pentru sfințenie. Acela care, sub cuvânt că harul dumnezeiesc este bogat și mântuirea în Isus Hristos este deplină, „trăiește în păcat” (Rom. 6. 1), arată lămurit că nu înțelege nici harul, nici mântuirea.

Harul nu numai că mântuiește sufletul cu o mântuire veșnică, dar îi dă și o fire care găsește plăcere în tot ce este de la Dumnezeu, pentru că este dumnezeiască. Suntem făcuți părtași ai firii dumnezeiești care nu poate să păcătuiască, pentru că este născută din Dumnezeu (Ioan 1. 13; 3. 35; 2 Petru 1. 4; 1 Ioan 3. 9; 5. 18). A umbla în puterea acestei firi, înseamnă tocmai păzirea praznicului azimilor. Nu este nici aluat vechi, nici aluat de răutate și viclenie (1 Cor. 5. 8) în firea nouă, pentru că este din Dumnezeu, și Dumnezeu este sfânt, Dumnezeu este iubire (1 Ioan 4. 8). Noi nu înlăturăm vechiul aluat ca să îmbunătățim firea noastră veche, care nu se poate vindeca, fiind rea și strică, nici ca să dobândim firea nouă, ci pentru că o avem. Noi avem viața, și, din pricina acestei vieți, lepădăm răul! Numai când suntem izbăviți de vina păcatului putem înțelege și arăta adevărata putere a sfințeniei; este fără folos să încerci altfel. Nu poți să ții praznicul azimilor decât sub adăpostul desăvârșit al sângelui. Dar este tot așa de însemnat și ce însoțește azimile, și anume „ierburile amare.” Nu ne putem bucura de părăsirea la suferințele lui Hristos, fără să ne aducem aminte de pricina care a adus aceste suferințe; și amintirea aceasta trebuie să ne duca la smerenie și la supunere, înfățișate de „ierburile amare” în praznicul Pastelor. Dacă mielul fript înfățișează pe Hristos, suferind pe cruce mânia lui Dumnezeu, ierburile amare sunt recunoașterea acestui adevăr de către credincios, că Hristos a suferit pentru noi. „Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile lui suntem tămăduiți” (Isa. 53. 5). Este bine să înțelegem însemnătatea adâncă a ierburilor amare, având în vedere ușurința inimii noastre. Citind Psalmii: 6, 22, 38, 69, 88 și 109, înțelegem întrucâtva ce înfățișează azima cu ierburile amare. Sfințenia vieții unită cu o supunere adâncă a sufletului, trebuie să izvorască din adevărata părtășie cu suferințele lui Hristos; căci nu se poate ca răul moral și ușurința sufletească să poată sta în fața acestei suferințe.

Dar, poate va întreba cineva, sufletul nu va simți el o bucurie adâncă văzând că Hristos a purtat păcatele noastre; că a golit până la fund, în locul nostru, paharul mâniei lui Dumnezeu? Fără îndoială. Asta este temelia bucuriei noastre. Putem uita noi oare vreodată că Hristos a suferit pentru păcatele noastre? Putem să trecem cu vederea adevărul acesta, că Mielul lui Dumnezeu și-a plecat capul sub loviturile fărădelegilor noastre? Nu, fără îndoială. Dar trebuie să mâncăm mielul nostru cu ierburi amare, care nu înfățișează lacrimile unor simțuri trecătoare și ușurative, ci încercarea adevărata și adâncă a unui suflet care înțelege bine însemnătatea și roadele crucii.

Privind crucea, descoperim acolo pe Cel care ne șterge toată nelegiuirea noastră și sufletul se umple astfel de pace și de bucurie. Dar crucea înlătură firea; ea este răstignirea firii vechi, a omului vechi (Rom. 6. 6; Gal. 2. 20; 6. 14; Col. 2. 11). Asta înseamnă multe lucruri amare pentru firea veche, înseamnă să ne lepădăm de noi înșine, să omorâm mădulele noastre care sunt pe pământ (Col. 3. 5); să ne socotim morți față de păcat (Rom. 6. 11). Toate aceste lucruri par îngrozitoare la vedere, dar după ce pătrunzi înăuntrul casei cu sângele pe pragul de sus, judeci cu totul altfel. Ierburile, care fără îndoială ar fi părut amare unui Egiptean, făceau parte din praznicul izbăvirii lui Israel. Cei răscumparați prin sângele Mielului, care cunosc bucuria legăturii cu El, știu că a lepăda răul și a socoti firea pământească moartă, este o sărbătoare.

„Să nu lăsați nimic din el până a doua zi dimineața; și dacă va rămânea ceva din el pe a doua zi dimineața, să-l aruncați în foc” (verset 10). Porunca aceasta ne învață că legătura frățească a adunării nu trebuia să se despartă, în nici un fel, de jertfa pe care se întemeia. Inima mereu trebuie să-și aducă aminte bine că adevărata legătură cu Dumnezeu nu se poate despărți de mântuirea împlinită. A crede că se poate avea legătură cu Dumnezeu pe altă temelie, oricare ar fi, înseamnă a-ți închipui că Dumnezeu poate să aibă legătură cu răul din noi; a crede că poate să aibă legătură cu omul pe altă temelie, înseamnă a-ți face o tovărășie necurată și nelegiuită, din care nu poate ieși altceva decât amestec și nelegiuire. Într-un cuvânt, totul trebuie întemeiat pe sânge, nedespărțit de sânge. Aceasta este însemnătatea orânduiri, care porunca să mănânce mielul de paște în aceeași noapte în care fusese vărsat sângele. Legătura cu Dumnezeu și legătura frățească nu trebuie despărțite de temelie pe care stau.

Ce icoană frumoasă ne înfățișează adunarea lui Israel adăpostită sub sânge, mâncând în pace mielul fript, cu azimi și cu ierburi amare! Nici o teamă de judecată; nici o teamă de mânia Domnului; nici o teamă de dreapta răzbunare, care mătura ca o vijelie toată țara Egiptului, la miezul nopții. Era pace adâncă îndărătul pragurilor ușilor stropite cu sânge. Israeliții n-aveau de ce să se teamă din afară, și înăuntru nimic nu putea să-i turbure, afară de aluatul care ar fi dat o lovitură de moarte la toată pacea și la toată fericirea lor. Ce pildă pentru Biserică, pentru adunare! Ce pildă pentru creștini!

Am văzut până acum starea și hrana lui Israel; să vedem acum îmbrăcămintea lui.

„Când îl veți mânca, să aveți mijlocul încins, încălțămintele în picioare, și toiagul în mână; și să-l mâncați în grabă; căci sunt Paștele Domnului” (verset 11). Israeliții trebuiau să mănânce Paștele ca un popor gata să lase în urma lui țara morții și a întinericului, a mâniei și a judecății, ca să meargă înainte spre țara făgăduinței, spre moștenirea hotărâtă. Sângele, care îl apăsase de moartea întâilor născuți ai Egiptului, era și temelie dezrobirii lor din Egipt; și acum trebuiau să plece cu Dumnezeu spre țara în care curge lapte și miere. Nu trecuseră încă Marea Roșie, este adevărat; nu făcuseră încă „drumul de trei zile” totuși erau un popor răscumpărat, un popor despărțit, un popor călător, și trebuia ca toată îmbrăcămintea lor să fie potrivită cu starea lor de atunci și cu chemarea lor de mai târziu. „Mijlocul încins” arăta o despărțire desăvârșită de tot ce înconjură pe Israel, și că el era gata pentru slujbă. „Picioarele încălțate” arătau că Israel era gata să părăsească țara aceia; pe când „toiagul” în mână era semnul unui popor călător, care se sprijină pe ceva în afară de el. Să dea Dumnezeu ca aceste trăsături să se vadă mai mult la fiecare din mădularele familiei Lui răscumpărate!

Iubite cititor creștin, „să ne punem pe inimă aceste lucruri” (1 Tim. 4. 15). Prin har am gustat folosul curățirii sângelui lui Isus. De aceea putem să ne hrănim cu ființa Lui și să ne desținem de bogățiile Lui de nepătruns (Efes. 3. 8), să luăm parte la suferințele Lui și să ne facem asemenea cu El în moarte (Filip. 3. 10). Să ne arătăm dar cu azimi și ierburi amare, cu mijlocul încins, cu încălțămintele în picioare și cu toiagul în mână. Într-un cuvânt, să purtăm pecetea unui popor sfânt, răstignit, care veghează, harnic, să purtăm pecetea unui popor care merge să „întâlnească pe Dumnezeu”, spre slavă, chemat la împărăție. Dea Dumnezeu să pătrundem în adâncimea acestor lucruri, așa încât să nu fie numai cunoștințe sau tălmăciri ale Scripturii, ci adevăruri vii, dumnezeiești, cunoscute și arătate în viața noastră spre slava lui Dumnezeu.

Vom sfârși capitolul acesta, aruncând o privire asupra versetelor de la 43 până la 49. Ele ne spun că, pe când orice israelit adevărat avea dreptul să mănânce Paștele, nici un străin netăiat împrejur nu putea să se bucure de dreptul acesta: „Nici un străin să nu mănânce din ele – toată adunarea lui Israel să facă Paștele”. Trebuia să fii tăiat împrejur ca să poți mânca Paștele. Cu alte cuvinte, trebuie ca firea noastră să fi trecut prin hotărârea morții înainte de a ne putea hrăni cu Hristos, fie ca temelie a păcii, fie ca persoană în jurul căreia ne strângem. Crucea răspunde tăierii împrejur, semnul legământului lui Dumnezeu cu Evreii și al dezbrăcării de firea veche (Col. 2. 11-12). Ca să faci parte din poporul lui Dumnezeu, trebuia să fii tăiat împrejur, și tăierea împrejur își are împlinirea în Hristos. Partea femeiască era înfățișată în partea bărbătească. Tot așa, la Cruce, Hristos înfățișa Biserica Lui, și deci Biserica este răstignită cu Hristos; totuși ea trăiește prin viața lui Hristos, cunoscută și arătată pe pământ prin puterea Sfântului Duh. Creștinii, părtași la moartea lui Hristos prin puterea vieții care este în El, se socotesc morți, și s-au dezbrăcat de trupul păcatului prin credință; sunt răstigniți împreună cu Hristos; totuși puterea lui Dumnezeu, arătată în Hristos, lucrează în ei ca să le dea o viață nouă în Hristos. „Și dacă un străin care locuiește la tine, va vrea să facă Paștele Domnului, orice parte bărbătească din casa lui va trebui tăiată împrejur; apoi se va apropia să le facă, și va fi ca și băștinașul; dar nici un netăiat împrejur să nu mănânce din ele.” „Cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu” (Rom. 8. 8).

Orânduirea tăierii împrejur era marea linie de despărțire între Israelul lui Dumnezeu și toate celelalte popoare, de pe fața pământului. Și crucea Domnului Isus trage linia de despărțire între Biserică și lume. Orice om, din orice stare, mai de jos sau mai de sus, nu putea să aibă parte cu Israel, până când nu-și făcea tăierea împrejur în carne. Un cerșetor tăiat împrejur era mai aproape de Dumnezeu decât un rege netăiat împrejur. Tot așa și acum, nu poți să ai parte de bucuriile celor răscumpărați de Dumnezeu, dacă n-ai trecut prin crucea Domnului nostru Isus Hristos. Și crucea aceasta dăruiește orice înfumurare, răstoarnă orice vază, și unește pe toți cei răscumpărați într-o adunare de închinători ai lui Dumnezeu, spălați în sânge. Crucea pune o stavilă atât de mare, un zid de apărare atât de tare, încât nici un praf din pământ sau din firea veche n-o poate trece și să se amestece cu făptura nouă. „Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă..... toate lucrurile s-au făcut noi, și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos” (2 Cor. 5. 18). În orânduirea Paștelui, nu numai că se păstra despărțirea lui Israel de toți străinii, dar și unitatea lui era bine statornicită. „Să nu le mănânce decât într-o singură casă; să nu luați de loc carne afară din casă, și să nu zdrobiți nici un os” (verset 46). Nu se putea găsi o pildă mai frumoasă pentru „un singur trup și un singur Duh,” decât cea înfățișată aici. Biserica lui Dumnezeu este una, Dumnezeu așa o vede, așa o păstrează, așa o va arăta înaintea îngerilor, înaintea oamenilor și înaintea dracilor, în ciuda oricui caută să împiedice această unitate sfântă. Slavă Domnului, unitatea Bisericii este tot așa de bine păzită de El, cum a fost trupul Prea Iubitelui Său pe cruce; da, unitatea Bisericii Sale este tot așa de bine păzită, ca și neprihănirea, primirea și siguranța ei veșnică. Împotriva asprimii și răutății inimii ostașilor romani, Dumnezeu a știut să îplinească Scriptura care spunea cu privire la Hristos: „Nici un os nu va fi zdrobit,” sau: „Toate oasele i le păzește, ca nici unul din ele să nu i se sfărâme” (verset 46; Numeri 9. 12; Ps. 34. 20; Ioan 19. 36); tot astfel, în ciuda tuturor înrăurilor vrăjmașe, care au fost puse în joc din veac în veac, Dumnezeu păzește Biserica Sa: trupul lui Hristos este unul și va rămânea unul (Matei 16.13; Ioan 11. 52; 1 Cor. 1.12; 12. 4-27; Efes. 1. 22-23; 2. 14-22; 4. 3-16; 5.22-32; Apoc. 22. 17). „Este un singur trup și un singur Duh;” și aceasta aici pe pământ. Ferice de aceea care au credința ca să cunoască acest adevăr scump și să-l ia pentru ei în viață, cu toate greutatea pe care le întâlnesc pe cărarea lor. Dumnezeu va recunoaște și va cinsti pe aceia care vor fi credincioși.

Domnul să ne izbăvească de duhul necredinței, care ne-ar face să judecăm după cele ce vedem cu ochii noștri, iar nu prin lumina Cuvântului Sau neschimbător!

În versetele de la începutul acestui capitol, vedem lămurit ca râvna și sfințenia personală sunt roadele dragostei răscumpărătoare în aceia care au primit o, închinarea celor întâi născuți și praznicul azimilor stau în legătură cu izbăvirea poporului din Egipt. „Pune-Mi deoparte ca sfânt pe orice întâi născut dintre copiii lui Israel, atât dintre oameni cât și dintre dobitoace: este al Meu.” Moise a zis poporului: „Aduceți-vă aminte de ziua aceasta, când ați ieșit din Egipt, din casa robiei; căci cu mâna puternică v-a scos Domnul de acolo. Să nu mâncați pâine dospită.” Și iarăși: „Timp de șapte zile să mănânci azimi, să nu se vadă la tine nimic dospit, nici aluat, pe toată întinderea țării tale.”

Apoi avem pricina pentru care trebuia să se îndeplinească aceste două porunci: „Să spui atunci fiului tău: „Aceasta este din pricina a ceea ce a făcut Domnul pentru mine, când am ieșit din Egipt”. Și încă: „Și când te va întreba fiul tău într-o zi: „Ce înseamnă lucrul acesta? – să-i răspunzi: „Prin mâna Lui cea atotputernică. Domnul ne-a scos din Egipt, din casa robiei; și, fiindcă Faraon se încăpățâna și nu voia să ne lase să plecăm, Domnul a omorât pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la întâii născuți ai oamenilor până la întâii născuți ai dobitoacelor. Iată de ce aduc jertfă Domnului pe orice întâi născut de parte bărbătească și răscumpăr pe orice întâi născut dintre fiii mei” (vers. 8, 14-15).

Cu cât înaintăm, prin puterea Duhului lui Dumnezeu în cunoașterea răscumpărării care este în Isus Hristos, cu atât despărțirea noastră de noi înșine și de lume va fi mai hotărâtoare iar râvna mai aprinsă. Orice silință de a face una sau alta din acestea, înainte de a cunoaște răscumpărarea, este silința cea mai zadarnică ce se poate închipui. Tot ce facem, trebuie să facem din pricina celor ce a făcut Domnul pentru noi, iar nu cu gândul ca să câpătăm ceva de la El. Silințele pe care le-am face ca să avem viața și pacea dovedesc că suntem încă străini de puterea Sângelui; pe când roadele curate ale unei răscumpărări primite sunt spre lauda Celui care ne-a răscumpărat. „Căci sunteți mântuiți prin har, prin credință și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu, nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni; căci noi suntem lucrarea Lui, fiind zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele” (Efes. 2. 8-10). Dumnezeu chiar ne-a pregătit o cale de fapte bune și, prin harul Său, tot El ne pregătește să și mergem pe calea trasă de El. Dar numai ca mântuiți putem merge pe astfel de cărare. Dacă ar fi altfel, am putea să ne lăudăm, dar când este spus destul de lămurit ca noi înșine suntem lucrarea lui Dumnezeu, după cum este și drumul pe care mergem, atunci nici nu mai încap pricina de laudă pentru noi (Rom. 3. 27; 1 Cor. 1. 27-31).

Adevărata viață creștinească nu este decât arătarea în afara a vieții lui Hristos, altoită în noi prin lucrarea Duhului Sfânt, după sfaturile veșnice ale harului fără margini al lui Dumnezeu. Toate faptele făcute înainte de sădirea acestei vieți, nu sunt decât „fapte moarte” de care cugetul nostru are tot atâta nevoie ca să fie curățit ca și de „faptele rele” (Evrei 9. 14). Cuvintele: „fapte moarte” cuprind toate faptele pe care le fac oamenii ca să capete viața. Dacă cineva caută viața, să știe lămurit că încă nu o are; poate fi cu gânduri foarte bune în ceea ce caută, dar tocmai aceasta dovedește și mai bine ca nu are ce caută. Așa dar, orice faptă făcută cu gândul ca prin ea să găsești viața, singura viața care este a lui Isus (Ioan 14), este o faptă moartă, deoarece singurul Izvor pentru adevăratele fapte vii nu poate fi decât Isus. Luați bine seama, că nu e vorba de „faptele rele” cine ar fi nebunul care să viseze câștigarea vieții prin așa fapte? Vedeți însă că au fost și sunt mulți care aleargă la „faptele moarte” ca să-și ușureze cugetul apăsător de „faptele rele”. Totuși, ne este descoperit în Scriptură că avem nevoie să fim curățiți și de unele ca și de celelalte.

Mai citim în ce privește neprihănirea că „toate faptele noastre bune sunt ca o haină mănjită” (Isa. 64.6). Nu se spune că numai „faptele noastre rele sunt ca o haină mănjită”. Cine ar fi împotriva acestui adevăr? Ceea ce trebuie să știm este că cele mai bune roade pe care le putem da noi, sub forma evlaviei sau a unei vieți sfinte, sunt socotite, în filele cărții veșnice, ca „fapte moarte” și ca „o cărpă”. Chiar silințele pe care ni le-am da ca să câștigăm viața n-ar sluji decât să arate cu atât mai vădit ca suntem morți; iar silințele de a ne îmbracă cu o neprihănire croită de noi înșine, ar dovedi că suntem îmbrăcați cu niște zdrențe care ne-ar descoperi și mai mult goliciunea. Numai când avem într-adevăr și de acum viața veșnică și haina neprihănirii dumnezeiești, putem merge pe calea faptelor bune pe care le-a pregătit Dumnezeu să le facem. Fapte moarte și zdrențe murdare nici nu se pomenesc pe această cale, numai aceia pe care „i-a izbăvit Domnul” pot înainta pe ea (Isa. 51. 11). Doar ca popor răscumpărat putea Israel să prăznuiască sărbătoarea azimilor și să închine Domnului pe întâii lui născuți.

Îngerul nimicitor a trecut peste țara Egiptului ca să nimicească pe toți întâii născuți; dar întâii născuți ai lui Israel au scăpat prin moartea unui locțiitor trimis de Dumnezeu. Prin urmare, aceștia din urmă ni se înfățișează ca un popor viu, despărțit, pus deoparte pentru Domnul. După ce au fost mântuiți prin sângele Mielului, au fericita încuviințare să-și predea viața lor Celui ce le-a răscumpărat-o cu mare preț (1 Cor. 6. 20). Numai ca fiindte răscumpărate aveau viața. Numai harul lui Dumnezeu l-a făcut deosebiți (Exod 11: 5-7) și le-a dat un loc printre cei vii în fața Sa. Așa că n-aveau nici un prilej să se laude cu el înșiși, căci vedem aici ca, în ce privește meritul lor, erau puși pe același treaptă cu un dobitoc necurat. Orice întâi născut al măgarilor să-l răscumperi cu un miel, iar dacă nu-l răscumperi să-i frângi gâtul. Și orice întâi născut al oamenilor printre fiii tăi să-l răscumperi” (verset 13). Erau două feluri de dobitoace: curate și necurate, iar omul este socotit aici printre cele din urmă. Mielul trebuia să răspundă pentru dobitocul necurat; și, dacă nu se răscumpăra măgarul, trebuia să i se frângă gâtul. Tot așa și cu omul răscumpărat, dacă și lui îi trebuie tot viața unul miel, este lămurit că este pus în rândul dobitoacelor necurate și fără preț. Ce iconă umilitoare a omului în starea lui firească! O, de ar înțelege bietele noastre înimi lucrul acesta, căci numai așa ne-am putea bucura cu atât mai mult de fericita cinste de a fi spălați de nelegiuirea noastră prin sângele Mielului și am lăsa, pentru totdeauna, mândria de sine în mormântul în care a fost culcat Mântuitorul nostru.

Hristos a fost Mielul curat, fără pată. Noi eram necurați; – dar fie Numele Lui binecuvântat în vecii – El a luat locul nostru, și pe cruce a fost făcut păcat în locul nostru și ca atare a primit pedeapsa în locul nostru. El a suferit pe cruce ce ar fi trebuit să suferim noi în veșnicie. El a suferit acolo și atunci, tot ce ni se cuvenea nouă, ca noi să ne bucurăm pentru totdeauna de ceea ce l se cuvenea Lui, ca Miel fără prihană. El a primit plata păcatului nostru, adică moartea, ca noi să primim plata nevinovăției Sale, adică viața. Cel curat a luat, pentru o vreme, locul celor necurați, – Cel drept pentru cel nedrept – ca cei necurați să poată lua locul celui curat pentru totdeauna. Așadar, pe deoparte, prin firea noastră, suntem închipuiți prin urâta iconă a unui măgar cu gâtul frânt; după harul lui Dumnezeu însă, suntem socotiți ca fiind văzuți în Hristos cel înviat și proslăvit în cer. Minunată și adâncă deosebire! Ce frumos se aruncă în țărână slava omului ca să se preamărească numai bogățiile dragostei răscumpărătoare! Astfel amuțesc vorbările deșarte și îngâmfate ale omului și începe un cântec de laudă pentru Dumnezeu și Miel, care va răsună în ceruri în veci de veci.

Cu câtă putere ne vin în minte aici cuvintele spuse prin apostolul Pavel: „Dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El, întru cât știm că Hristosul înviat din morți nu mai moare; moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui. Fiindcă prin moartea de care a murit El a murit pentru păcat odată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu. Tot așa și voi înșivă

socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădulele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu, mădulele voastre ca pe niște unelte ale neprihănirii. Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub lege ci sub har” (Rom. 6. 8-14). Noi nu suntem numai răscumpărați de sub puterea morții și a mormântului, ci suntem și uniți cu Cel ce ne-a răscumpărat cu marele preț al vieții Sale, ca, prin puterea Duhului, să punem în slujba Lui noua noastră viață, cu toate puterile ei pentru ca numele Său să fie slăvit în noi, după voia Dumnezeului și Tatălui nostru.

În cele din urmă versete ale cap. 13 din Exod, găsim o pildă frumoasă și mișcătoare despre duioasele simțiri ale Domnului față de slăbiciunea poporului Său. „Căci El știe din ce suntem zidiți, își aduce aminte că suntem țărână” (Ps. 103. 14). Când a răscumpărat El pe Israel ca să-i aducă în legătură cu Sine însuși, în harul Său nesfârșit și de nepătruns, a luat asupra Lui toate trebuințele și slăbiciunile lor. Puțin le păsa lor de ce erau ei sau de ce aveau nevoie când Cel ce se cheamă „Eu sunt” era cu ei în toată bogăția acestui Nume. El avea să-i ducă din Egipt în Canaan, și-L vedem aici alegându-le un drum dintre cele mai potrivite pentru el. După ce a lăsat Faraon pe popor să plece, Dumnezeu nu L-a dus pe drumul care dă în țara Filistenilor, măcar că era mai aproape, căci a zis Dumnezeu: „S-ar putea să-i pară rău poporului văzând războiul și să se întoarcă în Egipt.” Ci Dumnezeu a pus pe popor să facă un ocol pe drumul care duce spre pustie, spre Marea Roșie” (vers. 17-18).

Domnul, în harul Lui, face ca ai Săi să nu întâlnească, de la începutul mersului lor, prea multe încercări grele cari ar fi avut drept urmare să le înmoaie inimile și să-i facă să se înapoieze. „Calea pustiei” era un drum cu mult mai lung decât cea din țara Filistenilor, dar Dumnezeu avea felurite lecții însemnate pe care voia să le dea poporului Său, și care nu puteau fi pricepute decât în pustie. Acest fapt le-a fost amintit mai târziu astfel: „Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui” (Deut. 8.2). Învățămintele atât de scumpe n-ar fi putut avea niciodată pe „calea țării Filistenilor.” Pe drumul acela, israelitii ar fi putut învăța ce va să zică războiul chiar de la începutul pornirii lor; dar pe „calea pustiei” ei au cunoscut ce era firea pământească în toată stricăciunea, necredința și răzvrătirea ei. Totuși, Cel ce se cheamă „Eu sunt”, era de față, în față îndelunge răbdare a harului Său, în înțelepciunea Lui desăvârșită și-n puterea Sa fără margini. Numai El putea să sufere vederea adâncimilor inimii omenești, dezgolită în fața Lui. Descoperirea a ceea ce este în inima mea, ori unde ar fi făcută în afară decât în fața harului nemărginit, m-ar cufunda în cea mai grozavă deznădejde. Inima omului este un iad în mic. Ce har de negândit este deci să fii scăpat de adâncurile ei înspăimântătoare!

„Au plecat din Sucot și au tăbărit la Etam, la marginea pustiei. Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua și noaptea. Stâlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopții” (vers. 20-22). Nu numai că Domnul alesese o cale pentru poporul Lui ca să i se facă cunoscut după trebuințele lor. Nu numai că l-a călăuzit teafăr, sănătos în afară de hotarele Egiptului, dar chiar s-a coborât, oarecum, în carul Său, ca să-l întovărească dea lungul tuturor întâmplărilor din călătoria prin pustie. Acesta era harul dumnezeiesc. Israelii nu fuseseră doar scăpați din cuptorul Egiptului ca apoi să fie lăsați de capul lor, ca ei să facă ce ar crede și ce ar putea ei mai bine în călătoria lor spre Canaan. Dumnezeu știa că ei aveau înaintea un drum greu și primejdios, șerpi și scorpii, piedeci și greutăți, seceta și nerodnicia pustiei și n-a voit să-i lase să meargă singuri. El a vrut să le fie Tovarăș, să ia parte la greutățile și primejdiile lor; ba mai mult: „El mergea înaintea lor.” Era pentru ei „o Călăuză, o Slavă, un Apărător, ca să-i scape de orice teamă”! De ce însă L-au mâhnit atât de mult prin împietrirea inimii lor? Dacă ar fi mers smeriți cu El, mulțumiți și încrezători în El, mersul lor ar fi fost un șirag de biruințe de la început până la capăt. Având pe Domnul în fruntea lor, nici o putere n-ar fi putut să oprească înaintarea mersului lor din Egipt în „o Canaan. El i-ar fi dus și i-ar fi sădit pe muntele moștenirii Sale, după făgăduința Sa și prin puterea dreptei Sale; și n-ar fi îngăduit ca nici un singur Canaanit să rămână în țară ca să fie un „spin în ochii lui Israel.” Așa va fi în curând, când își va întinde Domnul mâna încă odată ca să scape pe poporul Său de sub puterea tuturor asupritorilor lui. De-ar grăbi Domnul aceasta clipă!

„Cei care coboară pe mare în corăbii, cei care-și fac lucrul lor pe ape mari, aceia văd lucrările Domnului și minunile Sale în apele adânci” (Ps. 107. 23-24). Cât de adevărat! Totuși, cum se mai dau înapoi inimile noastre din fața acestor ape mari!” – Și tocmai de aceea suntem lipsiți de vedere lucrărilor și minunilor Dumnezeului nostru; căci acestea nu se văd și nu se fac cunoscute decât „în apele adânci.”

Doar în ziua încercării și greutăților face sufletul cunoștința cu marea și nespusa fericire ce o are când se reazemă pe Dumnezeu. Dacă ar fi să mergi într-una ușor, n-ar mai fi așa. Starea de față a Învățătorului nu se simte când aluneci pe fața unui lac liniștit, ci când „furtuna vâjâie” și când „valurile vin.” Domnul nu ne pune în față zarea unui drum lipsit de încercări și strămtorări; dimpotrivă, ne spune că vom întâlni și pe unele și pe celelalte; dar ne făgăduiește că rămâne cu noi în mijlocul acestora, ceea ce este de neasemănat mai bine. Este mai bine să ai pe Dumnezeu cu tine în greutăți, decât să scapi de greutăți. Să simțim că inima lui Dumnezeu bate cu a noastră este ceva cu mult mai dulce decât să încerci puterea mâinii Lui pentru noi. Aproximarea învățătorului de slujitorii lui credincioși, când treceau prin cuptorul de foc, era mult mai scumpă lor decât ar fi fost arătarea puterii ca să-i scape de acest foc (Daniel 3). Adesea am vrea mai degrabă să ne fie îngăduit să mergem înainte fără încercări, dar cu aceasta pierdem mult de tot. Niciodată starea de față a Domnului nu este atât de dulce ca în clipele de mare strămtorare.

Așa au fost israeliții în împrejurările din acest capitol. Ajunseseră într-o mare greutate. Erau chemați „să-și facă lucrarea pe ape mari: – „Toată priceperea lor se spulberase” (Ps. 107. 27). Faraon, părându-i rău că ia lăsat să iasă din țară, s-a hotărât să facă o opintire deznădăjduită ca să-i aducă îndărăt. „Faraon și-a pregătit carul de război, și și-a luat oameni de război cu el. A luat șase sute de cară de luptă cu oameni aleși, și toate carele Egiptului; în toate erau luptători. Domnul a împietrit inima lui Faraon, împăratul Egiptului și Faraon a urmărit pe copiii lui Israel. Copiii lui Israel ieșiseră gata de luptă. Egiptenii i-au urmărit; și toți caii, carele lui Faraon, călăreții și oștirea lui, i-au ajuns tocmai când erau tăbărați lângă mare, lângă Pi-Hahiro, față în față cu Baal-Tefon. Faraon se apropia. Copiii lui Israel și-au ridicat ochii și iată că Egiptenii veneau după ei. Și copiii lui Israel s-au spăimântat foarte tare, și au strigat către Domnul după ajutor” (vers. 6-10). Era o mare încercare; ceva în fața căruia orice silință omenească era zadarnică. Marea era în față lor; în dosul lor, oștile lui Faraon și, împrejurul lor, munți, și toate acestea îngăduite și rânduite chiar de Dumnezeu! Dumnezeu alesese locul unde trebuia să tabereze Israel, „în fața lui Pi-Hahiro, între Migdol și mare, față în față cu Baal-Tefon.” Ba mai mult: chiar El a încuviințat ca Faraon să-i urmărească. Pentru ce? Tocmai ca să se arate El însuși în mântuirea poporului Său și în înfrângerea deplină a vrăjmașilor acestui popor. „El a tăiat în doua Marea Roșie, și a trecut pe Israel prin mijlocul ei, și a azvârlit pe Faraon și oastea lui în Marea Roșie, căci în veac ține îndurarea Lui” (Ps. 136).

În toate călătoriile celor răscumparați ai lui Dumnezeu în pustie, nu găsim nici o poposire ale cărei margini să nu fi fost trase cu grijă de mâna atotînțeleaptă și nesfârșit de iubitoare a lui Dumnezeu. Pi-Hahiroții și Migdol-ii duhovnicești sunt așezați în legătură cu starea sufletească a acelor pe care îi călăuzește Dumnezeu peste piedicile și întortocherile pustiei, ca să arate adevărata fire a lui Dumnezeu. Dacă necredința pune mereu întrebarea: De ce este așa? – Dumnezeu știe; și fără îndoială, El va descoperi pricina numai atunci. Când această descoperire ar putea fi spre slava și spre binele poporului Său. Oare nu ne întrebăm și noi atât de deseori pentru ce suntem puși într-o împrejurare sau alta? Nu ne batem deseori capul să știm pricina pentru care suntem puși într-o încercare sau alta? Ce bine am face dacă ne-am pleca și noi capul într-o smerită supunere și să zicem: „totul este bine” și „totul va merge bine!” Numai când Dumnezeu ne-a pus în cutare sau în cutare stare, putem fi încredințați că ea este aleasă cu înțelepciune și că este spre binele nostru; și chiar dacă noi ne-am ales-o de bună voie și din nebunia noastră, Dumnezeu, în mila Sa, stă deasupra nebuliei noastre și face ca puterea împrejurărilor în care ne-am vârat din capul nostru, chiar și-atunci, să lucreze spre binele nostru duhovnicesc.

Când copiii lui Dumnezeu se găsesc în cele mai mari încurcături și greutăți, atunci au parte de cele mai frumoase arătări ale purtării de grijă și lucrării lui Dumnezeu; și tocmai de aceea îi pune El adesea la încercare, ca să li se descopere cu atât mai mareț cu cât încercarea este mai grea. El ar fi putut să ducă pe Israel prin Marea Roșie și să-i facă să ajungă mult mai departe de atingerea cu trupele lui Faraon, chiar înainte ca acestea să fi plecat din Egipt; dar această cale n-ar fi slăvit atât de mult Numele Său, și nici n-ar fi rușinat atât de mult pe vrăjmașul prin care voia El „să fie slăvit” (verset 17). Noi pierdem din vedere acest mare adevăr și urmarea este că, în timpul încercării, ne pierdem capul și ni se înmoaie inima. Dacă am putea să nu privim o întâmplare rea decât ca un prilej pentru Dumnezeu ca să-și arate harul Lui care este „de ajuns”, ne-am păstra acel cumpăt atât de trebuitor și am putea să slăvim pe Dumnezeu chiar în mijlocul celor mai adânci ape ale durerii.

Vorbirea israeliților cu prilejul acesta poate să ne mire și să ne para greu de înțeles; dar, dacă ne-am cunoaște mai mult inimile noastre rele și necredincioase, am vedea cât de mare este asemănarea dintre noi și acest popor. Pare că au uitat prea repede puterea dumnezeiască ce a lucrat pentru ei puțină vreme înainte. Ei văzuseră idolii Egiptenilor judecați și puterea Egiptului doborâtă de toiagul Domnului. Văzuseră cum această mână a rupt brațul de fier al robiei egiptene și a stins cuptorul de foc al suferințelor lor. Văzuseră toate acestea și totuși, când s-a ivit un nor negru în zarea lor, încrederea li s-a pierdut, li s-a înmuiat inima, și au cârtit, zicând: „Oare pentru că nu erau morminte în Egipt ne-ai adus ca să murim în pustie? Ce ne-ai făcut, de ne-ai scos din Egipt? Era mult mai bine pentru noi să slujim Egiptenilor decât să murim în pustie” (vers. 11-12). Oarba necredință rătăcește întotdeauna și nu poate vedea căile lui Dumnezeu. Aceeași necredință bântuie în toate vremurile. Ea a făcut pe David să zică într-o zi rea: „Voi pieri într-o zi ucis de mâna lui Saul; nu e nimic mai bun pentru mine decât să fug în țara Filistenilor” (1 Sam. 27. 1). Dar cum s-au întors lucrurile? Saul a fost omorât în muntele Ghilboa, iar scaunul lui David a fost întărit pentru totdeauna. Tot aceeași necredință a făcut pe Iile Tesbiteanul, într-o clipă de întristare adâncă, să fuga dinaintea amenințărilor furioase ale Izabelei, ca să-și scape viața. Și care a fost sfârșitul? Ilie a fost răpit la cer într-un car de foc, pe când Izabela a fost zdrobită de pietre.

Tot așa a fost și cu copiii lui Israel chiar în cea dintâi clipă de încercare. Ei credeau într-adevăr că Domnul nu-și dăduse atâta osteneală ca să-i scoată din Egipt decât ca să-i omoare în pustie; își închipuiau că fuseseră scăpați de moarte prin sângele mielului de paște, ca, pe urmă, să fie înmormântați în pustie. Așa judecă întotdeauna necredința; ne face să punem pe Dumnezeu în fața greutății, în loc să punem greutatea în fața lui Dumnezeu. Credința se înalță deasupra greutății și acolo găsește pe Dumnezeu în toată credincioșia, dragostea și puterea Sa. Credinciosul este totdeauna în fața lui Dumnezeu; prin sângele Domnului Isus a fost adus acolo și n-ar trebui să îngăduie nici unei încercări să-l smulgă de acolo. Locul ce i-a fost dat în fața lui Dumnezeu nu poate să-l piardă niciodată, câtă vreme Hristos, Capul și locțiitorul Lui, e acolo pentru el. Dacă, însă, pierde bucuria faptului că e pe deplin la adăpost în Hristos, totuși starea, în care este așezat prin sângele lui Isus, n-o poate pierde nicicând. Ori de câte ori se așează greutățile între inima lui și între Domnul, negreșit că nu se poate bucura de starea de față a Domnului, ci suferă în fața greutăților ce-l năpădesc, după cum un nor, care vine în dreptul soarelui, ne lipsește pentru câțva timp de razele lui. Norul însă nu împiedecă soarele să mai lucească, ci ne face doar să nu-l mai vedem. La fel se întâmplă când ne întristăm din pricina încercărilor, greutăților și piedicilor care ne acopăr razele strălucitoare ale feței Tatălui nostru, care lucesc în Isus cu o strălucire neschimbată. Pentru Dumnezeul nostru, nici o greutate nu este prea mare; dimpotrivă, cu cât greutatea este mai mare, cu atât El are prilejul să-și arate, prin ea, firea Lui de Dumnezeu prea bun și atotputernic. Fără îndoială că starea lui Israel, așa cum ne este înfățișată în cele dintâi versete ale acestui capitol, îi pune la o mare încercare și întrecea puterile omenești; cu toate acestea, Domnul cerului și al pământului era de față și, pentru aceasta, copiii lui Israel n-aveau decât să se reazime pe El.

Totuși, cât de curând cădem, dragă cititorule, când dă peste noi încercarea! Toate lucrurile acestea sună foarte plăcut la ureche, par foarte frumoase pe hârtie; și, slavă Domnului, sunt foarte adevărate; dar, lucrul cel mai de seamă este să le înfăptuiești în viață când vine prilejul. Numai trăindu-le, le încerci într-adevăr puterea și binecuvântarea, „Dacă vrea cineva să facă voia Celui care M-a trimes, va cunoaște dacă învățătura Mea este de la Dumnezeu” (Ioan 7. 17). „Moise a răspuns poporului; „Nu vă temeți de nimic; stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care o va da Domnul în ziua aceasta”; căci pe Egiptenii aceștia pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți” (vers. 13-14). „Stați liniștiți!” este cel dintâi lucru pus de credință în fața încercării. Pentru firea omenească este ceva cu neputință de priceput și de făcut. Toți care cunosc, într-o măsură oarecare, turburarea inimii omenești în fața încercărilor și greutăților la care numai gândindu-se dinainte suferă, pot să-și închipuie ce va să zică: „a rămânea liniștiți.”

Firea pământească vrea să facă ceva, să alerge încoace și încolo; să aibă o parte la lucrarea lui Dumnezeu și, deși încearcă să-și îndreptățească și să-și sfințească faptele, dându-le numele fălos și atât de purtat din gură-n gură: „dreapta întrebuintare a mijloacelor”, dar ceea ce face nu este decât rodul necredinței, care totdeauna înlătură pe Dumnezeu și nu mai vede altceva decât norul întunecat al închipuirilor ei. Necredința face sau mărește greutățile și apoi, ca să le înlăture, cheamă în ajutor silințele și zarva lucrului nostru, care doar ridică în jurul nostru alt nor de pulbere a zădărniceii, care ne împiedică să vedem mântuirea Domnului, Credința, dimpotrivă, înalță sufletul deasupra norului de greutate ca să-i arate deadreptul pe Dumnezeu și tot ea ne face să putem „sta liniștiți”. Nu câștigăm nimic prin opintirile și zăpăceala noastră neliniștită. „Nu poți să faci un păr alb ori negru și nici să adaugi un cot la statura ta” (Matei 5. 36; 6. 27). Ce-ar fi putut face israeliții în fața Mării Roșii? Ar fi putut s-o sece? Ar fi ajuns să prefacă munții în câmpie? Cum ar fi spulberat eștile Egiptului?” Se găseau încolțiți din toate părțile cu ziduri de greutate, la vederea cărora firea pământească n-avea decât să tremure și să-și simtă deplina ei neputință. Dar tocmai atunci a venit clipa pentru Dumnezeu ca să lucreze El. Când e izgonită necredința poate veni Dumnezeu; dar, ca să-L vedem în lucrările Lui, trebuie să „stăm liniștiți,” Orice mișcare a firii vechi ne împiedecă să zărim lucrarea lui Dumnezeu pentru noi.

La fel e cu orice pas din istoria vieții noastre. Aproape toți credincioșii ne aducem aminte că, atunci când ne apăsă vina păcatului pe cuget, eram ispițiți să începem să „facem ceva” ca să câpătăm ușurare. Atunci în adevăr a trebuit să „stăm liniștiți” ca să vedem „izbăvirea lui

Dumnezeu.” Căci ce puteam face noi ca ispășire pentru păcatele noastre? Am fi putut noi să suferim ca Fiul lui Dumnezeu pe cruce? Am fi putut să ne coborâm cu El în „groapa pierzării” și „în fundul mocirlei” (Ps. 40. 2)? Am fi putut să ne croim vreun drum până la acea Stâncă veșnică pe care a luat El loc după înviere? Orice suflet drept va spune că acest gând ar fi fost o hulă îndrăzneată. Dumnezeu este singur în răscumpărare; cât despre noi, n-avem decât să „stăm liniștiți” și „să vedem izbăvirea Domnului”. Chiar faptul că aceasta este izbăvirea lui Dumnezeu dovedește că nu este a omului, că omul n-are să se amestece acolo.

Același lucru se întâmplă și după ce am primit mântuirea. La fiecare greutate nouă, fie ea mare sau mică, înțelepciunea noastră este să „stăm liniștiți”, sa ne lăsăm de lucrarea noastră și să ne căutăm odihna pe care ne-o dă izbăvirea Domnului. Nici nu trebuie să facem deosebire între greutăți: nu putem să spunem că celor ușoare, le putem face față noi, pe când pentru altele e nevoie de mâna Lui. Nu, pentru că și unele și altele întrec puterea noastră. Suntem tot atât de neputincioși să schimbăm culoarea unui cal ca și să mutăm un munte, să facem un fir de iarbă sau o lume. Toate acestea sunt la fel față de neputința noastră și tot la fel sunt și pentru atotputința lui Dumnezeu. N-avem decât să ne lăsăm cu credința încrezătoare în mâinile Celui ce „își pleacă privirile să vadă ce se face în ceruri și pe pământ” (Ps. 113.6). Câte odată ne găsim purtați pe aripi de vultur peste cele mai mari încercări, iar alături ne pierdem cumpătura, tremurăm, cădem zdrobiți sub împrejurările cele mai obișnuite. De ce? Pentru că în marile încercări suntem nevoiți să aruncăm asupra Domnului sarcina noastră, pe când în greutățile mai mici, încercăm nebunește să le purtăm noi înșine.

„Domnul se va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți” (verset 14). Ce siguranță de preț! Cum poate liniști ea sufletul în fața greutăților celor mai de nesuferit și a celor mai mari primejdii. Domnul se așează nu numai între noi și păcatele noastre, dar și între noi și împrejurările în care ne găsim. În cazul întâi, ne dă pacea cugetului, în al doilea pacea inimii. Acestea sunt două lucruri cu totul deosebite, cum știe orice creștin încercat. Mulți creștini au pacea cugetului fără să mai aibă și pacea inimii. Ei au văzut, prin har și prin credință, pe Hristos în dumnezeiasca putere a sângelui Său, între ei și toate păcatele lor; totuși nu știu să vadă pe Hristos cu înțelepciunea, dragostea și puterea Lui dumnezeiască, între ei și împrejurările în mijlocul cărora sunt așezați. De aici urmează o mare deosebire în mersul vieții lor, ca și în felul mărturiei lor. Nimic nu e mai mult spre slava Numelui lui Isus decât această liniște a sufletului care vine din faptul ca avem pe Isus între noi și între tot ce ar putea fi un prilej de neliniste pentru inimile noastre „Pe cel cu mintea ațintită înspre tine îl vei ține într-o pace desăvârșită; da, pacea, căci se încrede în Tine” (Isa. 26. 3).

„Dar”, va întreba cineva, „nu trebuie să mai facem nimic?” S-ar putea răspunde cu o altă întrebare. „Dar ce putem face?” Toți care se cunosc într-adevăr vor răspunde: „Nimic.” Și dacă nu putem face nimic, n-am face mai bine să „stăm liniștiți?” Dacă Domnul lucrează în locul nostru, n-am face mai bine să stăm deoparte? Ori vrem s-o luăm înaintea Lui? Să intrăm în „câmpul Lui de lucru” (2 Cor. 10. 16)? Este de prisos ca doi inși să lucreze câtă vreme Unul singur este în stare să facă totul. Cine s-ar gândi să pună afară o candeluță cu gând să ajute soarele în strălucirea lui din ziua în amiaza mare? Cu toate acestea, un astfel de om ar putea trece drept înțelept față de cel care ar pretinde să ajute pe Dumnezeu prin lucrarea lui rău înțeleasă.

Totuși, când Dumnezeu, în marea Lui îndurare, deschide o cale, credința poate să meargă pe ea; părăsește calea omului ca să urmeze pe a lui Dumnezeu. „Domnul a zis lui Moise: „Ce rost au strigătele acestea? Spune copiilor lui Israel să pornească înainte” (verset 15). Dar, numai când am înțeles să „stăm liniștiți”, putem să înaintăm într-adevăr; altminteri, toate silințele noastre n-ar avea alt sfârșit decât să ne descopere nebunia și slăbiciunea. Adevărata înțelepciune stă deci în „a rămâne liniștiți”, oricare ar fi greutatea sau încurcătura în care ne-am găsi; să așteptăm totul numai de la Dumnezeu, care ne va deschide negreșit o cale, și atunci vom putea „merge” liniștiți și fericiți. Nu e nici o neliniste când Dumnezeu este Cel care ne-a deschis calea, însă orice cale dintre „multele căi care i se par bune omului” este o cale de îndoială și de șovăială. Omul nenăscut din nou poate să înainteze, pe calea aleasă de el, într-o părută statornicie și hotărâre; dar în noua zidire regula este tocmai neîncrederea în sine și încrederea în Dumnezeu, care merg mână-n mână. Doar când am văzut „cu ochii noștri” izbăvirea lui Dumnezeu, putem să mergem pe această cale; dar nicidecum n-am putea s-o vedem lămurit mai înainte de a fi încredințați de zădărnicia sărăcăcioaselor noastre silințe. O putere și o frumusețe deosebită găsim în cuvintele acestea: „Veți vedea izbăvirea Domnului!”

Numai faptul că suntem chemați să „vedem” izbăvirea Domnului e o dovadă că este o izbăvire săvârșită. Ne arată că mântuirea este o lucrare a lui Dumnezeu, săvârșită pentru noi și descoperită nouă ca s-o vedem și să ne bucurăm de ea. Mântuirea nu este în parte lucrarea lui Dumnezeu și în parte lucrarea omului; căci atunci n-ar mai putea fi numită mântuirea „lui Dumnezeu” (vezi și Luca 3. 6 și Fapte. 28. 28). Ca mântuirea să fie a lui Dumnezeu, trebuie să fie slobodă de tot ce ține de om; căci singura urmare cu putință a silințelor omenești este că ridică un praf care întuneacă vederea mântuirii săvârșite numai de Dumnezeu.

„Spune copiilor lui Israel să pornească înainte.” Chiar Moise pare că era în aceeași stare, ca poporul care nu știa ce să facă; căci Domnul îl întreabă: „Ce strigi la Mine?” Moise putea spune poporului: „Stați liniștiți și veți vedea izbăvirea Domnului,” iar el înfățișa lui Dumnezeu cererile sufletului său strâmtorat, strigând către El. Degeaba strigi, când trebuie să lucrezi, și tot așa de zadarnic este să lucrezi când trebuie să aștepți, și să privești lucrarea Domnului. Zadarnice sunt rugăciunile când vrei să capeți prin ele mântuirea, când Dumnezeu îți spune să primești mântuirea pe care ți-o întinde El, cu care El te roagă. Cu toate acestea, firea pământească face întotdeauna deandoseala: încearcă să meargă atunci când trebuie să se oprească, și se oprește când trebuie să meargă. Israelii puteau prea bine să se întrebe: „Dar unde trebuie să mergem? Orice pășire înainte părea cu neputință. Cum să treci marea? Aici era greutatea. Niciodată firea pământească n-ar fi dezlegat o astfel de întrebare; dar putem fi încredințați că Dumnezeu nu dă o poruncă fără să dea în același timp și puterea de a o îndeplini. Starea adevărată a inimii poate fi pusă la încercare printr-o astfel de porunca, dar sufletul, care a învățat prin har să fie ascultător, ia de sus puterea de înfăptuire. Omul, căruia i-a poruncit Isus să-și întindă mâna uscată, ar fi putut firește să întrebe: „Dar bine, Doamne, cum aș putea s-o întind dacă e uscată?” Însă el n-a pus nici o întrebare, căci, odată cu porunca, din Același Izvor vine și puterea de a o înfăptui (Vezi Luca 5. 23-24 și Ioan 5. 8-9; etc).

La fel și cu israeliții. Odată cu porunca să pornească înainte, a venit și deschiderea căii. „Tu, ridică-ți toiagul, întinde-ți mâna spre mare și despică-o; și copiii lui Israel vor trece prin mijlocul mării ca pe uscat” (verset 16). Aceasta era calea credinței. Mâna lui Dumnezeu deschide calea ca noi să putem face cel dintâi pas, credința nu mai cere altceva. Niciodată Dumnezeu nu dă îndrumare pentru doi pași deodată. Trebuie să facem un pas, ca, astfel, inima să ne fie ținută într-o necurmată atârănare de Dumnezeu. „Prin credință, au trecut Marea Roșie ca pe uscat” (Evrei 11. 29). Fără îndoială că marea n-a fost despărțită în toată întinderea ei, într-o clipită: Dumnezeu a vrut să călăuzească pe poporul Său „prin credință”, nu „prin vedere” (2 Cor. 5. 7). Nici n-ar fi nevoie de credință ca să începi o călătorie al cărei drum îl vezi de la un cap la altul, ci trebuie credință numai când pornești la un drum din care vezi doar cel dintâi pas. Marea se despărțea pe măsură ce Israel

înainta, așa că, pentru fiecare pas, ei atârnavă de Dumnezeu. Așa era drumul pe care înaintau răscumpărății lui Dumnezeu sub povățuirea Lui. Ei treceau prin apele întunecate ale morții „și iată că apele stăteau, ca un zid la dreapta și la stânga lor”, iar ei au trecut „pe uscat” (verset 22).

Egiptenii nu puteau merge pe drumul acesta. Ei au intrat în mare, pentru că au văzut calea deschisă înaintea lor; pentru ei toată era văzută: vedere, nu credință. „Pe când Egiptenii, care au încercat s-o treacă, au fost înghițiți” (Evrei 11. 29). Când încearcă cineva să facă ce numai credința poate face, nu întâlnește decât neizbândă și încurcătură. Calea pe care a chemat Dumnezeu pe poporul Său să meargă este un pământ pe care firea pământească nu-l poate călca. „Carnea și sângele nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu” (I Cor. 15. 50) și tot așa nu pot nici să meargă pe căile lui Dumnezeu. Credința este marea temelie a împărăției lui Dumnezeu și numai ea ne face în stare să mergem pe căile lui Dumnezeu. „Fără credință este cu neputință să plăcem lui Dumnezeu” (Evrei 11. 6). Dumnezeu este preaslăvit când mergem cu El orbește, ca să zic așa, căci aceasta este dovada că avem mai multă încredere în vederea Lui decât în a noastră. Dacă știu că Dumnezeu privește calea în locul meu, eu pot prea bine să închid ochii și să merg liniștit într-o liniște deplină a vieții. Când un paznic este la locul său, ceilalți pot să doarmă în pace. Cu cât mai mult putem noi să ne odihnim fără grijă, căci știm că Cel ce nu doarme niciodată are ochiul ațintit asupra noastră și ne ține în brațele Sale (Ps. 121. 4).

„Îngerul lui Dumnezeu care mergea înaintea taberei lui Israel, Și-a schimbat locul și a mers înapoia lor și stâlpul de nor care mergea înaintea lor și-a schimbat locul și a stat înapoia lor. El s-a așezat între tabăra Egiptenilor și tabăra lui Israel. Norul acesta pe o parte era întunecos iar pe cealaltă lumina noaptea. Și toată noaptea cele două tabere nu s-au apropiat una de alta” (vers. 19 și 20). Domnul s-a așezat tocmai între Israel și vrăjmaș. El le era toată apărarea. Pentru ca Faraon să fi putut atinge un fir de păr din Israel, ar fi trebuit să treacă peste Cel Atotputernic însuși, Dumnezeu se așează totdeauna între poporul Său și între orice vrăjmaș așa că: „orice armă făurită împotriva Lui nu va izbuti” (Isa. 54. 17). El s-a așezat între noi și păcatele noastre și este un mare har să-L vedem între noi și oricine sau orice ar putea fi împotriva noastră; căci numai așa putem avea pacea inimii și a cugetului. Credinciosul poate să-și caute păcatele, oricât de mult și oricât de neliniștit că tot nu le-ar mai găsi. De ce? Pentru că Dumnezeu este între el și ele. „Tu ai aruncat toate păcatele mele înapoia Ta” (Isa. 38. 17) și în același timp face să lucească asupra noastră, a celor împăcați cu El, lumina Feței Sale.

Tot așa credinciosul poate să-și caute greutățile și să nu le găsească deloc, pentru că tot Dumnezeu este între el și ele. Așa dar, dacă ochiul nostru, în loc să se oprească asupra păcatelor și îngrijorărilor noastre, s-ar aținti asupra lui Hristos, orice pahar amar ar fi îndulcit, orice ceas întunecat ar fi luminat. Dar noi ne încredințăm neîncetat că numărul cel mai mare al încercărilor și durerilor noastre este alcătuit din rele de care ne înspăimântăm înainte de a da ochi cu ele și de amărăciuni închipuite, care nu se afla decât în mintea noastră bolnavă, căci e necredincioasă. Doresc cititorului meu să cunoască pacea temeinică a cugetului și a inimii, care vine din faptul că are pe Hristos în toată plinătatea Lui între el și toate păcatele și suferințele lui.

Vrednică de luat în seamă este îndoita înfățișarea „stâlpului” din acest capitol. „El era un nor și întuneric” pentru Egipteni, iar pentru Israel „lumina noaptea”. Câtă asemănare cu crucea Domnului nostru Isus! Și crucea are tot o îndoită înfățișare. Ea este temelia păcii credinciosului și totodată ea osândește o lume vinovată. Același sânge care curăță cugetul credinciosului și-i dă o pace desăvârșită, învinovățește pământul mântit și păcatul ajuns la culme. Aceeași lucrare a Fiului lui Dumnezeu, care dezbracă lumea de haina ei și o lasă fără nici o dezvinovățire, îmbracă Biserica într-o haina slăvită de neprihănire și-i umple gura de laude veșnice. Același Miel, care prin mărirea mâniei Sale va umplea de groază toate semințiile și toate popoarele pământului, va duce cu blândețe la pășuni verzi și dea lungul apelor liniștite pentru totdeauna turma pe care a răscumpărat-o prin sângele Său (Apoc. 6 15-17 și 7. 13-17).

Sfârșitul acestui capitol ne arată pe Israel biruitor pe țărmul mării roșii, iar oștile lui Faraon înecate sub Valurile ei. Faptul acesta a dovedit că temerile israeliților și vorbăria îngâmfaților Egipteni erau deopotrivă de neîntemeiate. Lucrarea slăvită a Domnului le-a spulberat pe amândouă. Aceleași ape, care slujeau de ziduri celor răscumpărați ai Domnului, au slujit și de morminte pentru Faraon și ai săi. Cei ce umbla prin credință găsesc o cale să meargă chiar prin mare, pe câtă vreme ceilalți nu găsesc decât un mormânt. Faraon lucra într-o împotrivire fățișă față de voia lui Dumnezeu, când a „încercat” să treacă Marea Roșie; totdeauna va fi adevărat că cei ce voiesc să imite faptele credinței vor fi rușinați. Ferice de cei ce pot să umble prin credință! Ei urmează calea unor binecuvântări nespuse, o cale care, deși presărată cu greșeli și neputințe, totuși, își are începutul, urmarea și sfârșitul în Dumnezeu. Să intrăm deci într-o mai largă măsură în cele cu adevărat dumnezeiești.

Apostolul Pavel ne vorbește odată cu privire la nor și mare. „Căci, nu vreau să nu știți, fraților, că părinții noștri au fost toți sub nor și toți au trecut prin mare și că toți au fost botezați pentru Moise în nor și în mare” (1 Cor. 10. 1,2). Acest loc dă o învățătură adâncă pentru creștin, căci apostolul zice după acestea: „Și acestea s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei” (verset 6), arătându-ne astfel că este voia lui Dumnezeu să înțelegem botezul lui Israel „în nor și în mare” ca ceva care are o însemnare pentru altceva ce avea să vină mai târziu. Ca popor botezat, astfel israeliții și-au început călătoria prin pustie, pentru care Cel ce este Dragoste le-a pregătit merinde „duhovnicească:” „hrană duhovnicească și băutură duhovnicească”! Cu alte cuvinte, ei erau, într-un înțeles duhovnicesc, un popor mort față de Egipt și de tot ce ținea de el. Norul și marea erau pentru ei ce e pentru noi crucea și mormântul lui Hristos. Norul îi pune la adăpost de vrăjmașii lor; marea îi despărțea de Egipt; la fel și crucea Domnului Isus ne pune la le adăpost de orice ar putea fi împotriva noastră, iar noi suntem așezați de cealaltă parte a mormântului lui Isus: de aici începem călătoria noastră prin pustie, și începem să gustăm din Mana cerească (Ioan 6. 31-32) și să bem din apa vieții care curge din „stânca duhovnicească”, în timp ce, ca popor pribeag, ne îndrumăm către acel pământ de odihnă de care ne-a vorbit Dumnezeu. Este de mare însemnătate să înțelegem deosebirea dintre Marea Roșie și Iordan. Și unul și altul își au împlinirea lor duhovnicească în moartea lui Hristos. Dar, pe când în Marea Roșie vedem despărțirea de Egipt, în trecerea Iordanului vedem intrarea în pământul Canaanului. Credincioșii, prin crucea Domnului și nu numai că sunt despărțiți de lume de acest veac rău.

Dumnezeu i-a scos și din mormântul lui Hristos, ducându-i la o viață nouă: „înviați împreună cu El și i-a făcut să șadă împreună în locurile cerești, în Isus Hristos” (Efes. 2. 6, 7). Așa că, deși înconjurați de lucrurile Egiptului, ei sunt, în ce privește viața lor de acum, în pustie și în același timp sunt mântuiți, prin puterea credinței lor, spre locul unde Isus sade la dreapta lui Dumnezeu. Credinciosul nu numai că a primit iertarea tuturor păcatelor sale, dar este unit cu Hristos Cel înviat în ceruri, este nu numai mântuit de Hristos, ci este și unit cu El pentru totdeauna. Nimic altceva n-ar fi putut mulțumi inima lui Dumnezeu sau împlini planurile Sale față de Biserică.

Cititorilor, înțelegeți voi toate acestea? Le credeți? Le înfăptuiți? Le trăiți puterea? Binecuvântat să fie harul care le-a făcut neschimbate în adevărul lor pentru oricare din mădulele trupului lui Hristos, fie acesta ochi sau ureche, mână ori picior. Adevărul lor nu atârna deci de arătarea lor prin noi, de împlinirea lor în noi, sau de înțelegerea lor, ci atârna de: „scumpul sânge al lui Hristos, care ne-a spălat toate păcatele, și a pus temelia împlinirii tuturor planurilor lui Dumnezeu cu privire la noi. Numai în acest sânge este adevărata odihnă pentru orice inimă zdrobită și pentru orice cuget împovărat.

Acest capitol începe cu mărețul cântec de biruință al lui Israel, pe malul Mării Roșii, când au văzut „marea putere pe care a desfășurat-o Domnul împotriva Egiptenilor” (Cap. 14. 31). Israelii văzuseră izbăvirea Domnului. De aceea îi vedem cântând laudă și istorisind faptele Lui puternice. „Atunci Moise și copiii lui Israel au cântat această cântare Domnului” (verset 1). Până aici n-am auzit nici un cântec de laudă, nici măcar un verset. Dimpotrivă, am auzit strigătul de adâncă durere al poporului, doborât de grozava lucrare de la cuptoarele de cărămizi ale Egiptului, i-am auzit strigătul necredinței când era împrejmuit de greutăți pe care le credea de nebiruit, dar cântare de laudă încă nu auzisem de la el. Numai ca popor mântuit, când toată adunarea răscumpărată s-a văzut înconjurată de dovezi de mântuirea lui Dumnezeu, au putut să izbucnească în cântări de biruință. Când au ieșit israelii din botezul lor făcut „în nor și în mare” și când au putut privi pe Egiptenii morți pe țărmul mării (Cap. 14. 30), atunci auzim cântecul de izbândă răsunând din cele șase sute de mii de glasuri. Apele Mării Roșii se rostogoleau între ei și Egipt, și ei erau pe țărmul celălalt ca popor izbăvit, De aceea puteau să sărbătorească pe Domnul. În aceasta, ca de altfel în toate, ei erau pilde pentru noi. Trebuie ca și noi să ne știm mântuiți prin puterea morții și învierii Domnului, înainte de a aduce lui Dumnezeu o închinare plăcută Lui și bine înțeleasă de noi. Altfel, în sufletul nostru, va fi întotdeauna o sfială și o șovăire, venită fără îndoiala din neputință de a lua pentru sine prețul răscumpărării săvârșite de Isus Hristos. Se poate să recunoști că mântuirea este numai în Isus și în nimeni altul, dar asta este cu totul altceva decât să prinzi prin credința adevărata ființă și temelie a acestei mântuirii și s-o iei a ta însuți, să știi că ești mântuit. Duhul lui Dumnezeu descopere în Scriptură foarte lămurit că Biserica este unită cu Hristos în moartea și în învierea Lui, ba mai mult ca Hristos Cel înviat, de la dreapta lui Dumnezeu, este măsura și arvuna primirii ce o are la Tatăl Biserica. Când crede cineva lucrul acesta, a trecut hotarul îndoielii și al necredinței. Cum s-ar putea îndoi un creștin când știe că un Avocat, adică „Isus Hristos Cel drept îi ține necurmat locul în fața scaunului de domnie al lui Dumnezeu (1 Ioan 2. 1)? Cel mai slab dintre mădulele Bisericii lui Dumnezeu are dreptul să știe că Isus i-a ținut locul pe cruce și că toate păcatele i-au fost mărturisite, purtate, judecate și ispășite pe crucea Lui. Această siguranță dumnezeiască, luată prin credință, dă pacea, și n-ai altceva de făcut decât s-o iei și să ai pacea. Poți să îplinești cu râvnă toate formele unor religii sau chiar toate datoriile creștinești, totuși n-au nici o putere ca să-ți despovăreze cugetul de simțământul păcatului. Singura cale pentru aceasta este să vezi păcatul judecat în Hristos, înălțat ca jertfă pentru păcat pe lemnul blestemat (vezi și Evr. 9. 26; 10.1-18). Dacă păcatul a fost judecat acolo „o dată pentru totdeauna”, credinciosul n-are de ce să se mai teamă. Dovada că păcatul a fost judecat, este învierea Chezașului nostru Isus. „Am ajuns la cunoștința că tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăogat și nimic de scăzut și că Dumnezeu face așa, pentru ca lumea să se teamă de El” (Ecl. 3. 14)

Mulți inși trec prin mari greutăți până să ia aceste adevăruri pentru ei înșiși. Ei sunt gata să zică cu psalmistul: „Da, bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei cu inima curată. Totuși, ... eu, ...” (Ps. 73. 12). Ei privesc la ei înșiși în loc să-și ridice privirile spre Hristos în moartea Lui, în loc să-și înalțe inima spre Hristos în învierea Lui. Ei se gândesc mai mult la primirea lui Hristos decât la Hristos însuși. Se uita mai mult la puțințele lor decât la ce li s-a dat în afară de ei și așa sunt înlănțuiți într-o stare de nesiguranță de plâns și de aceea nu-și pot lua locul de închinători fericiți. Ei se roagă și cer mântuirea, în loc să se bucure că o au. Privesc la faptele lor ne-desăvârșite în loc să privească la ispășirea deplină săvârșită de Isus.

În cap. 15, greutatea este înlăturată, iar inima poporului se deschide slobodă, într-un dulce cântec de laudă. Eul este uitat, împrejurările au trecut. Nu vede decât o singură țință, pe Unul Singur, pe Domnul însuși în Ființa și căile Sale. Israel putea zice: „O, Doamne, Tu m-ai bucurat prin faptele Tale, voi cânta de bucurie din pricina lucrărilor mâinilor Tale” (Ps. 92.4). Aceasta este adevărata închinare. Când ne pierdem din vedere sărăcăciosul nostru eu, cu tot ce ține de el și când numai Hristos ne umple inimile, atunci putem să aducem lui Dumnezeu o închinare plăcută Lui, Nu e nevoie de silințele unei evlavii pământești ca să deștepte în suflet simțiri de închinare și lauda duhovnicească; tot așa nu e nevoie de pretensele ajutoare ale unei așa zise religii ca să aprindă în suflet flacăra unui cult pe care-l cere Dumnezeu. Numai inima să fie plină de ființa lui Isus și cântările de laudă se vor vărsa în afară din ea în chip foarte firesc. Este cu neputință ca duhul să nu se verse într-o sfântă închinare, când privirile sunt ațintite asupra Lui. Dacă privim închinarea și lauda oștilor din jurul scaunului de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului, vom vedea că este prilejuită de descoperirea în Dumnezeu a vreunei însușiri noi sau a vreunei căi desăvârșite a Lui. Tot așa trebuie să fie și cu Biserica pe pământ; altfel înseamnă ca ne-am lăsat năpădiți de lucruri care nu se găsesc în locurile luminii curate și ale fericirii desăvârșite. În orice închinare adevărată, sau cult, Dumnezeu însuși este ținta, înfăptuitorul și puterea lui. Capitolul de față este o frumoasă pildă de cântare de laudă. Este vorbirea unui popor răscumpărat, sărbătorind prin laudă pe Cel ce i-a răscumpărat. „Domnul este tăria și cântarea mea, El m-a scăpat. El este Dumnezeul meu, pe El îl voi lăuda. El este Dumnezeul tatălui meu, pe El îl voi preamări. Domnul este un războinic viteaz. Domnul este numele Lui. Dreapta Ta, Doamne, și-a făcut vestită tăria! Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, a zdrobit pe vrăjmași — Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfințenie, bogat în fapte de laudă și făcător de minuni? Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit și ai izbăvit pe poporul acesta. Iar prin puterea Ta îl îndrepti spre locașul sfințeniei Tale. Domnul va împărați în veac și în veci de veci.” Ce câmp întins îmbrățișează această cântare! Începe cu mântuirea și sfârșește cu slava. Începe cu crucea și sfârșește cu împărăția. Seamănă cu un frumos curcubeu, cu un capăt afundat în „suferințe, iar celălalt în „slava de care aveau să fie urmate” (1 Petru 1. 11). Totul este numai cu privire la Domnul. Este o revărsare a sufletului, în fața priveliștii minunate a Dumnezeului îndurării și slavei și în fața faptelor Sale minunate. Mai mult, pomenește de împlinirea în vremea de față a planului lui Dumnezeu: „Prin puterea Ta, îl îndrepti spre locașul sfințeniei Tale” (verset 13). Copiii lui Israel puteau vorbi astfel, deși abia puseseră piciorul pe hotarul pustiei. Cântarea lor nu era arătarea unei nădejdi nelămurite. Da, când sufletul este plin numai de Dumnezeu, poate să se afunde în plinătatea harului Său, să se încălzească la strălucirea feței Sale și să se bucure de marile bogații ale milei și bunătății Sale. Zarea care i se deschide în fața este lipsită de orice nori; stând pe Stânca veșnică pe care l-a înălțat dragostea unui Dumnezeu Mântuitor, unit cu un Hristos înviat, el cutreieră nesfârșita întindere a planurilor lui Dumnezeu și își oprește privirea pe strălucirea măreața a slavei pe care a pregătit-o Dumnezeu pentru toți care și-au spălat și albit hainele în sângele Mielului.

Iată cum sunt cântările de lauda pe care le întâlnim în toată Scriptura. Făptura este pusă deoparte; Dumnezeu este singura țință și El singur umple toată zarea vederii sufletului. Nu găsești în ele nimic omenesc, și de aceea lauda poate să răsune fără încetare. Cât de deosebite sunt aceste cântări de laudă de acele cântări sau rugăciuni milogitoare, pline de arătarea căderilor, slăbiciunilor și sărăciei noastre, cari se aud de obicei în adunările creștinești! Hotărât că niciodată nu vom putea să cântăm cu putere și înțelepciune duhovnicească dacă privim la noi înșine. Am descoperi oricând câte ceva care ar împiedeca închinarea și lauda noastră. De fapt, atâția creștini par a crede că, dacă sunt într-o

necurmata stare de îndoială și de văicăreală, este un mare har creștinesc. De aceea cântările lor și tot ce fac ei nu sunt decât roadele stării lor firești. Aceștia, oricât de evlavioși ar fi, n-au călcat încă pe pământul acelei închinări și laude, care este „în duh”, nu în firea veche. Ei n-au sfârșit-o cu ei înșiși, încă n-au trecut Marea Roșie a mântuirii depline, și n-au luat loc pe țărmul statorniceiei ca popor botezat cu un botez duhovnicesc și înviat, din mort cum era. De aceea se uită mereu la ei înșiși, pentru că nu privesc eul lor ca răstignit, cu care Dumnezeu a sfârșit-o o dată pentru totdeauna.

Duhul sfânt să dea tuturor copiilor lui Dumnezeu o înțelegere mai deplină și mai vrednică de starea lor, făcându-i să priceapă că, odată ce suntem spălați de păcate prin sângele lui Isus, avem înaintea lui Dumnezeu aceeași trecere fără margini și desăvârșită pe care o are Hristos însuși, drept Cap înviat și slăvit al bisericii Sale. Îndoielile și temerile n-au ce căuta la un copil al lui Dumnezeu, căci dumnezeiescul lor chează Isus n-a lăsat nici urmă de îndoială sau teama pentru credincios: Hristos e singura temelie, de aceea nu se poate zidi pe El decât bucurie și iar bucurie. Locul copilului lui Dumnezeu este dincolo de perdeaua locului prea sfânt din Templu. El are o deplină slobozenie să intre în locul prea sfânt prin sângele lui Isus” (Evr. 10. 19). Oare pot avea loc îndoieli și temeri în locul prea sfânt? Nu este lămurit că cine se îndoiește de acesta pune la îndoială desăvârșirea lucrării lui Hristos, această lucrare despre care Dumnezeu a mărturisit în fața oricărei făpturi, prin învierea lui Isus dintre cei morți? Hristos nici n-a părăsit mormântul mai înainte de a fi înlăturat pe deplin, pentru poporul Său, orice prilej de îndoială sau de teamă. Creștinul deci nu poate decât să se bucure pe veci de o mântuire deplină. Dumnezeu însuși este „mântuirea” lui, iar el n-are altceva de făcut decât să se bucure de roadele lucrării pe care a săvârșit o Dumnezeu în el, să trăiască pentru slava Lui, așteptând timpul când: „Domnul va împărați în veac și în veci de veci” (verset 18).

În cântarea lui Moise și a copiilor lui Israel, e un loc asupra căruia voiesc să îndrept luarea aminte a cititorului. „El este Dumnezeul meu, pe El îl voi preamări” (verset 2). Acest verset se mai poate traduce și: „ii voi pregăti o locuință”. Când inima se revarsă de bucuria mântuirii, vorbește despre făgăduința de a ridica Domnului o „casă”. Cititorule creștin, gândește-te adânc la aceasta. Pretutendeni în Scriptură, de la capitolul 15 din Exod și până la Apocalipsă, întâlnim gândul lui Dumnezeu de a locui cu omul. Ascultați vorbirea unei inimi care bate neconținut pentru Domnul: „Nu voi intra în cortul în care locuiesc, nu mă voi sui în patul în care mă odihnesc, nu voi da somn ochilor mei, nici ațipire pleoapelor mele, până nu voi găsi un loc pentru Domnul, o locuință pentru Puternicul lui Iacov” (Ps. 132. 3-5). „Căci râvna casei Tale m-a mâncat pe Mine” (Ps. 69. 9; Ioan 2. 17). Nu mă gândesc să mergem mai departe în lămurirea acestui loc; dar aş vrea să pot face ca inima cititorului să găsească plăcere în acest gând și, adâncind el însuși Cuvântul cu rugăciune, să descopere măreția locașului lui Dumnezeu de la cea dintâi pomenire ce se face despre el și până la fericita și mângâietoarea făgăduință: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor” (Apoc. 21. 3-4).

„Moise a pornit pe Israel de la Marea Roșie. Au apucat în spre pustia Șur; și, după trei zile de mers în pustie, n-au găsit apă” (verset 22). Când intrăm în viața din pustie, suntem puși la încercare, ca să se vadă în ce măsură cunoaștem pe Dumnezeu și inima noastră. Începutul vieții noastre creștine este însoțit de o frăgezime și de o bucurie pe care numaidecât o potolește vântul uscat al pustiei; atunci, dacă nu știm ce este Dumnezeu pentru noi, suntem gata să ne lăsăm abătuți din cale și „să ne întoarcem cu inima în Egipt” (Fapte. 7.39). Școala pustiei este de mare trebuință, nu ca să ne dea un drept la Canaan, ci ca să învățăm să cunoaștem pe Dumnezeu și prin aceasta și inima noastră, ca să putem să înțelegem puterea legăturii noastre cu Dumnezeu și să putem să ne bucurăm de Canaanul nostru ceresc, când vom intra în el și trupește (Deut. 8. 2-5).

Putem privi pe israeliți în trei stări bine deosebite: în Egipt, în pustie și în țara Canaanului. În fiecare din aceste stări, ei sunt „pilde pentru noi”, numai, că noi înfățișăm pe toate trei în același timp. Creștinii adevărați sunt în Egipt (în lume), înconjurați de lucrurile firești, care se potrivesc de minune cu inima firească. Dar, ca unii care prin harul lui Dumnezeu suntem chemați la legătura cu Fiul Său Isus Hristos, și după pornirile și dorințele noi noastre firi primite de la El, locul nostru nu este în lumea aceasta, în tot ce ține de Egipt. Împotrivirea noastră față de lume, dezlipirea de ea, lipsirea noastră de tot ce este în lume, golul pe care-l pricinuieste lipsa ei, nu este altceva decât pustia prin care călătorește creștinul. Firea dumnezeiasca a celui născut din Dumnezeu suspină cu înfocare după o altă stare de lucruri, după un aer duhovnicesc mai curat decât acela de care suntem înconjurați, și aceasta ne face să lepădăm Egiptul, pustiul lumii acesteia.

Cu toate acestea, ca unii care știm că acum suntem înaintea lui Dumnezeu legați pe vecie cu Cel care a intrat biruitor în locurile cerești și ne ține locul nostru la dreapta slăvită a Tatălui, avem fericirea să ne bucurăm prin credință de faptul că suntem în cer de când am înviat la o viață nouă împreună cu El și de aceea suntem și „așezați împreună cu El în locurile cerești” (Efes. 2. 6). De aceea, deși cu privire la trupurile noastre, suntem și în Egipt, și în pustie față de călătoria noastră în trup, totuși, credința ne face să intrăm cu duhul în Canaanul de sus și ne pune în stare să ne hrănim din vechiul „grâu al țării”, adică din Hristos; nu numai din Hristosul coborât pe pământ, ci și cu Hristosul înălțat la cer și așezat acolo în slavă. (1 Tim. 3. 16).

Cele din urmă versete din cap. 15 ne arată pe Israel în pustie. Până aici totul părea ușor. Judecăți înspăimântătoare căzuseră, asupra Egiptului, pe când Israelul rămăsese neatins de ele; oastea egipteană era moartă pe țărmul mării, iar Israelul rămăsese biruitor. Totul mergea bine, dar, vai! pe dată lucrurile și-au schimbat înfățișarea; cântecele de laudă au făcut loc cuvintelor de cârtire: „Au ajuns la Mara; dar n-au putut să bea apă din Mara, pentru că era amară. De aceea locul acela a fost numit Mara (Amărăciune). Poporul a cârtit împotriva lui Moise, zicând: „Ce vom bea?” Toată adunarea copiilor lui Israel a cârtit în pustie împotriva lui Moise și Aaron. Copiii lui Israel le-au zis: „Cum de n-am murit loviți de mâna Domnului în țara Egiptului, când ședeam la oalele cu carne, când mâncam pâine de ne săturam? Căci ne-ați adus în pustia aceasta ca să faceți să moară de foame toată mulțimea aceasta” (cap. 16. 2-3).

Astfel au dat ochii cu încercările din pustie: „Ce vom mânca” și „ce vom bea”? Apele de la Mara au pus la încercare inima poporului lui Israel și i-au dat la iveală duhul de cârtire; dar Domnul l-a făcut să vadă că în acele ape nu era nici o amărăciune, ci, prin harul Său, le-a putut îndulci, „Domnul a arătat lui Moise un lemn, pe care l-a aruncat în apă și apa s-a făcut dulce Acolo a dat Domnul poporului legi și porunci și acolo l-a pus la încercare”. Ce frumoasă licoană este acest „lemn”! El este icoana Aceluia care, dintr-o îndurare fără margini, a fost aruncat în apele amare ale morții, ca acestea să fie făcute dulci pentru noi pentru totdeauna. Cu adevărat, „amărăciunea morții a trecut”, iar pentru noi nu mai rămâne decât dulceața veșnică a învierii.

Versetul 26 ne arată primejdia celor dintâi pași ai celor răscumparați de Domnul. La început, ei sunt în primejdie să se lase „purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură” de nerăbdare și de cârtiri. Singurul mijloc ca să ne păzim de acest duh este să avem „ochii ațintiți cu tărie asupra lui Isus” (Evr. 12. 2). El se descopere totdeauna potrivit cu nevoile poporului Său; iar ai Săi, în loc să se plângă de împrejurările în care

se găsesc, iau doar prilej din ele ca să ceară și mai mult har de la El. Pustia este un prilej rar care ne face să cunoaștem, în chip deosebit, pe Dumnezeu. Este o școală, în care învățăm să cunoaștem harul Său îndelung răbdător și bogatele Lui izvoare de îndurare. „El a purtat grija de ei în pustie, ca o mamă, timp de aproape patruzeci de ani” (Fapte. 13. 18). Omul duhovnicesc va recunoaște întotdeauna că face să te obosești până dai de ape amare, pe care știi că Dumnezeu le va îndulci. „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Rom. 5. 3-5).

Pustia își are însă și „Elimii” ei ca și „Marele” ei cu fântânile și finicii ei precum și apele ei amare. „Au ajuns la Elim, unde erau douăsprezece izvoare de apă și șaptezeci de finici. Și au tăbărit acolo lângă apă.” (verset 27). Domnul, în harul și îndurarea Sa, a pregătit locuri verzi pe cărarea poporului Său pribeag prin pustie, și deși acestea nu erau decât oaze, ele răcoreau și le înprospătau duhul și le întăreau inima. Popasul de la Elim era destul de potrivit să învieze inimile israeliților și să facă să înceteze cântirile. Umbra plăcută a finicilor, apele răcoritoare ale fântânilor de lângă ei, veneau la timp, după încercarea de la Mara, și ne arată însușirile minunate ale slujitorilor duhovnicești pe cari-i trimite Dumnezeu poporului Său în timpul acestei călătorii pe pământ. „Cei doisprezece” (apostoli) și cei șaptezeci (ucenici) sunt numere care au o legătură strânsă cu slujba în Biserica lui Dumnezeu (Luca 10, 1, 17; 6. 13).

Totuși, Elimul nu era Canaanul, ținta călătoriilor. Fântânile și finicii de la Elim nu erau decât o gustare mai dinainte a fericirilor țării, așezate dincolo de hotarele acestui pustiu sterp, în care abia intraseră cei mântuiți. Fără îndoială că Israelul putea să se adape și să-și găsească aici un adăpost destul de înviator, însă apele și umbra aceea erau ale pustiei; nu erau decât pentru puțină vreme, doar ca să răcorească și să întărească poporul, pentru ca să poată să-și urmeze calea spre Canaan. După cum știu, tot așa este și cu slujba din Biserica lui Dumnezeu: este ca un izvor pentru cerințele noastre duhovnicești, care trebuie să ne potolească setea prin împărtășirea mai din plin a Cuvântului, să ne întărească prin muștrări, să ne îmbărbăteze prin mângâieri „până ce vom ajunge toți la măsura staturii desăvârșite a lui Hristos” (Efes. 4.13).

„Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din Elim; și au ajuns în pustia Sin, care este între Elim și Sinai, în a cincisprezecea zi a lunii a doua după ieșirea lor din țara Egiptului” (verset 1). Israelul este încă în pustie, dar interesant este că era „între Elim și Sinai.” În cel dintâi din aceste locuri, gustaseră apele înviatoarele ale slujitorilor rânduiți de Dumnezeu; iar, în al doilea, aveau să părăsească tărâmul harului fără plată și a toate cârmuitor, ca să se înjuge sub un legământ pe temelia faptelor. Copiii lui Israel ni se arată și aici ca unii spre care încă se mai îndrepta același har care-i făcuse să iasă din Egipt, și De aceea Dumnezeu răspunde cântirilor lor printr-un ajutor fără întârziere. Când lucrează Dumnezeu în har, nu stă nici o piedică în fața dezvoltării harului Sau; binecuvântările care își au izvorul în El curg fără întrerupere. Cu totul altfel stau lucrurile când omul se pune sub lege; el pierde totul, căci atunci Dumnezeu îl lasă să facă încercarea să vadă la ce ajunge, când își pune înainte faptele sale. Când a cercetat și mântuit Dumnezeu pe poporul Său, și l-a scos din țara Egiptului, n-a făcut-o cu gândul să-i lase să moară de foame și de sete în pustie. Copiii lui Israel trebuiau să știe aceasta. Trebuiau să se încreadă în Dumnezeu și să meargă în strânsă legătură cu această dragoste, care-i scăpase cu atâta slava dintr-o așa de grozavă robie ca a Egiptului. Trebuiau să-și aducă aminte că e mult mai bine să fii cu Dumnezeu în pustie, decât cu Faraon între cuptoarele de cărămizi. Totuși nu a fost așa; inimii omenești îi vine atât de greu să creadă în dragostea curată și desăvârșită a lui Dumnezeu; ea are mai multă încredere în Satana „dumnezeul veacului acestuia” decât în Dumnezeul care a făcut cerul, marea și izvoarele apelor (Gândiți-vă la cele petrecute în Geneza 3. 1-5). Priviți o clipă toate suferințele, nenorocirea și înjosirea de care a avut parte omul, numai din pricină că a ascultat de glasul Satanei; – și, cu toate acestea, niciodată n-o să-i auziți plângându-se de aspra lui robie și nici n-o să-și arate dorința să scape din mâna lui. Omul nu este nemulțumit de Satana și nici nu obosește să-i slujească. În toate zilele, el culege roade amare din acest câmp al Satanei și iarăși, în toate zilele, îi vezi să mîncând din nou aceeași sămânță și supunându-se acelorași poveri.

Cu totul altfel se poartă omul cu Dumnezeu. Când începem să mergem pe căile Sale, de la cea dintâi părută încercare sau strâmțorare, suntem gata să cântim și să ne răzvrătim, în loc să creștem într-un duh de recunoștință și de încredere. Suntem atât de răi că uităm, pe dată, zece mii de daruri, când ne stă în față cea mai neînsemnată lipsă. Am primit iertarea fără plată a tuturor păcatelor noastre (Efes. 1. 7; Col 1. 14), am fost „făcuți plăcuți în Cel prea iubit” (Efes. 1. 6), am fost făcuți moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos (Efes. 1.11; Rom. 8. 17; Gal. 4. 7), așteptăm să fim îmbrăcați cu slava veșnică (Rom. 8. 18-25; 2 Cor. 4. 15; 5. 5; Filip. 3. 20-21; Gal. 5. 5; Tit 2. 13; 1 Ioan 3.2, etc); ba mai mult, drumul prin pustie ne este presărat cu multe flori de daruri scumpe (Rom. 8. 28) și, cu toate acestea, când se ivește în zare vreun norișor, care, la urma urmei, se va preface tot în ploaie de binecuvântări, uităm curând darurile nemăsurate care de abia ne-au fost date și care nu ni se vor lua în veci. Ce am văzut acum ar trebui să ne smerească adânc în fața lui Dumnezeu. Cât de deosebit a fost, în această privință, ca în toate celelalte, Domnul Isus. Privește-L pe El, adevăratul Israel în pustie, înconjurat de fiare sălbatice și postind patruzeci de zile. Oare a cântit El cătuși de puțin? S-a plâns El de partea de suferință ce i s-a dat? A suspinat El după alte împrejurări mai bine? Nu; Dumnezeu era partea Lui de moștenire și pahaful Său (Ps. 16). De aceea, când s-a apropiat de El ispititorul și i-a pus înaintea cele necesare pentru trai, precum și slava pe care o avea Satana ca împărat al lumii, Isus n-a primit nimic, ci a rămas tare în starea de atârnare de Dumnezeu și de ascultare de Cuvântul lui fără șovăire. El n-a vrut să primească pâine decât de la Dumnezeu și tot de la El și slava.

Dar cu Israelul trupesc lucrurile stau cu totul altfel. Copiii lui Israel nici n-au suferit mai adânc de foame, că au și început „să cârtească în pustie împotriva lui Moise și Aaron”. Pare că uitaseră că doar Dumnezeu îi scăpase, căci ziceau: „voi ne-ați făcut să ieșim în această pustie;” „Poporul” a cântit împotriva lui Moise și a zis: „Pentru ce ne-ai scos tu din Egipt ca să ne faci să murim de foame, cu copiii și turmele noastre” (cap. 17. 3)? Așa au făcut ei în orice împrejurare: și-au dat pe față duhul de mânia și de nemulțumire și au arătat cât de puțin le păsa de starea de față a prea milostivului lor Izbăvitor și cum nu știau să se rezeme pe brațul Lui atotputernic.

Nimic nu necinstește mai mult pe Dumnezeu decât cântirile a lor Lui. Apostolul vorbește despre acest duh ca de un semn deosebit al stricăciunii dintre neamuri, care „deși au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au slăvit ca Dumnezeu, și nici nu i-au adus mulțumiri” (Rom, 11.21). După aceea pune înaintea urmarea acestui fapt în viață: „ci s-au dat la gânduri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat!” Cine nu e recunoscător față de bunătatea lui Dumnezeu, va fi în curând „cufundat în întuneric”. Tot așa și Israel a pierdut încredințarea că era în brațele lui Dumnezeu, și, cum era de așteptat, a fost târât într-un întuneric și mai orbitor, pentru că-i auzim zicând mai târziu: „De ce ne-a făcut Domnul să venim în țara aceasta, ca să cădem aici prin sabie, pentru ca femeile și micuții noștri să ajungă pradă” (Numeri 14. 3) Așa este povârnișul pe care alunecă un suflet care a pierdut legătura cu Dumnezeu, începe prin a nu-și mai da seama că spre binele său este în mâna lui Dumnezeu și sfârșește prin a crede că spre nenorocirea lui se află în brațele Domnului. Tristă înaintare în rău! Totuși, Israel fiind până aici sub har, Dumnezeu îngrijește de nevoile lor în chip minunat, cum vedem în acest capitol. Domnul a zis lui Moise: „Iată că voi face să vă plouă pâine din ceruri” (verset 4). Când erau învăluiti de norul înghețat al necredinței lor, ziseră: „Ah, de ce n-am murit de mâna

Domnului în țara Egiptului, când stăteam lângă oalele cu carne, când mâncam pâine din belșug! – Acum, însă, Dumnezeu le vorbește de „pâine din ceruri”. Fericită deosebire! Câtă depărtare între „oalele cu carne” și „pâinea” din Egipt și între „mana cerului/ „pâinea îngerilor”! Cele dintâi țineau de pământ, iar cele din urma de cer.

Această hrană cerească era însă o piatră de încercare ca să încerce starea lui Israel, după cum este scris: „Ca să-l încerc, ca să văd dacă era să umble sau nu după legea Mea” (verset 4). Trebuia o inimă dezlipită de înrăuirile Egiptului, ca să poată fi mulțumită cu „pâinea cerească” sau ca să se bucure de ea. De fapt așa a fost, căci știm că israeliții n-au fost mulțumiți de ea, au disprețuit-o, numind-o „hrană ticăloasă” (Numeri 21. 5), au poftit carne, arătând prin aceasta cât de puțin le era dezrobită inima de Egipt, sau cât de puțin gata erau să împlinească legea Domnului. „S-au întors cu inima lor în Egipt”. Însă, în loc ca să se întoarcă acolo, au fost duși mai târziu în Babilon (Fapte. 7. 39, 43). Iată o lecție destul de serioasă pentru creștini. Dacă cei care au fost izbăviți din acest veac rău nu merg cu Dumnezeu, având inimile recunoscătoare și mulțumite de provizia pe care le-a făcut-o Dumnezeu pentru călătoria lor prin pustie, sunt în primejdie să cadă în piedecile înrăuirilor babilonene (adică lumea privită din punctul de vedere al minciunii religiilor și tuturor organizațiilor ei, pe când Egiptul înseamnă tot lumea, dar socotită în puterea stăpânirii ei). Pentru hrana cerească, trebuie să dorim cerești. Firea veche nici nu poate înghiți așa hrana, ea totdeauna suspină după Egipt și tocmai de aceea trebuie ținută în frâu și în supunere. Noi creștinii, „cari am fost botezați pentru moartea lui Hristos, înmormântați cu El în botez și înviați împreună prin credința în lucrarea lui Dumnezeu” (Rom. 6. 3; Col. 2. 12), avem fericită chemare să ne hrănim cu Hristos ca „Pâinea cea vie care S-a pogorât din cer” (Ioan 6. 51). Hrana noastră din pustie este Hristos, așa cum ne este înfățișat de Duhul Sfânt prin Cuvântul scris; iar băutura noastră duhovnicească este Duhul lui Isus, care, ca și apa care țâșnea din stânca lovită, vine din Isus, Cel lovit pentru noi. Aceasta este partea noastră în pustia lumii acesteia.

Ca să ne bucurăm de această parte, trebuie să ne fie dezlipită inima de tot ce ține de acest veac rău, de orice ni s-ar putea înfățișa ca venind de la oamenii firești, care „trăiesc după îndemnurile firii pământești”.

O inimă lumească, pământească nici n-ar putea găsi pe Hristos în Scriptură și nici nu s-ar putea bucura de El, dacă L-ar găsi. Mana era așa de curată, așa de gingașă că nu putea suferi atingerea cu pământul; ea se cobora pe rouă (vers. 13-16; Numeri 11.9) și trebuia culeasă dimineața înainte de arșița zilei (verset 21). Așadar fiecare trebuia să se scoale dis de dimineață, ca să-și caute hrana zilnică. Tot așa și acum, trebuie ca poporul lui Dumnezeu s-o strângă proaspătă, în toate diminețile, Mana cerească. Mana de ieri nu folosește la nimic pentru astăzi și nici cea de azi nu ține pentru mâine. Trebuie să ne hrănim cu Hristos în fiecare zi, cu o nouă putere a Duhului, fără care încetăm să creștem sufletește. Ba și mai mult, trebuie să facem din Hristos cea dintâi și singura noastră țință. Trebuie să-L căutăm „dis de dimineață” mai înainte ca „altceva” să aibă vreme să se apuce de slabele noastre inimi. Câți dintre noi, vai! nu greșesc în această privință! Noi dăm lui Hristos un loc de a doua mână și urmarea este că rămânem slabi și sterpi; vrăjmașul, totdeauna treaz, prinde prilejul lenei noastre duhovnicești ca să ne lipsească de binecuvântarea și de puterea pe care am câștiga-o hrănindu-ne din Hristos. Viața nouă din credincios nu poate fi hrănită și ținută tare decât de Hristos. „După cum Tatăl care este viu, M-a trimes pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și El prin Mine” (Ioan 6.57).

Harul Domnului Isus Hristos, Cel care s-a coborât din cer ca să fie hrana poporului Său, este pentru credincios de un preț de nespui; dar, ca să ne bucurăm astfel de Hristos, trebuie să ne dăm seama că suntem în pustie, puși deoparte pentru Dumnezeu în puterea unei mântuiri săvârșite pe deplin. Dacă merg cu Dumnezeu în pustie voi fi mulțumit cu hrana pe care mi-o dă El, adică cu Hristos, ca Cel care s-a coborât din cer. „Grâul țării”, „pârğa țării Canaanului” (Iosua 5. 11-12) înfățișează pe Hristosul înălțat și așezat în slavă. El este hrana care se potrivește pentru cei ce știu, prin credința, că sunt înviați și așezați împreună cu El în locurile cerești. Mana, însă, adică Hristosul coborât din cer, este pentru poporul lui Dumnezeu, în viața și în mersul său prin pustie. Ca popor străin și călător pe pământ, avem nevoie de Hristosul, care a fost pilda noastră ca străin pe acest pământ; iar ca popor înălțat cu duhul în cer, avem un Hristos așezat în locurile cerești și cu duhul, dar și cu trupul. Aceasta ar putea lămuri deosebirea dintre „mană” și „pârğa țării”. Se înțelege că aici nu-i vorba de mântuire, pe care o avem prin sângele de pe cruce și numai prin acest sânge. Dar acestea sunt provizia pe care a făcut-o Dumnezeu pentru poporul Său, în vederea feluritelor stări în care s-ar găsi, fie că de fapt luptă în pustie, fie că, în duh, pune stăpânire pe moștenirea din locurile cerești.

Ce icoană avem în Israelul din pustie! În urma lui era Egiptul, înaintea lui Canaanul, iar împrejurul lui nisipul pustiei; iar el era chemat să privească spre cer pentru hrana de toate zilele. Pustia n-avea nici un fir de iarbă, nici o picătură de apă pentru Israelul lui Dumnezeu; pentru că numai Domnul era partea celor răscumpărați ai Săi. Creștinii n-au nimic pe pământ; viața lor fiind cerească nu poate fi hrănită decât tot cu lucruri cerești. Deși așezați în lume, ei nu sunt din lume, deoarece Hristos i-a ales din lume. Ca popor ceresc, ei sunt pe drumul către patria lor, se hrănesc cu hrana pe care o primesc de sus; înaintează spre cer. Slava Domnului nu-i îndrepta decât înspre această țință. Degeaba ar fi privit înapoi spre Egipt, căci n-ar fi putut descoperi în el nici o rază de slavă. „Ei s-au uitat spre pustie, și iată că slava Domnului s-a arătat în nor” (verset 10). Carul Domnului era în pustie, așa că toți cei ce doreau să fie în legătură cu El trebuiau să fie și ei în pustie; și dacă erau în pustie, despărțiți de lume, mana trebuia să le fie hrană și nimic altceva.

Această mană într-adevăr era o hrană ciudată, o așa hrană că un Egiptean n-ar fi putut-o înțelege niciodată nici s-o prețuiască și nici s-o mănânce; cei ce fuseseră „botezați în nor și în mare” (1 Cor. 10. 2) puteau să se bucure și să fie hrăniți cu această mană, bine-nțeleasă numai câtă vreme umblau potrivit cu starea în care-i adusese acest fel de botez. La fel este și pentru credinciosul de azi. Omul din lume nu pricepe cum trăiește creștinul. Viața ca și hrana credinciosului sunt deopotrivă de neînțelese pentru ochiul firesc chiar cel mai pătrunzător. Hristos este viața creștinului; el trăiește în Hristos. Se hrănește prin credință din darurile mari ale Celui care este „peste toate Dumnezeu binecuvântat în veci” (Rom. 9. 5) și care „a luat chip de rob făcându-Se asemenea oamenilor” (Filip. 2. 7). Credinciosul îl urmează din sânul Tatălui până la cruce și de la cruce la scaunul de domnie, și găsește în El, la fiecare pas din călătoria cu El și la fiecare vârstă a vieții lui, o hrană de preț care este numai pentru cine este un om nou. Tot ce înconjoară pe creștin, fie chiar Egiptul cu strălucirea lui deșartă, nu este decât un pustiu sec și sterp, care n-are nimic potrivit pentru duhul înnoit; dacă însă, din nefericire, sufletul ar găsi acolo vreo hrană, înaintarea în țara duhovnicească ar fi împiedecată în măsura în care a mâncat din acea hrană ticăloasă, neprielnică. Singura merinde pregătită de Dumnezeu pentru noi este mana cu care trebuie să se hrănească totdeauna adevăratul credincios (Levitic 4. 11-36). Cât de trist este să vezi creștini care caută lucrurile lumii. Aceasta dovedește lămurit ca sunt „scârbiți” de Mana cerească, pe care o socotesc drept „pâine ticăloasă”. Ei slujesc firii pământești, în loc s-o socotească moartă înaintea lui Dumnezeu. Lucrarea omului nou este întotdeauna în legătură cu „dezbrăcarea de omul cel vechi cu faptele lui” moarte (Col 3 9); și cu cât această lepădare va fi mai deplină, cu atât va fi mai mare dorul de a te hrăni din „pâinea care întărește inima omului” (Ps. 104.15). Ca și în viața trupului, cu cât muncești, cu atât îți crește și pofta de mâncare; tot așa și cu viața duhovnicească, cu cât puterile cele noi sunt puse mai mult la lucru, cu atât simțim nevoia să ne hrănim

și mai din plin din Pâinea care este Hristos. Una este să știi că ai viața în Hristos, împreună cu o iertare și o primire deplină înaintea lui Dumnezeu și alta este să fii necurmat în legătură cu El, să te hrănești din El prin credință, făcând din El singura hrană, în afară de care sufletul nu mai știe alta.

Atâția înși spun că au găsit în Isus iertare și pace și totuși se hrănesc cu atâtea lucruri felurite, care, de fapt n-au nimic a face cu Hristos. Își risipesc duhul prin citirea jurnalelor și a literaturii ușurative și nerușinate din vremea de față. Oare acolo găsesc ei pe Hristos? I-ar putea hrăni Duhul cu Hristos prin toate acestea? Jurnalele, revistele, literatura ușoară, neștiințifică și mincinoasă a lumii să fie numite rouă limpede pe care se coboară mana cerească, pentru ca să slujească de hrană celor crescuți de Domnul în pustie? O, nu! Acestea sunt mâncăruri care nu plac decât sufletelor supuse firii pământești. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că în creștini, nu în alții sunt două firi; întrebați-vă singuri pentru care fire sunt potrivite cele pomenite mai sus și multe altele asemănătoare cu ele! Pentru firea cea veche, sau pentru cea nouă? Nu-i greu de răspuns. Pe care din aceste două firi voim s-o creștem? Purtarea noastră va fi cel mai bun și cel mai adevărat răspuns, deoarece fapta se potrivește cu credința. Dacă doresc cu tot dinadinsul să cresc în viața dumnezeiască, dacă țința mea de căpetenie este să ajung asemenea lui Hristos și să-i fiu credincios, dacă năzuiesc într-adevăr după înaintarea împărăției lui Dumnezeu înăuntrul meu, fără îndoială că voi căuta hrana pe care mi-a pregătit-o Dumnezeu pentru creșterea mea duhovnicească. Faptele cuiva sunt totdeauna cele mai sigure semne ale dorințelor și gândurilor lui. Așa că dacă întâlnesc pe cineva care-și zice creștin și totuși nu găsește vreme pentru Biblie, deși unele din cele mai bune ceasuri le dă pentru citirea jurnalelor, adică pentru mâncarea prazului Egiptului, pentru lucruri cel puțin deșarte, dacă nu primejdioase, adică ceapa, răsplată robiei la cărămizi, nu mi-e greu să-mi dau seama de adevărata stare a sufletului său; sunt încredințat că un astfel de creștin nu poate fi duhovnicesc, ca nu se hrănește cu Hristos, că nu poate trăi pentru EL și nici să-i fie martor aici.

Dacă un israelit n-ar fi căutat să-și strângă, în frăgezimea dimineții, porția de pâine cerească pe care i-o pregătise harul lui Dumnezeu, îndată i-ar fi lipsit puterile ca să-și urmeze călătoria. Tot așa și noi trebuie să facem din Hristos singura țință a sufletului nostru, altminteri viața duhovnicească se va slăbi negreșit. Chiar simțirile și descoperirile ce le avem despre Hristos nu pot să ne hrănească duhovnicește, pentru că acestea sunt supuse la mii de schimbări, pe câtă vreme Hristos este același, ieri, azi și mâine „în veci de veci”. Pâinea vieții este Hristos ieri, și trebuie să fie și azi Hristos și același Hristos în toate veșnicile. Nu merge nici să te hrănești parte cu Hristos și parte cu altceva. După cum Hristos singur este Viața, tot așa și „a trăi” (Filip. 1. 21) nu înseamnă altceva decât tot Hristos singur. După cum nu putem amesteca nimic la ceea ce ne-a născut la viața veșnică, adică după cum n-am făcut mimik pentru moștenirea vieții veșnice, tot așa nu putem să amestecăm nimic cu Fiul care ne întreține această viață.

Este foarte adevărat că, după cum Israel a mâncat din „grâul țării” (Iosua 5), și noi putem, în duh și prin credință, să ne hrănim chiar acum cu un Hristos înviat, slăvit și înălțat la cer după ce a săvârșit o mântuire deplină. Știm că atunci când cei răscumpărați ai lui Dumnezeu vor intra în locurile de slava, de odihnă și nemurire, care se găsesc dincolo de Iordan, vor fi sfârșit de fapt cu hrana din pustie; dar cu Hristos nu vor sfârși niciodată și nici cu aducerea aminte de ceea ce a fost El ca hrană în pustie. – Dumnezeu voia ca Israelul, săturat cu laptele și mierea din pământul Canaanului, să nu uite niciodată mana care le fusese hrană în timpul celor patruzeci de ani de petrecere în pustie. „Iată ce a poruncit Domnul: „Să se păstreze un omer plin cu mană pentru urmașii voștri, ca să vadă și ei pâinea pe care v-am dat-o s-o mâncați în pustie, după ce v-am scos din țara Egiptului”. Și Moise a zis lui Aron: „Ia un vas, pune în el un omer plin cu mană, și așează înaintea Domnului, ca să fie păstrat pentru urmași noștri” (vers. 32, 33).

Ce semn de aducere aminte de credințioșia lui Dumnezeu! Nu l-a lăsat să moară de foame, cum se așteptau inimile lor nesimțitoare și necredincioase; El a făcut să le plouă din cer pâine, i-a hrănit cu pâine îngerească, veghea asupra-le cu duișia unei mame, se purta cu ei cu îndelungă răbdare, i-a purtat pe aripi de vultur; și, dacă ar fi stăruit să rămână în har, i-ar fi pus, pentru totdeauna, în stăpânirea tuturor făgăduințelor făcute părinților lor. Vasul cu mană, cu porția pentru o zi, căci în el era tocmai un omer, era așezat înaintea Domnului. În acest vas nu erau viermi sau mană stricată, ca cea strânsă din lăcomie; se afla numai mana așa cum era dată de Dumnezeu, și aici era socotită ca semn de aducere aminte a credințioșiei lui Dumnezeu față de nevoile celor scăpați de El din mâinile vrăjmașului.

Nu tot așa era cu cel care strângea mana pentru el însuși; căci atunci semnele stricăciunii se arătau fără zăbavă. Să nu ne gândim niciodată să ne strângem merinde, căci dacă înțelegem adevărul și temeinicia stării în care ne-a așezat Dumnezeu, vedem bine că, zi de zi, trebuie să ne hrănim cu Hristos, cu Acela care s-a coborât din cer să-și dea viața pentru lume; Dacă, însă, cineva își uită starea dată de Dumnezeu și vrea să-și facă merinde pentru ziua de mâine, adică pune la o parte adevărul, care-i prisosește în clipa de față, în loc să-l folosească pentru înnoirea puterilor sale, această parte din Adevăr pusă deoparte se va strica neapărat. Este mare lucru să cunoști adevărul, dar trebuie să-l trăiești în viața de toate zilele. Dumnezeu nu vrea să ținem adevărurile doar în cap și să nu le mai împlinim cu inima. Te ia groaza de multe ori când asculți atâtea mărturisiri de credință făcute de unii, fie în rugăciuni sau altfel, și când te gândești că tocmai ei sunt cei dintâi, care, în ceasul încercării, n-ar putea duhovnicească necesară ca să arate cu fapte ce au rostit cu buzele.

Este o mare primejdie când mintea o ia înaintea inimii. De aici vine faptul care încântă pe cei neștiutori când văd că unii parcă înaintează repede până, deodată, iată că se opresc și parcă dau îndărăt. Se aseamănă aceștia cu israeliții, care strângeau mană mai multă decât le trebuia pentru o zi. În aceasta privință puteau să pară mult mai sânguincioși decât ceilalți; totuși, fiecare grăunte pe cere-l strângeau peste ceea ce aveau nevoie „pentru ziua de azi” era nu numai nefolositor, ci și dăunător, căci „făcea viermi”.

Tot așa și creștinul trebuie să întrebuințeze ce are; trebuie să simtă nevoie să se hrănească cu Hristos, iar nevoia să vină din slujba pentru El. Numai credinței și trebuințelor adevărate se descopere firea și căile lui Dumnezeu, nemăsurata frumusețe a lui Isus, și minunățiile adânci și dătătoare de viață ale Scripturii. Cu cât vom întrebuința mai mult ce avem, cu atât ni se va da mai mult. Viața creștinului trebuie trăită. Aici greșesc atâția creștini. Se întâmpla adesea că cei care înaintază mai repede cu cunoștința, sunt cei mai zăbavnici în împlinirea celor știute, fiindcă la ei este o lucrare mai mult cu capul, nu cu inima și cu duhul. Niciodată n-ar trebui să pierdem din vedere, noi creștinii, că noi n-avem o religie, fie chiar creștină, ci avem viața, avem pe Isus, care n-are nimic de a face cu vre-o îngrămădire de păreri, de dogme, sau de simțiri frumoase, evlavioase sau religioase. El este întâi de toate Acela în care putem avea ORICE bun. EL ÎNSUȘI este Binele și orice în legătură cu fiecare credincios în parte. Numai de la El putem lua miresma pe care s-o răspândim în orice împrejurare și în orice vreme, îmbălsămând totul din jurul nostru cu înrăurirea Lui.

Pe scurt, tot ce este un creștin este urmarea legăturii lui cu Isus. Hristos este creștinismul și religia noastră! Poți să ai vederi oricât de limpezi, gânduri oricât de apropiate de adevăr, porunci oricât de sfinte și, cu toate acestea, să n-ai nici o legătură cu Isus. O mărturisire de credință

poate fi cât de dreaptă, dar, fără El, când e pusă la încercare, se dovedește steapă, rece și moartă.

Cititorule creștin, gândește-te că nu ești numai mântuit prin Isus, ci și trăiești în El. Caută-l „dis de dimineață”, caută-L pe El însuși, numai pe El însuși, numai pe El. Când ar vrea ceva sau cineva să ne atragă luarea aminte, să ne întrebăm: „îmi înfățișează aceasta pe Isus? Mi-arată ceva din Isus, mă va apropia și mai mult de El?” Dacă nu, aruncă totul fără șovăire, da, îndepărtează orice, chiar când ți s-ar arăta sub o înfățișare dintre cele mai atrăgătoare, chiar când ar fi găsit bine de cei mai încercați creștini. Dacă într-adevăr ai de gând să înaintezi în viața creștină, să te bucuri mai mult de viața dumnezeiască și să cunoști și mai mult pe Isus, retrage-te în pustii inimii tale, ca golul ei să fie plin de El. El să-ți fie singura hrană, Mana din pustie. Culege-L, ca albină mierea, de pe roua limpede a Cuvântului Său și hrănește-te ca El, ca după foamea pricinuită de mersul vitejesc prin pustie. Dumnezeu cel atât de bogat în har să te întărească din belșug în toate prin Duhul Sfânt! (Nota: Cititorul să citească bine capitolul 6 din evanghelia după Ioan în legătură cu mana. Paștele s-a apropiat, Isus satură mulțimea, apoi se retrage pe un munte ca să fie singur. De acolo vine în ajutorul alor Săi, care erau în strâmtoare în mijlocul valurilor. După aceea descopere învățătura despre ființa și lucrarea Sa și spune că Își va da trupul pentru viața lumii și că nimeni nu va putea avea viață dacă nu mănâncă trupul Său și nu bea sângele Său. Vorbește apoi despre Sine însuși că se va înălța acolo unde era mai înainte și, în sfârșit, despre puterea dătătoare de viață a Duhului Sfânt.)

În acest capitol, mai găsim și sabatul în legătură cu mana și cu starea lui Israel, așa cum e înfățișată aici. De la capitolul 2 din Geneză și până la capitolul 16 din Exod, nici nu e pomenită aceasta orânduire a sabatului. Aceasta, ar trebui se dea de gândit. Jertfa lui Abel, umblarea cu Dumnezeu a lui Enoh, propovăduirea lui Noe, chemarea lui Avraam cu istoria amănunțită a lui Isaac, Iacov și a lui Iosif ne sunt înfățișate toate; dar nici pomeneală de sabbat, până în clipa când vedem pe Israel recunoscut ca popor în legătura cu Domnul și sub răspunderea ce urma din această legătură. Sabbatul (odihna) a fost curmat în Eden și-l vedem din nou rânduit pentru Israel în pustie. Dar vai! omului nu-i place odihna lui Dumnezeu. „în Ziua a șaptea unii din popor au ieșit să strângă mană și n-au găsit. Atunci Domnul a zis lui Moise: „Până când aveți de gând să nu păziți poruncile și legile Mele? Vedeți că Domnul v-a dat sabbatul; de aceea vă dă în ziua a șasea hrană pentru două zile. Fiecare să rămână la locul lui, și în ziua a șaptea, nimeni să nu iasă din locul în care se găsește” (vers. 27-29). Dumnezeu voia ca poporul Său să se bucure de o dulce odihnă cu El, vrea să-i dea odihnă, hrană și să-i potolească setea chiar în pustie; inima omului însă nu prețuiește odihna lui Dumnezeu. Israeliții puteau să-și aducă aminte de vremea când „stăteau lângă oalele cu carne” din țara Egiptului, dar nu puteau să prețuiască binecuvântarea de a sta fiecare, în cortul său, bucurându-se cu Dumnezeu de „odihna sfântului sabbat și hrânindu-se din mana cerului”.

Sa luăm seama că aici sabbatul este înfățișat ca un dar. „Domnul v-a dat (Notă: Nu trebuie să se tălmăcească: „a poruncit”) sabbatul” (verset 29). Mai departe însă, chiar în această carte, îl găsim ca lege, întovărășit de un blestem și de o pedeapsă, dacă nu va fi păzit. Omul căzut în păcat, fie că ar primi o lege, un blestem sau o binecuvântare, pentru el este tot una, căci firea lui e rea.

Nu poate nici să se odihnească cu Dumnezeu, dar nici să lucreze pentru El. Dacă lucrează Dumnezeu și-i face o odihnă, el nu vrea să rămână în această odihnă, și când îi spune Dumnezeu să lucreze, el nu vrea. Așa este omul. Nu iubește pe Dumnezeu. Totuși capitolul 16 din Exod ne arată că omul nu poate prețui sabbatul lui Dumnezeu ca pe un dar al Lui; iar în capitolul 15 din Numeri, vers. 32-36, vedem că nu poate să-i fie nici ca lege.

Știm că sabbatul ca și mana erau pilde. Sabbatul, în el însuși, era o adevărată binecuvântare, o îndurare din mâna Domnului Dumnezeului dragostei și harului, care voia ca, prin învierea unei zile de odihnă din șapte, să îndulcească truda și munca de pe pământul blestemat din pricina păcatului. Oricum am privi orânduirea sabatului, o vedem totdeauna unită cu cea mai bogată îndurare, fie în legătură cu omul, fie cu făptura necuvântătoare.

Dacă creștinii țin „ziua dintâi a săptămânii”, „ziua Domnului”, în felul potrivit ei și în ea putem vedea aceeași purtare de grijă plină de har. „Sabbatul a fost făcut pentru om” (Marcu 2. 27); și deși omul nu l-a ținut niciodată așa cum voia Dumnezeu, asta nu scade cu nimic harul care strălucește în orânduirea lui și nici nu dezbracă această zi de însemnătatea ei, ca icoană a acelei odihne veșnice care rămâne încă pentru poporul lui Dumnezeu, sau ca umbră a odihnei avute numai de Dumnezeu, odihna de care se bucură acum creștinul prin credința în Isus și în lucrarea Lui. Să nu-și închipuie cititorul că scriitorul acestor rânduri ar încerca, în vreun fel, să aducă atingere zilei, care, pentru timpul ei, era pusă deoparte din mila Celui care dorea odihna omului și a dobitocului și cu atât mai puțin să scadă însemnătatea deosebită ce o are ziua Domnului în Noul Testament. Deloc. Ca om el prețuiește ziua a șaptea, iar ca creștin se bucură de cea dintâi zi a săptămânii și nu vrea deloc să micșoreze însemnătatea pe care o au amândouă zilele acestea, fiecare în felul ei. Scriitorul doar roagă pe cititor să nu judece aceste rânduri ca gânduri făcute mai dinainte sau împrumutate de la alții, ci să se hotărăască să le cântărească cu nepărtinire în balanța sfintelor Scripturi, mai înainte de a-și face vreo părere oarecare. Dacă Domnul va îngădui, vom mai vorbi despre ziua aceasta. Să învățăm a prețui și mai mult odihna pe care ne-a pregătit-o Dumnezeu în Hristos, și, bucurându-ne de El, ca odihna noastră, să ne hrănim cu El ca „mana ascunsă” strânsă în puterea învierii, în sfântul locaș al lui Dumnezeu, în cer, adică gândindu-ne la ce a făcut Dumnezeu pentru noi, coborându-se în lumea aceasta, în harul Său nemărginit, ca să putem sta înaintea Lui, în toată desăvârșirea lui Hristos, și să ne hrănim veșnic cu bogățiile Lui nepătrunse.

„Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din pustia Sin, după călătoriile zilnice, pe care poruncise Domnul să le facă; și au tăbărit la Refidim. Acolo poporul n-a găsit apă de băut. Atunci poporul a căutat ceartă cu Moise. Ei au zis: „Dă-ne apă să bem”! Moise le-a răspuns: „Pentru ce căutați ceartă cu mine? Pentru ce ispiți pe Domnul” (vers. 1-2) Dacă n-am cunoaște puțin răutatea atât de mare a bielor noastre inimi, n-am ști cum să ne dăm seama de uimitoarea nesimțire a israeliților în fața bunătății, „credințioșiei și puterii lui Dumnezeu”. Văzuseră pogorându-se din cer pâinea, ca să hrănească șase sute de mii de oameni în pustie, și iată-i gata să ucidă pe Moise cu pietre, pentru că îi adusesese în aceasta pustie ca să moară de sete. Nimic nu întrece necredința inimii omenești decât harul nemărginit al lui Dumnezeu. Singur acest har dă ușurare sufletului, în fața firii lui stricate, pe care o dau pe față împrejurările. Dacă israeliții ar fi fost duși dea dreptul din Egipt în Canaan, nu ne-ar fi lăsat asemenea triste dovezi de ceea ce este inima omenească, și prin urmare, n-ar fi fost pentru noi pilde atât de izbitoare. Dar cei patruzeci de ani, pe care i-au petrecut rătăcind în pustie, sunt pentru noi un bogat izvor de învățătură. Ne învață, printre alte lucruri, pornirea nestrămutată a inimii omenești să nu se încreadă în Dumnezeu. Orice: îi place omului, afară de Dumnezeu. Mai bine îi place să se sprijine pe țesătura celor mai neînsemnate mijloace omenești, decât pe brațul Dumnezeului atotputernic, atotînțelept și atotbun; iar cel mei mic nor ajunge ca să ascundă vederii lui strălucirea feții lui Dumnezeu. Iată prin urmare că, pe drept, inima omului este numită „inimă rea și necredincioasă”, totdeauna gata „să vă despartă de Dumnezeul cel viu” (Evrei 3. 12).

Să luăm seamă la cele două mari întrebări, care dau la iveală necredința, în acest capitol și în cel dinainte. Sunt aceleași întrebări, care, în fiecare zi, se ridică înăuntrul și în afara noastră: „Ce vom mânca, sau ce vom bea – (Matei 6. 31)? Nu vedem că poporul pusese a treia întrebare: „Cu ce ne vom îmbrăca? – Acestea, însă, sunt întrebările pustiei: „Ce?” „Unde?” „Cum?” Pentru fiecare din ele, credința n-are decât un singur răspuns scurt și hotărâtor: Dumnezeu! Desăvârșit răspuns! Fără îndoială, când suntem în încercări, avem nevoie să ne aducem aminte, că „nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1Cor. 10. 13). Ori de câte ori suntem într-o încercare, să fim încredințați că, odată cu încercarea, este pregătită și ieșirea din ea, și că tot ce ne trebuie, este o voință zdrobită și un ochi neprefăcut, ca să vedem limpede această ieșire.

„Moise a strigat către Domnul și a zis: „Ce să fac cu poporul acesta? încă puțin, și au să mă ucidă cu pietre” Domnul a zis lui Moise: „Treci înaintea poporului, și ia cu tine vreo câțiva din bătrânii lui Israel, ia-ți în mână și toiagul cu care ai lovit râul, și pornește! Iată, Eu voi sta înaintea ta pe muntele Horebului; vei lovi stâncă, și va țâșni apă din ea și poporul va bea. Moise a făcut așa, în fața bătrânilor lui Israel” (vers. 4-6). Fiecare cârtire aduce o nouă descoperire a harului. Vedem apa răcoritoare țâșnind din stâncă lovită, chipul frumos al Duhului Sfânt, dat ca rod al jertfei săvârșite de Hristos. Capitolul 16 ne înfățișează o pildă a lui Hristos, pogorât din cer ca să dea viață lumii; în capitolul 17, avem chipul Duhului Sfânt, „răspândit” în puterea lucrării săvârșite de Hristos. „Ei beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stâncă era Hristos” (1 Cor. 10. 4). Dar cine ar fi putut bea, înainte ca stâncă să fi fost lovită? Israel putea vedea stâncă, și să moară de sete privind-o; căci, până ce n-a fost lovită de toiagul lui Dumnezeu, nu putea potoli setea lui Israel. Tot așa, Domnul Isus era ținta tuturor sfaturilor dragostei și îndurării lui Dumnezeu. Prin El, trebuia să curgă orice binecuvântare spre om. Din „Mielul lui Dumnezeu” trebuiau să țâșnească râurile harului; însă, pentru asta, trebuia ca Mielul să fi fost jertfit, ca lucrarea crucii să fie un fapt împlinit. Aceasta s-a întâmplat, când Stâncă veacurilor a fost lovită de mâna lui Dumnezeu, ca stăvilarele dragostei veșnice să fie larg deschise, și ca păcătoșii iertați să fie poftiți, prin mărturia Duhului Sfânt, „sa bea din belșug”, să bea fără plată. „Darul Duhului Sfânt”, (Fapte. 2. 38), este urmarea lucrării săvârșite de Hristos pe cruce. „Făgăduința Tatălui” (Luca 24. 49) nu putea fi îndeplinită înainte ca Hristos să se fi așezat la dreapta slavei în ceruri, după ce împlinise totul, răspunzând la toate cerințele sfințeniei, preamărind legea, purtând, în toată strășnicia ei, mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului, nimicind puterea morții și dezbrăcând mormântul de biruința lui, După ce au fost săvârșite toate acestea, El s-a „suit la înălțime, a luat prinși de război, a luat în dar oameni” (Ps. 68. 18). „Și acest: S-a suit, ce înseamnă decât că înainte Se pogorâse în părțile mai de jos ale pământului? Cel ce S-a pogorât, este același cu cel ce s-a suit mai pe sus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile” (Efes. 4. 9,10).

Aici este adevărata temelie a păcii, a fericirii și a slavei Bisericii, pentru veșnicie. Până ce stâncă nu fusese lovită, râul era oprit și omul era fără putere. Ce mână omenească ar fi putut face să țâșnească apă dintr-o stâncă? Și ce sfințenie omenească ar avea puterea să deschidă stăvilarele dragostei dumnezeiești? Aici a fost pusă la încercare iscusința omului. El nu putea, nici prin faptele lui, nici prin cuvintele, nici prin simțirile lui, să aducă înaintea lui Dumnezeu o pricină spre a-i trimite Duhul Sfânt. Însă, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, ceea ce n-a putut face omul, a făcut Dumnezeu: Hristos a săvârșit lucrarea; adevărata Stâncă a fost lovită și a țâșnit din ea apă răcoritoare, ca sufletele însetate să poată fi potolite. „Apa pe care i-o voi da Eu, zice Hristos, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 4, 14). Mai mult: „În ziua de pe urma, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stătut în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, sa vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura. Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-l primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit” (Ioan 7. 37-39 și Fapte. 19. 2).

Astfel, după cum în mană am găsit o icoana a lui Hristos, tot așa în apa răcoritoare a stâncii, Dumnezeu ne dă o icoană a Sfântului Duh. „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu (adică pe Hristos venit în har), Tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie” adică pe Duhul Sfânt (Ioan 4. 10).

Iată învățătura pe care o ia omul duhovnicesc din stâncă lovită; însă numele dat locului unde s-a arătat acest adevăr este o dovadă veșnică de necredința omului. „El a numit locul acela Masa și Meriba (Ispită și Ceartă), căci copii lui Israel se certaseră și ispitiseră pe Domnul, zicând: „Este oare Domnul în mijlocul nostru sau nu este” (Verset 7)? După atâtea încredințări și arătări ale stării de față a lui Dumnezeu, se mai ridică o întrebare, ca dovadă de necredința adânc înrădăcinată a inimii omenești. În adevăr, însemna „să ispitească pe Domnul;” și tot așa au făcut iudeii în ziua arătării lui Hristos în mijlocul lor: îl ispiteau cerându-i un semn din cer. Credința nu face niciodată așa: ea crede în Dumnezeu și se bucură de El, nu prin vreun semn, ci prin cunoștința pe care o are despre însuși Dumnezeu. Credința știe ca Dumnezeu e de față ca să se bucure de El; și se și bucura.— Doamne, dă-ne o credință neprefăcută în Tine!

Capitolul acesta ne dă o altă învățătură de un deosebit interes pentru noi. „Amalec a venit să bată pe Israel la Refidim. Atunci Moise a zis lui Iosua: Alege niște bărbați, și ieși de luptă împotriva lui Amalec. Iar eu voi sta mâine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână” (vers. 8-9). Darul Duhului Sfânt duce la luptă. Lumina ceartă și muștră întunericul (vezi Efes. 5. 7-14; 6. 12). Acolo unde este numai întuneric, nu este luptă, însă cea mai neînsemnată luptă e dovadă de lumină. „Firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiti” (Gal 5. 17). La fel este și în capitolul acesta: vedem stâncă lovită și apă țâșnind, apoi, numaidecât, citim: „Amalec a venit să bată pe Israel.”

Pentru întâia dată Israel se află în fața unui vrăjmaș din afară. Până aici, Domnul a luptat pentru el, cum vedem în capitolul 14: „Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi stați liniștiți.” Însă, aici, zice: „Alege niște bărbați.” Acum Dumnezeu va lupta în Israel. Știm, în același timp, că este o mare deosebire între luptele lui Hristos pentru noi, și luptele Duhului Sfânt în noi. Cele dintâi s-au isprăvit, slavă Domnului! Biruința e câștigată, și o pace măreată și veșnică ne este cheazăuită. Cele din urmă, dimpotrivă, dăinuiesc și acum.

Faraon și Amalec înfățișează două puteri sau înrâuriri deosebite: Faraon este chipul celui ce se împotrivesc mântuirii lui Israel din Egipt; Amalec este chipul celui ce pune piedica mersului lui Israel cu Dumnezeu în pustie. Faraon se folosea de lucrurile Egiptului ca să împiedice pe Israel să slujească lui Dumnezeu; el înfățișează deci pe Satana, care întrebunțează „acest veac rău” (Gal. 1. 4) împotriva poporului lui Dumnezeu. Amalec e icoana firii pământești; el era fiul lui Esau, care a pus mai mult preț pe o supă de linte, decât pe dreptul lui de întâi născut (Geneza 36. 12). A fost cel dintâi care s-a împotrivit lui Israel după botezul lor „în nor și în mare” (1 Cor. 10. 2). Faptele acestea arată lămurit firea lui. Mai mult, știm că Saul a fost îndepărtat și i s-a luat domnia în Israel, pentru ca a cruțat pe Amalec (1 Samuel 15). Ba încă vedem că Haman este cel din urma dintre Ameleciți, despre care mai pomenește Scriptura (Estera 3. 1). Nici un Amalecit nu putea să intre în

adunarea Domnului; și, în sfârșit, în capitolul nostru, Domnul face cunoscut că va purta totdeauna război împotriva lui Amalec (Vezi Deut. 25. 17-19).

Toate aceste împrejurări ne arată lămurit, că Amalec este o icoană a firii pământești în creștin. Apropierea dintre lupta pe care a început-o Amalec cu Israel și apa răcoritoare a stâncii este foarte însemnată, plină de învățăminte și într-o desăvârșită legătură cu lupta pe care creștinul o are de purtat cu, firea lui rea; luptă care vine, cum știm, din pricina că are o fire nouă, în care locuiește Duhul Sfânt. Lupta nu începe pentru Israel decât atunci când este în deplina stăpânire a izbăvirii, și când a „mâncat din aceeași mâncare duhovnicească și a băut dintr-o stâncă duhovnicească” (1 Cor. 10. 3-4). Până să întâlnească pe Amalec, n-a avut nimic de făcut. Nu israeliții au luptat împotriva lui Faraon și au sfărâmat puterea Egiptului, rupând lanțurile robiei lor; nu ei au despărțit marea și au înecat în apele ei pe Faraon și întreaga lui oștire; nu ei au pogorât pâinea din cer, sau au făcut să țâșnească apa din stâncă. N-au făcut și nici nu puteau să facă nici unul din aceste lucruri; și acum ei sunt chemați să lupte împotriva lui Amalec. Toate luptele dinainte avuseseră loc între Dumnezeu și vrăjmaș. Evreii n-avuseseră decât „să stea liniștiți”, privind izbânzile strălucite ale brațului întins al lui Dumnezeu și bucurându-se de roadele biruinței. Dumnezeu luptase pentru ei; acum El lupta în ei și prin ei.

Tot așa este și cu Biserica lui Dumnezeu. Biruințele, pe care s-au întemeiat, pacea și fericirea ei veșnică au fost aduse numai de Hristos, pentru ea. El singur a fost pe cruce și tot singur în mormânt. Turma era risipită: cum ar fi putut ea fi acolo? Cum ar fi putut birui pe Satana, să rabde mânia lui Dumnezeu, sau să scoată boldul morții? Lucrul acesta era peste puterea păcătoșilor, însă nu și peste puterea Aceluia care a venit să-i mântuiască, și care singur era în stare să ducă pe umerii Săi greutatea tuturor păcatelor lor, și să arunce sarcina în urma Lui, pentru totdeauna, prin jertfa Sa desăvârșită; astfel că Duhul Sfânt, pornind de la Tatăl, ca o pârgă a ispășirii fără cusur săvârșită de Fiul, poate să locuiască în Trupul lui Hristos și în fiecare din mădulele Lui în parte.

Acum, când Duhul Sfânt locuiește în noi, ca urmare a morții și învierii lui Hristos, începe pentru noi lupta. Hristos a luptat pentru noi, Duhul Sfânt luptă în noi. Faptul chiar că ne bucurăm de cel dintâi rod al biruinței ne pune în vrăjmășie neîntârziată cu vrăjmașul. Însă mângâierea și îmbărbătarea noastră este că suntem biruitori înainte de a ajunge pe câmpul de luptă. Credinciosul merge înaintea luptei, cântând: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos” (1 Cor. 15. 5-7), Noi nu ne luptăm deci în chip îndoielnic, sau lovind în vânt, ci ne purtam aspru cu trupul nostru ca să-l ținem în stăpânire. (1 Cor. 9. 26-27). „Noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit” (Rom. 8. 37). Harul în care suntem, ia firii pământești toată puterea ce o are asupra noastră (Vezi Rom. 6). Dacă legea este „puterea păcatului” (1 Cor. 15. 56), harul este lipsa lui de putere. Legea dă putere păcatului asupra noastră; harul ne dă putere asupra păcatului, „Atunci Moise a zis lui Iosua: „Alege niște bărbați, și ieși de luptă împotriva lui Amalec. Iar eu voi sta mâine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână”. Iosua a făcut ce-i spusese Moise, și a ieșit să lupte împotriva lui Amalec. Iar Moise, Aaron și Hur s-au suit pe vârful dealului. Când își ridica Moise mâna, era mai tare Israel; și când își lăsa mâna în jos, era mai tare Amalec. Măinile lui Moise fiind trude, ei eu luat o piatră, au pus o sub ei, și el a șezut pe ea. Aaron și Hur îi sprijineau mâinile, unul deoparte, iar altul de alta; și mâinile lui au rămas întinse până la asfințitul soarelui. Și Iosua a biruit pe Amalec și poporul lui, cu tăișul săbiei” (Vers. 9-13). Aici sunt două lucruri deosebite: lupte și mijlocirea. Hristos e sus pentru noi, pe când Duhul Sfânt luptă cu putere în noi. Aceste două lucruri merg împreună; pe măsură ce, prin credință, ne folosim de mijlocirea lui Hristos pentru noi, biruim și firea noastră cea rea. Unii oameni vor să tăgăduiască lupta creștinului împotriva firii pământești, înfățișând nașterea din nou ca o schimbare sau înnoire deplină a firii vechi. După aceasta părere, ar urma neapărat ca creștinul n-ar avea de luptat cu nimeni. Dacă firea mea veche e născută din nou, cu cine am să mai lupt? Cu nimeni. Nu mai este nimic din firea pământească în mine, căci ea s-a făcut nouă și nici o putere dinafară nu poate să mă atingă, fiindcă nu găsește de ce să se agațe în mine. Lumea n-are nici un farmec pentru acela a cărui fire veche este deplin schimbată, și Satana n-are deloc prin ce, sau pe ce, să poată lucra. S-ar putea spune tuturor celor ce, au această părere greșită și nenorocită ca uită locul pe care îl are Amalec în istoria poporului lui Dumnezeu. Dacă israeliții și-ar fi închipuit că atunci când oastea lui Faraon pierise, lupta s-ar fi isprăvit, ar fi fost pierduți, când Amalec se arunca asupra lor. Fapt este că lupta n-a început pentru ei decât atunci. Tot așa este și pentru credincios, căci „aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care a venit sfârșitul veacurilor” (1 Cor. 10. 11). Însă n-ar putea avea nici „pildă, nici înștiințare în aceste lucruri,” acela a cărui fire pământească ar fi fost făcută nouă. În adevăr, un astfel de om n-are deloc nevoie de aceste provizii folositoare ale harului, pe care le-a făcut Dumnezeu în împărăția lui pentru cei ce au nevoie de ele.

Scriptura ne învață lămurit, că credinciosul are înăuntrul lui cea ce răspunde lui Amalec, adică, „firea pământească, omul vechi, pofta firii pământești” (Rom. 6.6; 8. 7; Gal. 5. 17). Deci, dacă creștinul, simțind mișcările firii sale vechi, începe să se îndoiască dacă e creștin, nu numai că-i nespuse de nenorocit, dar mai cu seamă se lipsește de foloasele ținutei lui înaintea Vrăjmașului. Firea veche dăinuiește în credincios și va fi aici pe pământ până la sfârșit. Duhul Sfânt mărturisește pe deplin despre ea cum o dovedesc mai multe locuri din Noul Testament. În Romani 6. 12, spune: „Păcatul să nu domnească în trupul vostru muritor.” O astfel de poruncă n-ar mai fi de folos, dacă firea pământească n-ar dăinui în credincios. A spune că păcatul nu trebuie să domnească în noi, ar fi fără noima, dacă de fapt, n-ar locui în noi; este o mare deosebire între a locui și a domni: păcatul locuiește în creștin și domnește în necredincios.

Cu toate acestea, cu toate că păcatul locuiește în noi, îl stăpânim. Izvorul puterii este la Dumnezeu. „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har” (Rom. 6. 14). Harul, care prin sângele crucii, a ridicat păcatul, ne asigură biruința, și ne dă putere acum asupra păcatului care locuiește în noi. Noi suntem morți față de păcat: prin urmare el n-are nici o putere asupra noastră. „Căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat” (Rom. 6. 7). „Știu bine că omul cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului se fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel, ca să nu mai fim robi ai păcatului” (Rom. 6.6). „Și Iosua a biruit pe Amalec și poporul lui, cu tăișul săbiei, „Era numai biruință, și steagul lui Dumnezeu fâlfâia peste oastea biruitoare, purtând această frumoasă și îmbărbătătoare scriere pe ele: „Iehova nisi” (Domnul, steagul meu). Siguranța biruinței trebuia să fie tot așa de deplină ca cea a iertării, fiindcă amândouă se întemeiază pe marele fapt, că Isus a murit și a înviat. În puterea acestor lucruri, credinciosul are un cuget curat, și supune păcatul din el. Moartea lui Hristos împacă toate cerințele lui Dumnezeu cu privire la păcatele noastre, învierea Lui e izvorul puterii pentru toate amănuntele luptei la care suntem apoi chemați. El a murit pentru noi, și acum trăiește în noi. Moartea lui Hristos ne dă pacea: viața Lui ne dă puterea.

E bine să băgăm de seamă nepotrivirea dintre Moise pe deal și Hristos pe scaunul slavei. Măinile marelui nostru Mijlocitor nu pot fi trude niciodată; mijlocirea Lui nu încetează niciodată. „El trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi” (Evrei 7. 25). Mijlocirea Lui este necurmată și atotputernică. Luând loc în ceruri prin puterea dreptății dumnezeiești, El lucrează pentru noi potrivit cu ceea ce este și după desăvârșirea

nețărmită a lucrării Lui. Măinile Lui nu pot să obosească niciodată și n-are nevoie de nimeni ca să le sprijine. Mijlocirea Lui desăvârșită este întemeiată pe jertfa Lui desăvârșită. El ne înfățișează înaintea lui Dumnezeu, îmbrăcați în desăvârșirile Lui Isus, așa că totdeauna ne vom ascunde fața în pulbere, când ne vom gândi la ceea ce suntem; cu toate acestea, Duhul Sfânt ne poate adeveri ce este Hristos pentru noi și ce suntem noi în El. „Voi însă au mai sunteți pământești, ci duhovnicești” (Rom. 8. 6). Noi suntem în trup; însă nu suntem în firea pământească. Mai mult, firea pământească este în noi, iar noi nu suntem în firea pământească, fiindcă suntem vii cu Hristos.

Să mai luăm seama că Moise avea cu el pe deal „toiagul lui Dumnezeu,” cu care lovise stanca, Acest Toiag era Icoana puterii lui Dumnezeu, care se vede-n aceeași măsura în ispășire și în mijlocire. Când lucrarea Ispășirii a fost săvârșită; Hristos s-a așezat în ceruri, și a trimis, Duhul Sfânt ca să locuiască în Biserica; astfel că este o legătură nedespărțită între lucrarea lui Hristos, și lucrarea Duhului Sfânt.

Aici ajungem la sfârșitul unei părți foarte însemnată a Exodului. Dumnezeu, în harul Său desăvârșit, a cercetat și a răscumpărat pe poporul Lui; l-a scos din țara Egiptului și l-a izbăvit: mai întâi din mâna lui Faraon și apoi din a lui Amalec. Pe de altă parte, am putut vedea în mană o pildă a lui Hristos pogorât din cer; în stâncă, o pildă a lui Hristos, lovit pentru poporul Lui; și, în apa care a tășnit, o pildă a Duhului Sfânt, apoi urmează o arătare a slavei viitoare, cuprinzând trei mari părți: Iudeul, Neamurile sau neuideii și Biserica lui Dumnezeu.

În timpul cât a fost lepădat Moise de frații lui, a fost luat deoparte și i s-a dat o soție, – tovarășa pribegiei lui; și începutul acestei cărți ne-a arătat felul legăturii lui Moise cu această soție.

El era pentru ea „un soț de sânge”. Tocmai așa este Hristos pentru Biserică. Unirea bisericii cu El este întemeiată pe moarte și pe înviere; iar Biserica este chemată la împărtășirea suferințelor Lui. Știm că, în tot timpul necredinței lui Israel și a lepădării lui Hristos, de lume, Biserica este adunată; și când ea va fi întreagă, după planurile dumnezeiești; „când va intra numărul deplin al Neamurilor” (Rom. 11.24), atunci Israel va intra din nou la lucru.

Tot așa a fost cu Sefora și cu Israel din vechime. Moise a trimis înapoi pe Sefora, cât timp a ținut lucrarea lui pentru Israel; iar când acesta a fost arătat ca un popor pe deplin mântuit, citim că: „Ietro, socrul lui Moise, a luat pe Sefora, nevasta lui Moise, care fusese trimisă acasă. A luat și pe cei doi fii ai Seforei; unul se numea Cherșom (Străin), căci Moise zisese: „Locuiesc ca străin într-o țară străină, iar celălalt se numea Eliezer (Ajutorul lui Dumnezeu), căci zisese: „Dumnezeul tatălui meu mi-a ajutat și m-a scăpat de sabia lui Faraon. Ietro, socrul lui Moise, a venit cu fiii și nevasta lui Moise în pustie, unde tăbăra el, la muntele lui Dumnezeu. A trimis vorbă lui Moise să-i spună: „Eu, socrul tău Ietro, vin la tine cu nevastă-ta și cu cei doi fii ai tăi”. Moise a ieșit înaintea socrului său, s-a aruncat cu fața la pământ, și l-a sărutat. S-au întrebat unul pe altul de sănătate, și au intrat în cortul lui Moise. Moise a istorisit socrului său tot ce făcuse Domnul împotriva lui Faraon și împotriva Egiptului, din pricina lui Israel, toate suferințele care veniseră peste ei pe drum, și cum îi izbăvise Domnul din ele. Ietro s-a bucurat pentru tot binele, pe care-l făcuse Domnul lui Israel, și pentru că-l izbăvise din mâna Egiptenilor. Și Ietro a zis: „Binecuvântat să fie Domnul, care v-a izbăvit poporul din mâna Egiptenilor! Cunosc acum că Domnul este mai mare decât toți dumnezeii; căci răutatea Egiptenilor s-a întors asupra lor. Ietro, socrul lui Moise, a adus lui Dumnezeu o ardere de tot și o jertfă de mâncare. Aaron și toți bătrânii lui Israel au venit și au luat parte la masă cu socrul lui Moise, înaintea lui Dumnezeu” (vers. 2-12). Întreaga adunare e strânsă în biruință înaintea lui Dumnezeu. Neamurile sau păgânii aduc o jertfă și, ca să întregească tabloul, soția Izbăvitorului este adusă cu copiii pe care i-a dat Dumnezeu, într-un cuvânt, este o arătare neobișnuit de izbitoare a împărăției viitoare: „Domnul dă îndurare și slavă” (Ps. 84.11). Până acum, am văzut multe lucrări ale „harului”. Aici Duhul Sfânt ne pune înaintea ochilor o măreață icoană a „slavei”, înfățișându-ne felurile câmpuri în care se va arăta această slavă. Scriptura deosebește pe iudei, pe neuidei sau Neamuri și Biserica lui Dumnezeu (Vezi 1 Cor. 10 32); și, dacă nu ținem seamă de această deosebire, nu putem pricepe adevărul, pe care l-a descoperit Dumnezeu în cuvântul Lui. Deosebirea, pe care o face Scriptura, a ținut din timpul când taina Bisericii a fost pe deplin descoperită, prin slujba lui Pavel, și va ține tot timpul împărăției de o mie de ani. Orice creștin adevărat, care adâncește Cuvântul, îi va da, în mintea lui, locul cuvenit.

Apostolul învață lămurit în epistola către Efeseni, că taina Bisericii nu fusese făcută cunoscută fiilor oamenilor în celelalte veacuri, cum i-o descoperise lui (2 Efes. 3. vezi și Col. 2. 25-28). Însă, dacă ea nu fusese descoperită deadreptul această taină fusese arătată într-un chip sau altul; așa, de pildă, în legătura lui Adam și Eva, în căsătoria lui Iosif cu o egipteană, și în căsătoria lui Moise cu o femeie egipteană. Pilda sau umbra unui adevăr se deosebește mult de descoperirea deadreptul și lămurită a acestui adevăr. Marea taină a Bisericii n-a fost descoperită până ce Hristos, din mijlocul slavei cerești, a descoperit-o lui Saul din Tars. Astfel, toți cei ce caută descoperirea desăvârșită a acesteia taine în lege, în prooroci sau în psalmi, apucă pe o cale greșită; însă cei ce au înțeles învățătura epistolei către Efeseni, în această privință, pot să-i urmărească cu folos și interes umbrele preînchipuitoare în scrierile Vechiului Testament.

Avem deci, la începutul acestui capitol, o arătare a împărăției de o mie de ani. Toate câmpiile slavei sunt deschise înaintea ochilor. „Poporul iudeu” este marele martor pe pământ al credințioșiei, îndurării și puterii Lui Dumnezeu (vezi de pildă Isa. 43. 10-12, 21); iată ce a fost Iudeul în veacurile trecute, ce este acum, și ce va fi veșnic. „Păgânul” sau neamurile (adică neuideii) citește în cartea puterii legăturilor lui Dumnezeu cu iudeii și își învață și el lecțiile. El urmărește istoria minunată a acestui popor ales și pus deoparte „popor minunat din acest timp și de altă dată” (Isa. 18. 2 vezi și Ex. 33. 6; Deut. 4. 6-8); vede scaune de domnii și împărătești năruite, popoare nimicite până în temelie; orice lucru și orice om siliți să se supună, pentru înțaietatea poporului acestuia iudeu în care Dumnezeu și-a pus toată dragostea. „Cunosc acum că Domnul este mai mare decât toți dumnezeii; căci în lucrul în care s-au purtat cu trufie, El a fost mai presus de ei” (verset 11). Iată mărturisirea păgânului sau neuideului, când citește cartea minunată a istoriei poporului iudeu.

În sfârșit „Biserica lui Dumnezeu”, înfățișată ca întreg prin Sefora, și în mădularele care o alcătuiesc înfățișate prin fiii Seforei, Biserica lui Dumnezeu se arată în legătura cea mai adâncă și mai strânsă cu izbăvitorul. Dacă vrea cineva o dovadă, apostolul răspunde: „Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce spun” (1 Cor. 10. 15). Nu se poate întemeia o învățătură pe o pildă; însă, când învățătura e descoperită, pilda ei se poate vedea bine și cerceta cu folos. În orice caz, trebuie o minte duhovnicească, fie ca să înțeleagă învățătura, fie ca să priceapă pilda, „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru ca trebuiesc judecate duhovnicește” (1 Cor. 2. 14).

De la versetul 13 până la sfârșit, ni se vorbește de punerea căpeteniilor care trebuiau să ajute pe Moise în cârmuirea treburilor adunării. Aceasta a avut loc după sfatul lui Ietro, care se temea ca Moise să nu „cadă sub greutatea Sarcinii”. În legătură cu aceasta, e bine să ne uităm la punerea celor șaptezeci de bărbați, pomeniți în Numeri 11. Acolo Moise se vede zdrobit sub greutatea răspunderii, care apăsa asupra lui, și spune Domnului: „Pentru ce măhnești Tu pe robul Tău și pentru ce n-am căpătat eu trecere înaintea Ta, de ai pus peste mine

sarcina acestui popor întreg? Oare eu am zămislit pe poporul acesta? Oare eu l-am născut, ca să-mi zici: Poartă-l la sânul tău, cum poarta doica pe copil, – până în țara pe care ai jurat părinților că i-o vei da? De unde sa iau carne, ca să dau la tot poporul acesta? Căci ei se plâng la mine, zicând: – Dă-ne carne ca să mâncăm! – Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine. Decât să Te porți așa cu mine, mai bine omoară-mă, Te rog, dacă mai am vreo trecere înaintea Ta, ca să nu-mi mai văd nenorocirea” (Numeri 11.11-15).

Aici, e vădit că Moise se dă înapoi dintr-o slujbă de cinst. Dacă Dumnezeu găsea cu cale să facă din el singurul mijloc ca să cârmuiască adunarea lui Israel, nu era cu atât mai mare cinst pentru el? Hotărât că răspunderea era nemăsurată, însă credința recunoscuse că Dumnezeu era de ajuns pentru toate. Moise a pierdut bărbăția (măcar că era mare slujitor), și a zis: „Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine”. Pentru Dumnezeu nu era prea greu, fiindcă El îi cârmuia; Moise nu era decât o unealtă.

Dumnezeu nu-i ceruse să-i poarte singur, căci Dumnezeu era cu el.

Aici greșesc totdeauna slujitorii lui Dumnezeu; și greșeala lor este cu atât mai mare cu cât îmbracă înfățișarea smereniei. A ne da la o parte dinaintea unei mari răspunderi, înseamnă neîncredere în noi înșine și o adâncă smerenie; dar singurul lucru, care trebuie știut, este următorul: Ne-a așezat Dumnezeu pe umeri această răspundere? Dacă da, negreșit că Dumnezeu va fi cu noi ca să ne ajute s-o ducem; și, cu El, putem răbda orice. Cu El, greutatea unui munte nu-i nimic; iar fără El, greutatea unui puf ne zdrobește. Dacă un om, în mândria lui, o ia înainte, luând asupra lui o sarcină la care nu l-a chemat Dumnezeu, începând o lucrare pentru care nu l-a hotărât Dumnezeu, putem să ne așteptăm să-l vedem zdrobit sub apăsarea acestei sarcini. Dar, dacă Dumnezeu i-a pus-o pe umeri, El îi va da putere s-o ducă.

Părăsirea unei răspunderi dată de Dumnezeu nu este niciodată dovadă de smerenie: dimpotrivă, smerenia cea mai adâncă va fi să rămâi la locul tău în atârnare de Dumnezeu. Este o dovadă că suntem plini de noi înșine, când ne dăm înapoi dinaintea răspunderii sub cuvânt că nu ne pricepem. Dumnezeu nu ne cheamă la lucru pe temeiul priceperii noastre, ci pe a Lui; prin urmare, fără să fim plin de mine însumi, sau plin de neîncredere față de Dumnezeu, nu trebuie să părăsesc o lucrare sau o mărturie din pricina răspunderii ei. Toată puterea ține de Dumnezeu, și, fie că aceasta putere lucrează prin unul singur sau prin șapte zeci, puțin interesează: aceasta putere este totdeauna aceeași; dar, dacă nu primești însărcinarea, care ți se dă de Dumnezeu, va fi mai rău. Dumnezeu nu vrea să silească pe nimeni să ia o răspundere mare, dacă nu știe să se încreadă în El.

Moise se tânguia din pricina sarcinii ce-o avea de purtat, și sarcina i-a fost luată numaidecât; însă, împreună cu sarcina, pierde și cinstea de a o duce. „Domnul a zis lui Moise: „Adu-nă la mine șaptezeci de bărbați, dintre bătrânii lui Israel, din cei pe care-i cunoști ca bătrâni ai poporului și cu putere asupra lor; adu-i la cortul întâlnirii, și să se înfățișeze acolo împreună cu tine. Eu mă voi pogori, și îți voi vorbi acolo; voi lua din duhul care este peste tine, și-l voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului, și să n-o porți tu singur” (Numeri 11.16-17). Domnul nu dă o putere nouă: într-un singur om, sau în șaptezeci, era același Duh. Șaptezeci de bărbați n-aveau în ei înșiși mai mult preț decât unul singur. „Duhul este acela care dă viața, carnea nu folosește la nimic” (Ioan 6.63). Acest pas al lui Moise, în adevăr, nu l-a făcut să câștige putere, dar l-a făcut să piardă multă vrednicie.

În cea din urmă parte a cap. 11 din Numeri, Moise rostește cuvinte de necredință, care îi aduc o aspră mustrare din partea Domnului: „Nu cumva s-a scurtat mâna Domnului? Vei vedea acumă dacă ce ți-am spus se va întâmpla sau nu” (verset 23). Dacă punem alături versetele 11 cu 15 și 21 cu 23, vedem că e o mare asemănare între ele. Cine se dă îndărăt de la răspundere, din pricina lipsei de putere, e în primejdie să pună la îndoiala plinătatea mijloacelor lui Dumnezeu.

Această întâmplare este o învățătură de preț pentru slujitorul lui Hristos, care ar fi ispitit să se simtă singur sau prea încărcat în lucrarea lui. Să-și aducă aminte că acolo unde lucrează Duhul Sfânt, o singură unealtă este tot așa de bună și de folositoare cât șaptezeci; și că, acolo unde nu lucrează Dumnezeu, șaptezeci nu prețuiesc cât una singură. Totul atârna de puterea Duhului Sfânt. Cu El, un singur om poate face, răbda și suferi orice; fără El, șaptezeci de oameni nu pot nimic. Slujitorul singuratec să-și aducă aminte, ca mângâiere și îmbărbătare a inimii lui trudite, că atâta timp cât este cu el puterea Duhului Sfânt, nu trebuie să se plângă de sarcină, sau să suspine după o micșorare a lucrului lui. Dacă Dumnezeu cinstește pe un om, dându-i mult de lucru, să se bucure și să nu cârtească; fiindcă, de cârtește, poate pierde curând această cinst. Lui Dumnezeu nu-l e greu să găsească unelte. El ar fi putut scoate din pietre fii ai lui Avraam, și din aceleași pietre poate să scoată slujitori trebuincioși! pentru îndeplinirea lucrării Lui slăvite.

Ah! De ce n-avem o inimă ca să-i slujim! O inimă răbdătoare, smerită, plină de râvnă, dezbrăcata de ea însăși! O inimă gata să slujească cu alții și gata să slujească singură; o inimă plină de o așa dragoste pentru Hristos, ca să-și găsească cea mai mare bucurie în a-i sluji, pe orice țărâm și oricare ar fi felul slujbei! Iată de ce avem nevoie mai ales în zilele în care trăim.

Iată-ne ajunși la un punct foarte interesant din istoria lui Israel. Poporul fusese adus la piciorul „muntelui care se putea atinge și care era cuprins de foc” (Evrei 12. 18). Priveliștea slavei din împărăția de o mie de ani, pe care ne-a înfățișat-o capitolul trecut, a pierit. Această icoana vie a împărăției lui Hristos pe pământ, luminată o clipă de soare, s-a dus, făcând loc norilor groși ce se îngrămădesc împrejurul acestui „munte care se putea atinge”, unde Israel, mânat de un duh de lege, orb și nebun, a părăsit legământul harului lui Dumnezeu pentru legământul faptelor omului. Schimbare grozavă cu urmări nenorocite. Până aici, după cum am văzut, nici un vrăjmaș nu putuse sta în fața lui Israel; nici o piedică nu putuse opri mersul lui biruitor. Oștile lui Faraon fuseseră nimicite; Amalec și ai lui fuseseră trecuți prin tăișul săbiei: totul fusese biruință, fiindcă Dumnezeu lucra, pentru poporul său, în urmărirea făgăduințelor pe care le făcuse lui Avraam, Isaac și Iacov.

La începutul capitolului nostru, Dumnezeu spune pe scurt, în chip mișcător, ce a făcut pentru Israel: „Așa să vorbești casei lui Iacov, și să spui copiilor lui Israel: „Ați văzut ce am făcut Egiptului, și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; imi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt” (vers. 3-6). Băgați de seame ce zice Dumnezeu: „glasul Meu” și „legământul Meu.” Așadar ce spunea acest „glas”? Și ce cuprindea acest „legământ”? Nu cumva spunea că Domnul vrea să-și dea legile și poruncile ca un legiutor aspru și de neînduplecat? Dimpotrivă, Dumnezeu vorbise ca să ceară slobozirea prinșilor de război; ca să le facă rost de un adăpost dinaintea săbiei nimitorului; să pregătească o cale celor mântuiți; să pogoare pâine din cer și să facă să țâșnească apă din stâncă. Astfel că glasul lui Dumnezeu, ușor de înțeles și plin de milă, vorbise până în clipa când Israel „s-a așezat la poalele muntelui” (verset 17).

Legământul lui Dumnezeu era un legământ de har neamestecat. El nu punea nici o condiție, nu cerea nimic, nu punea nici un jug, nici o greutate. Când s-a arătat Dumnezeu slavei lui Avraam (Fapte. 7.2) în Ur din Haldeia, El nu spune lui Avraam: „să faci cutare lucru” și „sa nu faci cutare lucru”. Nu, o asemenea vorbire n-ar fi fost după inima lui Dumnezeu. Lui îi place mai bine să pună pe capul păcătosului, o mitră curată”, decât „un jug de fier pe grumaz” Zah. 3.5; Deut. 28.48). Cuvântul Lui către Avraam a fost: „îți voi da”. Țara Canaanului nu putea fi dobândită prin faptele omului; ea nu putea fi decât darul harului lui Dumnezeu. Și, la începutul acestei cărți a Exodului, vedem pe Dumnezeu, în mila Lui, cercetând poporul, ca să îndeplinească făgăduința pe care o făcuse pentru urmașii lui Avraam. Starea în care a găsit Dumnezeu pe acești urmași, nu era o piedică pentru împlinirea planurilor harului Lui, fiindcă sângele Mielului îi dădea o temelie cu totul fără prihană, în puterea căreia El putea să săvârșească ce făgăduise. Hotărât că Dumnezeu nu făgăduise țara Canaanului urmașilor lui Avraam în vederea celor ce aștepta de la ei, căci asta ar fi însemnat cu desăvârșire adevăratul rost al unei făgăduințe: ar fi însemnat o învoială, nu o făgăduință, însă „El a dat-o lui Avraam printr-o făgăduință” și nu printr-o învoială (Gal. 3).

Iată de ce, la începutul acestui capitol, Dumnezeu aduce aminte poporului Său de harul care a fost temeiul legăturilor Lui cu ei până aici; în același timp, le va spune ce vor fi dacă vor asculta și mai departe de „glasul” harului ceresc și vor rămânea în legământul harului”. „Veți fi ai Mei dintre toate popoarele” le zice El. Cum? Urcând cu mare greutate scara faptelor lui bune și a legalismului? Blestemele unei legi călcate înainte chiar ca s-o fi primit, puteau să-i aducă oare acolo? Se înțelege că nu. Așadar, cum puteau ei să se bucure de această cinste slăvită? Negreșit că rămânând în starea în care îi vedea Dumnezeu din cer, când a silit pe proorocul, care a iubit răsplătă nelegiurii, să zică: „Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove! Locuințele tale, Israele, se întind ca niște văi, ca niște grădini lângă un râu, ca niște copaci de aloe pe care i-a sădit Domnul, ca niște cedri pe lângă ape. Apa curge din gălețile lui, și sămânța lui este udată de ape mari. Împăratul lui se înalță mai pe sus de Agag, și împărăția lui ajunge puternică. Dumnezeu i-a scos din Egipt, țaria lui este ca a bivoliului pentru ei” (Numeri 24. 5-8).

Cu toate acestea, Israel nu era hotărât să ia acest loc binecuvântat. În loc să se bucure în „făgăduința sfântă a lui Dumnezeu”, Israel cutează să ridice făgăduiala cea mai trufașă pe care au putut o rosti buzele omenești: Tot poporul a răspuns: „Vom face tot ce a zis Domnul” (verset 8). Asta înseamnă o mare cutezanță. Israel n-a zis măcar: „nădăjduim să facem”, sau „ne vom strădui să facem”, vorbire care ar fi arătat o oarecare neîncredere în ei înșiși. Ci spun hotărât: „Vom face”. Cei ce vorbeau astfel nu erau numai câteva minți trufașe, care se deosebeau de ceilalți, ci „tot poporul a răspuns”. Erau una în lepădarea „făgăduinței sfinte”, „legământului sfânt”.

Urmarea? Din clipa când Israel a vestit făgăduiala aceasta, din clipa când a început „să facă”, lucrurile și-au schimbat cu totul înfățișarea. „Și Domnul a zis lui Moise: „Iată, voi veni la tine într-un nor gros... Să hotărăști poporului anumite margini de jur împrejur, și să spui: „Să nu cumva să vă suiți pe munte sau să vă atingeți de poalele lui. Oricine se va atinge de munte, va fi pedepsit cu moartea” (vers. 9-12). Era o schimbare vădită. Cel ce zisese: „V-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine”, acum se acopere „într-un nor gros”, și spune: „Să hotărăști poporului anumite margini de jur împrejur! Glasul dulce al harului a făcut loc „tunetelor și fulgerelor” muntelui în flăcări (verset 16). Omul cutezase să vorbească despre faptele lui nenorocite în fața harului minunat al lui Dumnezeu. Israel spusese: „Vrem să facem”, și a trebuit să fie ținut departe, ca să vadă ce este în stare să facă. Dumnezeu se depărtează, iar poporul privește această depărtare, fiindcă era plin de spaimă și frică. Nu e de mirat, căci privilegiu era înfricoșătoare, „așa de înfricoșătoare, încât Moise a zis: „Sunt îngrozit și tremur” (Evrei 12. 21). Cine ar fi putut răbda privilegiu acestui „foc mistuitor”, adevărată arătare a sfințeniei dumnezeiești? „Domnul a venit din Sinai, și a răsarit peste ei din Seir, a strălucit din muntele Paran, și a ieșit din mijlocul zecilor de mii de sfinți, având în dreapta Lui focul legii” (Deut. 33.2). Cuvântul „foc”, în legătură cu legea, arată sfințenia acestei legi. „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” (Evrei 12.24), care nu îngăduie răul nici în gând, nici în cuvânt, nici în faptă.

Israel săvârșește o mare greșeală, spunând: „Vom face”. Își lua o făgăduință pe care nu era în stare s-o țină, chiar dacă ar fi voit; noi știm cine este Cel ce a zis: „Mai bine să nu faci nici o juruință, decât să faci o juruință și să n-o împlinești” (Ecl. 5.5). Cine face o juruință înseamnă ca are puterea s-o și împlinească; și unde e puterea omului? Cine face o juruință, tăgăduiește adevărul, când te gândești la firea și starea lui. Ce poate face el, când e pierdut? Lipsit de orice putere, nu poate nici să „vrea, nici să facă ce e bine. Și-a ținut Israel făgăduiala? A făcut el tot ce a spus Domnul? Vițelul de aur, tablele sfărâmate, sabbatul necinstit „rânduilele necinstite și lăsate în părăsire, trimeși Domnului uciși cu pietre, Hristos lepădat și răstignit, Sfântul Duh întristat, sunt martori!

Cititorule creștin, nu te bucuri tu că mântuirea ta nu se întemeiază pe nenorocitele tale făgăduieli și hotărâri închipuite, ci pe „jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna” (Evrei 10.10)? Da, asta este bucuria noastră veșnică. Hristos a luat asupra Lui toate făgăduiele noastre și le-a îndeplinit pentru veșnicie. Viața învierii curge în mădularele trupului Lui, și dă naștere în ele la fapte pe care nici juruile, nici cerințele legii n-ar fi putut să le săvârșească vreodată. El este viața și sfințenie noastră. Nu voi isprăvi acest capitol, fără să pomenesc de un loc din Deuteronom, care ar putea părea cam greu. „Domnul a auzit cuvintele pe care mi le-ai spus. Și Domnul mi-a zis: „Am auzit cuvintele pe care ți le-a spus poporul acesta: tot ce au zis este bine” (Deut. 5.28). S-ar părea, după aceste cuvinte, că Dumnezeu îngăduia ca copiii lui Israel să facă o juruință; dar, dacă citim de la versetul 24 până la 27, vedem numaidecât că nu e vorba aici de nici o juruință, ci de groaza poporului ca urmare a juruinței lui. Copiii lui Israel nu puteau să sufere ce poruncise Dumnezeu. Ei au zis; „Dacă vom mai auzi și mai departe glasul Domnului, Dumnezeului nostru, vom muri. Cine este, în adevăr, omul acela, care să fi auzit vreodată, ca noi, glasul Dumnezeului celui viu vorbind din mijlocul focului, și totuși să fi rămas viu? Apropie-te mai bine tu, și ascultă tot ce-ți va spune Domnul, Dumnezeul nostru, și noi vom asculta, și vom face”. Era mărturisirea neputinței lor ca să întâlnească pe Dumnezeu, sub înfățișarea îngrozitoare, pe care mândria legalismului lor îl făcuse s-o ia. E cu neputință ca Dumnezeu să îngăduie vreodată părăsirea harului, și înlocuirea lui cu temelie de nisip a „faptelor legii”.

E de cea mai mare însemnătate să înțelegem felul și scopul legii morale, așa cum este înfățișată în acest capitol. Omul este pornit să amestece legea cu harul, așa că nici legea, nici harul nu pot fi bine înțelese. Legea este dezbrăcată de asprimea neînduplecată, iar harul de toată dulceața lui. Nici cerințele sfinte ale lui Dumnezeu nu sunt împlinite, nici nevoile păcătosului de cei ce vor să amestece legea cu harul. În adevăr, legea și harul nu pot să se unească, fiindcă sunt două lucruri cu totul deosebite. Legea arată ce trebuia se fie omul, harul arată ce este Dumnezeu. Cum ar putea să alcătuiască împreună un singur sistem? Cum ar putea păcătosul să fie mântuit cu ceva alcătuit parte din lege, parte din har? E cu neputință: trebuie să fie mântuit ori prin una, ori prin alta! Legea a fost numită uneori „arătarea gândului lui Dumnezeu”. Dar nu e așa. Dacă am spune că legea este arătarea gândului lui Dumnezeu cu privire la ce trebuie se fie omul, am fi mai aproape de adevăr. Dacă trebuie să privesc cele zece porunci ca arătare a gândului lui Dumnezeu, întreb dacă nu mai este nimic altceva în gândul lui Dumnezeu, decât: „sa faci” și „să nu faci”? Nu este în El nici har, nici îndurare, nici bunătate? Nu va arăta Dumnezeu ce este El? Nu va descoperi El adâncimile ascunse ale dragostei de care e plină inima Lui? Nu sunt în Ființa lui Dumnezeu, decât cerințe grele și oprii aspre?

Dacă ar fi așa, ar trebui să spunem că „Dumnezeu e lege”, în loc de „Dumnezeu este iubire”. Dar în inima lui Dumnezeu e ceva mai mult decât ar putea spune cele „zece porunci”, rostite pe „muntele în flăcări”. Dacă vreau să știu ce este Dumnezeu, n-am decât să privesc la Hristos, „căci în El locuiește toată plinătatea Dumnezeirii” (Col. 2.8). „Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos”. Era, prin urmare, o măsură de adevăr în lege; ea cuprindea adevărul privitor la ce trebuie să fie omul. Ca tot ce izvorăște de la Dumnezeu, legea era desăvârșită în felul ei, desăvârșită pentru scopul în vederea căruia fusese dată; dar acest scop nu era nicidecum, ca să descopere firea și ființa lui Dumnezeu înaintea păcătoșilor vinovați. În lege nu era nici har, nici îndurare. „Cine a călcat legea lui Moise, este omorât fără milă” (Evrei 10.28). „Omul care le va împlini, va trăi prin ele” (Levit. 12.5). „Blestemat să fie cine nu va împlini cuvintele legii acesteia, și nu le va face” (Deut. 27.26; vezi și Gal. 3.10). Acesta nu mai era har; muntele Sinai nu este locul unde trebuie căutat harul. Acolo, Dumnezeu se descopere înconjurat de o măreție înspăimântătoare, în mijlocul întunericii furtunii, tunetelor și trăsnetelor. Aceste împrejurări nu sunt potrivite pentru economia harului și a îndurării, ci se potrivesc minunat cu economia adevărului și dreptății: aceasta este legea și nimic mai mult!

În lege Dumnezeu face cunoscut ce ar trebui să fie omul, și, dacă nu este, îl blestemă. Dar, când omul se judecă la lumina legii vede că el este tocmai ceea ce osândește legea. Cum ar putea să capete el viața prin lege? Legea pune viața și neprihănirea ca ținta de atins de cei ce o vor păzi; dar ne dovedește, din cea dintâi clipă, că suntem într-o stare de moarte și răutate și vedem că avem nevoie chiar la început de lucruri pe care legea cere să le ajungem la sfârșit. Ce este de făcut? Cum să le căpătăm? Ca să fac ce cere legea, trebuie să am viața; și, ca să fiu ce cere legea, trebuie să am neprihănirea și dacă n-am nici una nici alta, sunt „blestemat” și fapt este că n-am nici una, nici alta. Ce să fac? Iată întrebarea! Cei ce vor să fie învățătorii legii (Tim. 7) să răspundă; să răspundă așa fel ca să împace un cuget drept, plecat sub simțământul că legea este duhovnicească și neînduplecată pe deoparte, iar pe de alta că el este vândut rob firi pământești fără nădejde de scăpare.

Adevărul este cum vi-l înfățișează apostolul, adică „Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeală” (Rom. 5. 20): iată adevăratul rost al legii. Ea a venit să arate că păcatul este afară din cale de păcătos. (Rom. 7. 13). Într-o privință, legea este ca o oglindă desăvârșită, trimisă din cer pe pământ, ca să descopere omului stricăciunea morală în care se află. Dacă stau înaintea unei oglinzi, cu hainele în neorânduială, oglinda îmi arată neorânduiala, fără să mi-o îndrepte. Dacă măsuror un trunchi strâmb cu un fir cu plumb, firul cu plumb îmi arată strâmbătura copacului, dar n-o îndreaptă. Dacă ies pe o noapte întunecoasă cu o lumină, aceasta îmi arată toate piedecile și greutatea care se găsesc în drumul meu, însă nu le ridică. Afară de asta, nici oglinda, nici firul cu plumb, nici lampa nu nascocesc relele pe care fiecare le arată: nu le nascocesc, nici nu le ridică, ci doar ni le arată. Același lucru e și cu legea: ea nu nascocesc răul în inima omului, și nici nu-l îndepărtează, ci doar îl arată fără greș și întocmai cum e.

„Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nici de cum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pilda, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftești” (Rom. 7. 7). Apostolul nu spune că omul n-ar fi poftit. Nu, el spune că n-ar fi avut „cunoștința” că pofta e păcat. Pofta era în el, însă nu o cunoștea, până când „lampa Celui Atotputernic” (Iov 29. 3), luminând odăile întunecoase ale inimii lui, i-a arătat răul care se găsea acolo. Astfel un om, într-o casă întunecoasă, poate fi înconjurat de praf și neorânduială, fără să le bage de seamă, din pricina întunericii în care e afundat; dacă pătrunde o rază de soare, va vedea totul. E praful făcut de razele soarelui? Se înțelege că nu; praful este acolo, și soarele doar îl descopere și-l arată: iată ce face legea. Ea judecă starea și firea omului; îi dovedește că este păcătos și îl închide sub blestem; vine ca să-l judece în ce este, și îl blestemă, dacă nu este ce îi spune ca ar trebui să fie.

Este cu neputința deci să poată căpăta cineva viața și neprihănirea printr-un lucru cure nu poate decât să-l blesteme. Legea nu poate decât să blesteme pe păcătos afară numai dacă starea păcătosului și felul de a fi al legii nu vor fi în întregime schimbate. Ea este fără milă pentru slăbiciuni și nu vrea să știe de o ascultare nedesăvârșită, ori cât de bune ar fi gândurile păcătosului. Dacă ar fi îngăduitoare, ar înceta să fie ce este: „sfântă, dreaptă și bună” (Rom. 7.12). Tocmai fiindcă legea e ce e, păcătosul nu poate căpăta viața prin ea. Dacă ar putea căpăta viața prin lege, ea nu ar fi desăvârșită, sau altfel el n-ar fi păcătos. Este cu neputință ca un păcătos să dobândească viața printr-o lege desăvârșită; întrucât ea, fiind desăvârșită nu poate decât să-l osândească. Desăvârșirea ei dă pe față stricăciunea și osândirea deplină a omului. „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Rom. 3. 20). Apostolul nu spune: „prin Lege este păcatul,” ci spune: „prin Lege este cunoștința păcatului.” „Căci înainte de Lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege” (Rom. 5 13). Păcatul era și nu lipsea decât legea ca să-l dea pe față și să spună că e „calcare” de lege. Dacă spun copilului meu: „să nu te atingi de acest cuțit”, însăși oprirea mea arată pornirea inimii lui de a se atinge de cuțit. Oprirea mea nu nascocesc pornirea, ci doar o arată.

Apostolul Ioan spune că „păcatul este fărădelege” (stare sau mers fără lege). (1Ioan 3. 4). Nu spune „călcarea legii”, cum traduc unii, căci călcarea legii nu arată adevăratul gând al Duhului. Ca să fie „calcare” trebuie să fi fost dată o regulă sau o linie de purtare hotărâtă; pentru că „a călca”, înseamnă a trece o linie oprită. Dacă iau ce oprește legea: „să nu ucizi”, „să nu preacurvești”, „să nu furi”, văd în aceste porunci o lege pusă înaintea mea, dar descopăr că am în mine porniri împotriva cărora s-au dat aceste porunci; mai mult. Însuși faptul ca sunt oprit să ucid, arată ca uciderea este în firea mea (Vezi Rom. 3. 15). Ar fi zadarnic să fiu oprit să fac un lucru, dacă nu aș avea pornirea să-l fac; însă arătarea voii lui Dumnezeu, cu privire la ce ar trebui să fiu, arată pornirea voinței mele de a fi tocmai cea ce nu trebuie să fiu. Lucrul acesta e lămurit, și se potrivește în totul cu învățătura apostolului.

Totuși, mulți oameni, deși spun că nu putem avea viața prin lege, pretind, în același timp, că legea este regula vieții noastre. Apostolul, însă, spune: „toți cei ce se biziuesc pe faptele Legii, sunt sub blestem”. (Gal. 3. 10). Puțin interesează starea lor personală: dacă sunt sub lege, fără doar și poate că sunt sub blestem. Cineva, însă, ar putea spune: „sunt născut din nou, deci nu sunt sub blestem” dar, dacă nașterea din nou, nu scoate pe om de pe tărâmul legii, ea nu poate să-l așeze dincolo de marginile blestemului. Dacă creștinul este sub lege, este supus neapărat blestemului legii. Dar ce are a face legea cu nașterea din nou? Unde găsim noi că e vorba de nașterea din nou în capitolul 20 al Exodului! Legea nu pune decât o singură întrebare omului, întrebare scurtă, aspră și dreaptă, adică: „Ești tu ce ar trebui să fii?” Dacă răspunsul este „nu”, legea nu poate decât să arunce blestemele groaznice și să ucidă pe om. Și cine poate recunoaște mai repede și mai adânc, că nu este ce ar trebui să fie, dacă nu însuși omul cu adevărat născut din nou? Așa dar, dacă este sub lege, e neapărat sub blestem. Nu este cu putință ca legea, să-și micșoreze cerințele, nici să se amestece cu harul, chiar dacă e vorba de un om născut din nou. Oamenii, știind ca nu pot ajunge la înălțimea legii, caută totdeauna s-o pogoare la ei; însă e degeaba. Legea rămâne ce este, în toată sfințenia, măreția și asprimea ei; ea nu primește decât o ascultare desăvârșită. Și cine este omul, născut sau ne născut din nou, care să poată asculta de ea în

acest chip? Se va zice: „Avem desăvârșirea în Hristos”. E adevărat; însă nu prin lege, ci prin har și nu le putem amesteca. Scriptura ne învață pe larg și lămurit că nu suntem iertați sau îndreptățiți prin lege; nici că legea este regula vieții noastre. Un lucru, care nu poate decât blestema, nu poate niciodată să dezvinovățească; și ceea ce nu poate decât ucide, nu poate fi niciodată o regulă de viață. Un om poate încerca mult și bine să-și facă avere prin bilanțul care-l declară în stare de faliment.

Citirea capitolului 15 din Faptele Apostolilor ne învață cum răspunde Duhul sfânt oricărei încercări de a pune pe credincioșii dintre Neamuri sub lege, luând-o ca regulă de viață. Atunci unii din partida Fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat, și au zis că Neamurile trebuie să fie tăiate împrejur, și să li se ceară să păzească legea lui Moise (verset 5). Cererea acestor legiuitori din cele dintâi timpuri, nu era altceva decât șuierătura șarpelui străvechi din Eden, Însă Duhul Sfânt, prin glasul celor 12 apostoli și al întregii Biserici, a răspuns, cum citim în versetele 7-8: „După ce s-a făcut multă vorbă, s-a sculat Petru și le-a zis; „Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o lege între voi, ca, prin gura; mea, Neamurile să audă”: – Ce? Cerințele și blestemele legii lui Moise? Nu: Nu aceasta era vestea pe care voia s-o audă sârmanii păcătoși lipsiți de orice putere; – ci „să audă cuvântul Evangheliei, și să creadă”. Iată ce se potrivea cu firea și Ființa lui Dumnezeu. Acești Farisei, care se ridicau împotriva lui Barnaba și Saul, nu erau trimeși de El; ei n-aduceau vești bune și nu vesteau pacea; „picioarele” lor nu mai erau „frumoase” în ochii Aceluia căruia nu-i place decât îndurarea.

„Acum dar, urmează apostolul, de ce ispitiți pe Dumnezeu, și puneți pe grumazul ucenicilor un jug, pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta” (verset 10)? Foarte tari vorbe! Dumnezeu nu vrea „să se pună un jug pe grumazul celor cu inimile dezrobite prin Evanghelia păcii; El vrea mai degrabă să-i îndemne să rămână tari în slobozenia lui Hristos, și „să nu se plece iar sub jugul robiei” (Gal. 5.1). Dumnezeu nu vrea să trimită pe cei răscumpărați „la muntele care poate fi atins”, ca să fie îngroziți „de negură, de întuneric sau de furtună” (Evrei 12). Cum am putea să ne gândim măcar, că Dumnezeu a voit să cârmuiască prin lege pe cei cărora le-a dat harul Lui? „Credem, a zis Petru, că noi, ca și ei, suntem mântuiți prin harul Domnului Isus” (Fapte. 15.11). Iudeii, care primiseră legea, ca și Neamurile care n-o primiseră, trebuiau de acum înainte să fie „mântuiți prin har”. Și nu numai să fie „mântuiți prin har”, ci trebuiau „să rămână tari” și „să crească în acest har” (Rom. 5. 1-2; Gal. 5.1; 2 Pentru 3.18). A învăța altceva, înseamnă a ispiți pe Dumnezeu. Acești Farisei răsturnau însăși temelia credinței creștinului; și asta o fac toți cei care caută să pună pe credincioși sub lege. Nu este rău sau greșală mai îngrozitoare în fața Domnului decât să vii și se-i dai zor cu legea. Ascultați vorbirea tăioasă și de care se slujește Sfântul Duh, față de acești învățători ei legii: „Și schilodească-se odată cei ce ne turbură” (Gal. 5. 12).

S-au schimbat gândurile Duhului Sfânt în această privință? Nu mai înseamnă că „ispitești pe Dumnezeu” punând jugul legii pe grumazul unui păcătos? E după voia harului Lui, ca legea să fie citită în întregime păcătoșilor, ca arătare a voii lui Dumnezeu pentru ei? Cititorul să răspundă la aceste întrebări în lumina capitolului 15 din Faptele Apostolilor și epistolei către Galateni. Numai aceste două părți din Scriptura ar fi de ajuns, dacă n-ar mai fi altele, spre a dovedi că gândul lui Dumnezeu n-a fost niciodată ca „popoarele să audă cuvântul legii”. Dacă acesta i-ar fi fost gândul, ar fi ales pe cineva s-o facă să fie auzită. Dar nu; când Dumnezeu dă legea Lui groaznică, El n-a vorbit decât într-o limbă: „tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege” (Rom. 3.19): dar când a descoperit vestea buna a mântuirii prin sângele Mielului, a vorbit în limba „oricărui neam care este sub cer”.

A vorbit în așa chip, că „fiecare în limba lui” a putut auzi dulcea veste a harului (Fapte. 2.1-11).

Când a dat Dumnezeu, de pe înălțimea muntelui Sinai, cerințele grele ale legământului faptelor, nu s-a îndreptat decât către un singur popor, glasul Lui n-a fost auzit decât în marginile strâmte ale poporului iudeu. Dar atunci când Domnul Isus a înviat și a trimis vestitorii mântuirii, zicându-le: „Duceți-vă în toata lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16. 15; Vezi și Luca 3. 6). Puternicul rău al harului lui Dumnezeu, a cărui albie a fost deschisă prin sângele Mielului, trebuia, prin puterea nemărginită a Duhului Sfânt, să se reverse mult mai departe decât îngrădirea strâmtă a lui Israel, și să se răspândească asupra întregii omeniri pline de păcat. Trebuia „ca fiecare făptură să audă în limba ei” vestea păcii, cuvântul Evangheliei, vestea mântuirii prin sângele de pe cruce. În sfârșit, ca să nu lipsească nimic spre a dovedi sărmanelor noastre inimi că muntele Sinai nu era locul unde au fost destăinuie tainele lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a spus prin gura unui prooroc și a unui apostol: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia” (Ezech. 52. 7; Rom. 10.15). Însă același Duh Sfânt spune despre cei ce voiau să fie învățători ai Legii: „Și schilodească-se odată, cei ce vă turbură!”

Așadar, e învederat că legea nu este nici temelia vieții pentru păcătos, nici regula de viață pentru creștin. Isus Hristos este și una și alta. El este viața și regula vieții noastre. Legea nu poate decât să blesteme și să ucidă, Hristos este viața și neprihănirea noastră; El a fost făcut blestem pentru noi, fiind atârnat pe lemn El s-a pogorât în locul unde păcătosul zăcea în moarte și judecată, dezbrăcându-ne, prin moartea Lui de tot ce era, sau putea fi împotriva noastră, făcându-se, prin înviere, izvorul vieții și temelia unei vieți sfinte pentru toți cei ce cred în Numele Lui. Având, astfel, viața și neprihănirea în El, suntem chemați să mergem, nu cum poruncește legea, ci „să mergem cum a mers El”. (1Ioan 2-6). Ar fi aproape de prisos să mai spunem că a ucide, a curvi, a fura, sunt fapte cu totul potrivnice moralei creștine. Însa, dacă un creștin și-ar rândui viața după aceste porunci, sau după cele zece porunci, ar putea să aducă el acele roade de preț și alese, despre care vorbește epistola către Efeseni? Cele zece porunci ar aduce ele oare pe un hoț în stare să nu mai fure, ci să lucreze ca să aibă ce să dea? Ar schimba ele vreodată pe un hoț într-un om muncilor și vrednic de cinste? Se înțelege că nu. Legea spune: „să nu furi;” dar spune ea oare: „Du-te și dă celui ce n-are; dă de mâncare vrăjmașului tău, îmbracă-l și-l binecuvintează? Înveselește, prin buna ta voință, prin purtarea ta, inima celui ce n-a căutat decât să-ți facă rău?” Se înțelege că nu! Și totuși, dacă aș lua legea ca o regula de viață, ea n-ar putea decât să mă blesteme și să mă ucidă. Cum se face că sfințenia creștină e mai presus ca legea? Prin faptul că sunt slab și legea nu-mi dă nici o putere, nu-mi arată nici o îndurare. Legea cere putere de la cel lipsit de putere și-l blesteamă dacă n-o poate avea. Evanghelia dă putere celui ce n-o are și-l binecuvintează în arătarea acestei puteri. Legea înfățișează viața ca scop al ascultării; Evanghelia dă viața ca singura temelie adevărată a ascultării.

Dar ca să nu obosesc pe cititor cu prea multe dovezi, întreb în ce parte a Noului Testament a găsit el legea înfățișată ca o regulă de viață? Hotărât că apostolul n-avea acest gând când spunea: „Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă. Și peste toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta și peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare” (Gal. 6. 15-16)! Care „dreptar”? Legea? Nu, ci „o făptură nouă”. Apoi, în capitolul 20 din Exod, nu este vorba de „o făptură nouă”: dimpotrivă, capitolul acesta se îndreaptă spre om, așa cum este, în starea firească în care-l ține făptura lui cea veche, punându-l la încercare ca să știe ce este în stare să facă. Dar, dacă legea era dreptarul după care trebuiau să trăiască credincioșii, de ce binecuvintează apostolul pe cei ce umblă după un dreptar așa de deosebit? Pentru ce nu spune: „peste cei ce vor umbla după dreptarul celor zece porunci?” Nu e vădit, oare, din acest loc din

Biblie, că Biserica lui Dumnezeu are un dreptar mai înalt după care să se umble? Fără îndoială că da. Deși cele zece porunci fac parte din cărțile insuflate, ele nu puteau fi niciodată dreptarul vieții pentru acela, care, prin harul fără margini, s-a făcut o făptură nouă, și a primit o viață nouă în Hristos.

Însă, ar întreba cineva: „Nu este legea desăvârșită?” Și dacă e desăvârșită, ce mai vrei? Legea este desăvârșită dumnezeiește. Mai mult, din pricina desăvârșirii, legea blestemă și ucide pe cei ce nu sunt desăvârșiți, și totuși cutează să stea înaintea ei. „Legea este duhovnicească, dar eu sunt supus firii mele pământești” (Rom. 7. 14). Nu putem spune înde ajuns ce desăvârșită și duhovnicească este legea. Dar această lege desăvârșită, pusă în legătură cu omenirea căzută, această lege duhovnicească, întâlnind „gândul firii pământești”, nu poate să aducă decât „mânie” și „vrăjmășie” (Rom. 4. 15; 7. 7). Pentru ce? Fiindcă legea nu este desăvârșită? Dimpotrivă, tocmai pentru că-i desăvârșită și omul este păcătos. Dacă omul ar fi desăvârșit, ar împlini legea în totă desăvârșirea ei duhovnicească; și apostolul ne învață, că, în ce privește pe adevărații creștini, deși mai au în ei firea stricată, „totuși porunca dreaptă a legii este împlinită în noi, care nu trăim după îndemnul firii noastre pământești, ci după îndemnul Duhului” (Rom. 8. 4). „Cine iubește pe alții, a împlinit Legea.... Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii” (Rom. 13. 8-10; Vezi Gal. 5. 14, 22-23). Dacă iubesc pe cineva, nu-i voi lua ce-i al lui, voi căuta să-i fac orice bine pe care aș putea să-i fac. Toate acestea sunt lămurite și ușoare de înțeles pentru un suflet duhovnicesc, dar nelămurite pentru cei care vor să facă din lege regula vieții, sau dreptarul vieții pentru credincios.

Dacă privim legea, în cele două mari porunci ale ei, vedem că poruncește omului să iubească pe Dumnezeu din toată inima, din tot sufletul și din tot cugetul, iar pe aproapele ca și pe el însuși. Aceasta este pe scurt legea. Iată ce vrea ea și nimic mai puțin, Dar care fiu căzut al lui Adam a răspuns vreodată acestei cereri îndoite a legii? Cine-i omul care ar putea spune că iubește astfel pe Dumnezeu și pe aproapele lui? „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună” (Rom. 8.7). Omul urăște pe Dumnezeu și căile Lui. Dumnezeu a venit în persoana Domnului Isus, arătându-se omului nu în strălucirea copleșitoare a măririi Lui, ci cu tot farmecul și blândețea unui har și a unei bunăvoințe desăvârșite. Care a fost sfârșitul? Omul urăște pe Dumnezeu. „Acum le-au și văzut, și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu” (Ioan 15. 24). Totuși ar spune cineva: „Omul trebuie să iubească pe Dumnezeu”. Fără îndoială; și, dacă nu-L iubește, e vrednic de moarte și pieire veșnică. Dar legea poate da naștere acestei dragoste în inima omului? Asta era scopul ei? Nicidecum, „fiindcă legea aduce mânie;” ea a fost adăogată din pricina călcărilor de lege; „prin lege vine cunoștința deplină a păcatului” (Rom.4. 15; 5. 20; Gal 3. 19). Legea găsește pe om într-o stare de vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu; și fără să schimbe nimic din aceasta stare, pentru că nu poate, ea îi poruncește să iubească pe Dumnezeu din toată inima, blestemându-l dacă n-o tace. Legea nu putea să schimbe sau să îmbunătățească firea omului; ea nici nu era în stare să-i dea putere ca să răspundă cerințelor ei drepte. Legea spune: „Fă aceasta și vei trăi”. Poruncește omului să iubească pe Dumnezeu. Ea nu descoperea ce este Dumnezeu față de om, chiar în vina și dărpănarea lui; doar spunea omului ce trebuia să fie pentru Dumnezeu. Aceasta era o slujbă grea! Nu era desfășurarea puternicului farmec al firii lui Dumnezeu, pricinuind omului o adevărată căință înaintea lui Dumnezeu, topindu-i inima de gheață și ridicându-i sufletul la o dragoste și o slăvire neprefăcută. Legea era o poruncă hotărâtoare de a iubi pe Dumnezeu; și, în loc să dea această dragoste, legea „aducea mânie”, nu pentru că Dumnezeu n-ar fi trebuit iubit, ci pentru că omul era un păcătos.

Mai departe, „să iubești pe aproapele tău ca și pe tine însuși”. Iubește omul din fire pe aproapele lui ca pe el însuși? E aceasta regula care stăpânește mai mult în bănci, la bursă, în camerele de comerț, în piețele și în târgurile acestei lumi? Din nenorocire, nu. Omul nu iubește pe aproapele lui cum iubește pe el însuși. Fără îndoială ca trebuia și ar fi făcut-o, dacă era într-o stare bună. Dar el este într-o stare cu totul rea, și numai dacă este născut din nou (Ioan 3. 3-5) prin Cuvânt și Duhul Sfânt poate „vedea și intra în împărăția lui Dumnezeu”. Legea nu poate aduce această «naștere din nou”. Ea ucide „omul vechi”, dar nu dă și nici nu poate da „omul nou”. Știm că Domnul Isus întrupă în persoana Lui slăvită pe Dumnezeu și pe aproapele nostru; fiind, după adevărata temelie a învățăturii creștine, Dumnezeu arătat în trup (1 Tim. 3. 16). Cum s-a purtat omul cu Domnul Isus? La iubit din toată inima ca pe el însuși? Dimpotrivă. Omul l-a răstignit între doi tâlhari, după ce a găsit mai vrednic de cinste pe un hoț și un ucigaș, decât acea Ființă binecuvântată, care umbla din loc în loc făcând bine (Fapte. 10. 38); pogorându-se din locașurile veșnice de lumină și dragoste, fiind El însuși întruparea vie a acestei dragoste și lumini; El, a cărui inimă era plină de cea mai curată drăgălășie pentru nevoile omenirii și a cărui mână fusese gata totdeauna să șteargă lacrimile păcătosului și să-i aline suferințele. Astfel, privind crucea Domnului Isus, vedem dovada cea mai bună, că nu este cu puțință firii omenești să țină legea.

După tot ce am văzut până acum, omul duhovnicesc are un deosebit interes să ia seama la sfârșitul acestui capitol vrednic de luat în seamă, înfățișarea lui Dumnezeu și a păcătosului. „Domnul a zis lui Moise: „Așa să vorbești copiilor lui Israel... Să-mi ridici un altar din pământ pe care să-ți aduci arderile de tot și jertfele de mulțumire, oile și boii. În orice loc, în care îmi voi aduce aminte de Numele Meu, voi veni la tine, și te voi binecuvânta. Dacă-Mi vei ridica un altar de piatră, să mi-l zidești din pietre necioplite; căci, cum îți vei pune dalta în piatră, o vei pângări. Să nu te sui la altarul Meu pe trepte, ca să nu ți-se descopere goliciunea înaintea lui” (vers. 22-26).

Nu vedem aici pe om în starea unuia care face fapte, ci a unui închinător, și lucrul acesta se arată la sfârșitul capitolului. Cât e de lămurit, după acest fapt, că aerul muntelui Sinai nu este acela pe care vrea Dumnezeu să-l respire păcătosul, și că Sinaiul nu este locul unde poate să se întâlnească Dumnezeu și omul.

„În orice loc, unde îmi voi aduce aminte de Numele Meu, voi veni la tine și te voi binecuvânta”. Cât este de deosebit acest loc, unde pune Dumnezeu arătarea numelui Lui și unde „vine” ca să binecuvinteze pe poporul Lui de închinători, față de grozăviile muntelui în flăcări!

Afară de asta, Dumnezeu vrea să întâlnească pe păcătos la un altar de piatră necioplită și care să n-aibă scări: – la un loc de închinare a cărui ridicare nu cere omului nici o muncă și a cărui apropiere nu-i cere nici o opintire. Pietrele cioplite prin munca omului ar fi pângărit altarul; scările ar fi descoperit „goliciunea” omenească. Ce pildă minunată a locului unde se întâlnește Dumnezeu acum cu păcătosul, adică în, persoana și lucrarea Fiului Său, Isus Hristos, în care sunt împăcate toate cerințele legii, dreptății și cugetului. Totdeauna și în orice loc, omul a fost pornit să-și ia unealta ca să-și ridice altarul și să se apropie de el pe scări făcute de omul însuși. Dar sfârșitul acestor încercări a fost „pângărire” și „goliciune”. „Toți am ajuns ca niște necurați; și toate faptele noastre bune sunt ca o haina mănjită. Toți suntem ofiliți ca o frunză, și nelegiuirile noastre ne iau ca vântul” (Isa. 64.6) Cine ar îndrăzni să se apropie de Dumnezeu într-o haina „mănjită?” – Sau să se înfățișeze spre închinare în „goliciunea” lui? Ce este mai nepotrivit decât să le gândești să te apropii de Dumnezeu într-un chip, care aduce, fără întârziere, fie mănjiere, fie goliciune? Totuși, așa se întâmplă ori de câte ori păcătosul vrea. prin silințele lui, să-și croiască un drum pe lângă Dumnezeu. Nu numai că silința e zadarnică, dar ea poartă și puterea mănjiirii și a goliciunii. Dumnezeu s-a apropiat atât de păcătos, până în adâncul inimii lui, încât nu mai este nevoie să întrebuițeze unealta legii, nici să urce treptele bunătății lui firești mai mult, dacă ar

face acest lucru, și-ar arată mânia și goliciunea.

Cercetarea acestei părți a cărții Exodului poate să umple inima de uimire în fața nemăsuratei înțelepciuni și nemărginitei bunătăți a lui Dumnezeu. Putem să vedem ce înseamnă o împărăție, cârmuită de legile puse de Dumnezeu și, în același timp, învățăm să vedem minunata îndurare a celui ce, deși este Dumnezeu atotputernic al cerului și al pământului, poate totuși să se pogoare ca să judece pe oameni între ei cu privire la moartea unui bou (Cap. 22.10), împrumutul unei haine (verset 26), sau pierderea dintelui unui rob (21.27). Cine este asemenea Dumnezeului nostru celui veșnic, care se apleacă să se uite în ceruri și pe pământ? El cârmuiește lumea și îngrijește de îmbrăcămintea uneia din făpturile Lui. El cârmuiește zborul vulturului și ia cunoștință de viermele care se târăște. El se apleacă să orânduiască mișcările stelelor, fără număr, care se mișcă în spațiu și să țină socoteală de căderea unei păsărele!

Felul hotărârilor arătate în capitolul 21, cuprinde pentru noi o îndoită învățătură. Aceste porunci și hotărâri aduc o îndoită dovadă, o îndoită veste și ne înfățișează un tablou cu două fețe. Ele ne vorbesc despre Dumnezeu și despre om.

Mai întâi, în ce privește pe Dumnezeu, Îl vedem hotărând legi de o dreptate aspră, nepărtinitoare și desăvârșită – „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior, arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătaie pentru vânătaie” (vers. 24-25). Astfel era chipul legilor, poruncilor și judecăților prin care își cârmuia Dumnezeu împărăția pământescă a lui Israel. El îngrijea de toți; făcea dreptate fiecăruia în toate privințele; nu părtinea pe nimeni, nu făcea deosebire între bogat și sărac. Balanța în care se cântăreau drepturile fiecăruia era de o dreptate dumnezeiască, încât nimeni nu se putea plânge de vreo hotărâre. Haina neprihănită a dreptății nu putea fi mângâiată de petele ispitei, ale stricăciunii părtinirii. Ochiul și mâna Unui făuritor de legi dumnezeiești aveau grijă de toate. Arma dreptății nu lovea decât pe cel vinovat, pe când orice suflet ascultător se bucură de toate drepturile Lui.

Pe urmă, în ce privește pe om, este cu neputință să străbatem aceste legi, să nu vedem grozava stricăciune a firii lui. Faptul că Dumnezeu a trebuit să dea legi împotriva unor omoruri, dovedește că omul era în stare să le facă; dacă aceste lucruri n-ar fi fost cu putință și pornirea spre aceste omoruri n-ar fi fost la om, legile n-ar mai fi fost de folos. Însă, un mare număr de oameni, care, la auzul acestor grozăvii oprite în aceste capitole, ar putea spune ca Hazael: „Dar ce este robul tău, câinele acesta, ca să facă lucruri așa de mari” (2 Împărați 8.13)? Cei ce vorbesc astfel nu s-au pogorât încă în adâncimile inimilor lor; fiindcă unele din omorurile oprite aici par a așeza pe om, după obiceiurile și apucăturile lui, mai jos decât un câine; aceste porunci dovedesc, într-un chip netăgăduit, că omul cel mai bine crescut poartă în el sămânța celor mai mari grozăvii. Pentru cine au fost date aceste legi? Pentru om. Erau trebuincioase? Fără îndoială. Ar fi fost cu totul de prisos dacă omul nu era în stare să săvârșască aceste păcate. Însă omul este în stare să facă aceste lucruri; și astfel vedem că a căzut cel mai jos cu putință, că firea lui este cu desăvârșire stricată, că, din creștet până în picioare, nu este nimic bun în el (Isa. 1; Rom. 3.9-18).

Cum ar putea o asemenea ființă să stea fără frică, înaintea luminii scaunului de domnie al lui Dumnezeu? Cum ar putea sta în Sfânta Sfințelor pe marea de sticlă? Cum ar putea intra prin porțile de mărgăritar și să meargă pe ulița de aur a sfântului Ierusalim (Apoc. 4.6; 21.21) Răspunsul la aceste întrebări ne descopere minunile dragostei, care ne-a scăpat, și puterea veșnică a sângelui Mielului. Oricât de mare ar fi căderea omului în păcat, dragostea lui Dumnezeu e și mai mare; oricât de întunecată ar fi crima lui, sângele lui Isus poate să o șteargă cu desăvârșire; oricât de adâncă ar fi prăpastia care desparte pe om de Dumnezeu, crucea a făcut o cale. Dumnezeu s-a pogorât până la păcătos, ca să-l ridice la o slava nemărginită, la o unire veșnică cu Fiul Lui. Așadar, putem scrie: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu (1 Ioan 3.1)”! Numai dragostea lui Dumnezeu putea să cerceteze nevrednicia omului și numai sângele lui Isus putea să întreaacă vinovăția lui. Însă acum însăși adâncimea dărpănării omului mărește dragostea care l-a cercetat, iar nemărginirea nelegiuirii laudă puterea sângelui, care o poate șterge. Păcătosul cel mai de jos, crezând în Isus se poate bucura că Dumnezeu îl vede și îl arată „curat de tot” (Ioan 13.10).

Aceasta este îndoita învățătură care se poate trage din aceste legi și orânduiri, privite în întregimea lor: și cu cât le vom cerceta în amănunt, cu atât le vom prețui desăvârșirea și frumusețea. Luați, de pildă, pe cea dintâi din aceste porunci, privitoare la robul evreu: „Dacă vei cumpăra un rob evreu, să slujească șase ani ca rob; dar, în al șaptelea, să iasă slobod, fără să plătească nimic ca despăgubire. Dacă a intrat singur, să iasă singur; dacă era înșurat, să iasă și nevastă-sa împreună cu el. Dacă stăpânul lui i-a dat o nevastă, și a avut fii și fiice cu ea, nevasta și copiii să fie ai stăpânului lui, iar el să iasă singur. Dacă robul va zice: „Eu iubesc pe stăpânul meu, pe nevastă-mea și copiii mei, și nu vreau să ies slobod, atunci stăpânul lui să-l ducă înaintea lui Dumnezeu, să-l apropie de ușă sau de stălpul ușii, și stăpânul lui să-i găurească urechea cu o sula, și robii să rămână pentru totdeauna în slujba lui” (Cap. 21.2-6). Robul era cu totul slobod, în ceea ce-l privea pe el personal. El făcuse tot ce i se ceruse și acum putea să se ducă unde-i plăcea, având depline slobozenie; însă, din dragoste pentru stăpânii lui, pentru soția și copiii lui, putea să se supună de bună voie unei robii veșnice; nu numai atât, dar putea să poarte chiar în trupul lui semnele acestei robii.

Cititorul înțelept va recunoaște ușor cum toate acestea ne vorbesc despre Domnul Isus. În El, vedem pe Acela care era la Tatăl, înainte ca să fie lumea, – prilejul veșnicilor fericiți, – putând pentru întreaga veșnicie să stăpânească acest loc, care era al Lui personal, și pe care nimic nu-L silea să-l părăsească, decât dragostea fără margini. Astfel era dragostea Lui pentru Tatăl, ale Cărui planuri și slavă le avea pe inimă; astfel era dragostea Lui pentru Biserică și pentru fiecare din mădularele ei, pe care voia să-i mântuiască, încât s-a pogorât de bună voie pe pământ, s-a nimicit pe El însuși, luând chipul unui rob și purtând semnele unei robii veșnice, smerindu-se și fiind supus până la moarte și încă moarte de cruce. Psalmul 40.6 ne înfățișează pe Domnul Isus în aceasta stare de ascultare: „Mi-ai străpuns urechile” cuvinte tâluite în Evrei 10.5, prin: „Mi-ai pregătit un trup”. Psalmul 40 este arătarea hotărârii lui Isus de a face voia lui Dumnezeu: „Atunci am zis: „Iată-mă că vin! în sulul cărții este scris despre mine – vreau să fac voia Ta, Dumnezeule” (verse. 7-8). El a venit să facă voia lui Dumnezeu, oricare ar fi ea. N-a făcut niciodată voia Lui, nici chiar primind și mântuind pe păcătoși, deși toată inima Lui iubitoare și dragostea Lui erau în această lucrare slăvită. Cu toate acestea. El nu primește și nici nu mântuiește, decât ca un rob al poruncilor Tatălui. „Tot ce-Mi dai Tatăl, ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară: căci M-am coborât din cer ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimes. Și voia Celui ce M-a trimes, este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi” (Ioan 6.37.39; Matei 20.23).

Starea de rob pe care o ia Domnul Isus, ni se înfățișează aici într-un chip foarte interesant. Prin harul desăvârșit, El se socotește dator să primească pe toți aceia care sunt rânduiți de Dumnezeu; și nu numai să-i primească, ci să-i păzească de toate greutățile și încercările pe timpul călătoriei lor pe pământ, chiar în clipa morții, dacă ea trebuie să vină pentru ei, și să-i învie pe toți în ziua de apoi. În ce siguranță desăvârșită este așezat mădularul cel mai slab al Bisericii lui Dumnezeu! El este veșnic povățuit de Dumnezeu și Isus este chezașul

îndeplinirii acestor planuri. Isus iubește pe Tatăl și mărimea acestei dragoste este măsura siguranței fiecărui mădular al familiei răscumpărate. Izbăvirea păcătosului, care crede în Fiul lui Dumnezeu, nu este decât arătarea dragostei Domnului Hristos față de Tatăl. Dacă numai unul din cei ce cred în Fiul ar pieri, din vreo pricină oarecare, acest fapt ar dovedi ca Domnul Isus nu este în stare să împlinească voia lui Dumnezeu, ceea ce ar fi un vădit blestem împotriva Numelui Lui celui sfânt, căruia i se cuvine toată cinstea și slava în veci!

În robul evreu, găsim o pildă a lui Hristos în dragostea Lui desăvârșită pentru Tatăl. Ba mai mult. „Unii iubesc soția și copiii”. Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zăbăritură, sau altceva de felul acesta, ci sfânta și fără prihană” (Efes. 5.25-27). În Scriptură, se găsesc locuri care înfățișează pe Domnul Isus ca oglindirea robului evreu în dragostea Lui pentru Biserică, și pentru toți credincioșii în parte. Cititorul va găsi o învățătură însemnată asupra acestui punct în capitolul 13 al Evangheliei după Matei; în capitolele 10 și 15 ale Evangheliei după Ioan și în capitolul 2 al epistolei către Evrei.

Înțelegerea acestei dragoste a lui Isus dă naștere în inimile noastre unei dragoste aprinse pentru Acela, care a putut arăta o dragoste atât de curată, atât de desăvârșită. Cum n-ar fi iubit femeia și copiii robului evreu pe acela care, ca să rămână cu ei, s-a lepădat de bună voie de slobozenia lui? „Dragostea lui Hristos întrece orice cunoștință” (Efes. 3.19). Dragostea lui Hristos l-a făcut să se gândească la noi înainte de facerea lumii și să ne cerceteze când s-a împlinit vremea, să se ducă de buna voie la stâlpul porții, să sufere pentru noi pe cruce ca să ne ridice până la El, ca să facă din noi împreună locuitori în împărăția și slava Lui veșnică.

Aș ajunge prea departe, dacă aș vrea să cercetez cu deamănuntul celelalte porunci și hotărâri întâlnite în aceste capitole (Nota: Cercetarea cu deamănuntul a sărbătorilor despre care se vorbește în capitolul 23.13-14, și de darurile arătate în capitolul 29, va fi mai la locul ei, când vom ajunge la cercetarea Leviticului.) Isprăvind, voi spune că este cu neputință ca, citind cineva aceste părți din Biblie, să nu i se umple inima de slavă înaintea acestei adânci înțelepciuni, a desăvârșitei dreptăți și a acestor îndatoriri, care se arată pretutindeni: ele lasă în suflet încredințarea că Acela, care a vorbit în aceste capitole, este Dumnezeuul „singur adevărat”, „singur înțelept” și plin de îndurare nemărginită.

De-ar putea toate cugetările noastre asupra cuvântului Său veșnic, să aducă sufletele noastre la slăvirea Aceluia ale cărui căi desăvârșite și însărcinări slăvite strălucesc în acest cuvânt, spre bucuria și întărirea poporului Său răscumpărat.

Începutul acestui capitol arată în chip vădit întreaga alcătuire a legii vechi, „Dumnezeu a zis lui Moise: „Sue-te la Domnul, tu și Aaron, Nadab și Abihu, și șaptezeci de bătrâni ai lui Israel, și să vă închinați de departe, aruncându-vă cu fața la pământ. Numai Moise să se apropie de Domnul; ceilalți să nu se apropie și poporul să nu se sue cu el” (Vers. 1-2). Nicăieri, în poruncite legii, nu vom găsi aceste cuvinte de preț: „Veniți, apropiați-vă!” Nu, astfel de cuvinte nu puteau să se audă de pe înălțimea muntelui Sinai nici din umbra legii. Ele nu puteau fi rostite decât dincolo de mormântul gol al lui Isus, unde sângele de pe cruce deschisese o nădejde fără nori pentru privirea credinței. Cuvintele „de departe” arată în chip lămurit legea, după cum „aproțiați-vă” arată Evanghelia. Prin lege, fapta care putea să dea unui păcătos dreptul să se apropie nu se făcea niciodată. Omul nu ascultase, cum făgăduise, și „sângele țapului și al taurului” (Levit. 16.18) nu puteau să ispășească păcatul lui, nici să dea pace cugetului lui; din această pricină, trebuia să stea „departe”. Făgăduințele pe care le făcuse omul erau călcate și păcatul lui nu era spălat; cum ar fi putut dar omul să se apropie? Sângele a zece mii de țapi n-ar fi putut șterge nici una din petele care-i mânjeau cugetul, nici nu putea să-i dea simțământul liniștit al apropierii de un Dumnezeu drept și plin de har.

Totuși „legământul dintâi” (Evrei 9) este sfințit cu sânge. Moise a clădit un altar la poalele muntelui, având „douăsprezece pietre, după numărul semințiilor fiilor lui Israel” (Iosua 4 și 1 Împărați 18. 31.) „A trimes pe niște tineri dintre copiii lui Israel, să aducă Domnului ardere de tot, și să junghie tauri ca jertfe de mulțumire. Moise a luat jumătate din sânge, și l-a pus în străchini, iar cealaltă jumătate a stropit-o pe altar. – Moise a luat sângele și a stropit poporul zicând: „Iată sângele legământului, pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte” (Vers. 5-6, 8). Cu toate că, după cum spune apostolul, „este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele, el sfințește și aduce curățire trupului” (Evrei 10.4; 9.13.); și, ca „umbră a bunurilor viitoare” (Evrei 10.1), slujea să țină poporul în legătura cu Dumnezeu.

„Moise s-a suit împreună cu Aaron, Nadab și Abihu, și cu șaptezeci de bătrâni ai lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeul lui Israel; sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui. El nu și-a întins mâna împotriva aleșilor copiilor lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeu, și totuși „au mâncat și au băut” (vers. 9-11). Așa era arătarea Dumnezeului lui Israel” în strălucire și neprihănire, în slavă și sfințenie. Aici nu era arătarea dragostei Tatălui, nici glasul Lui dulce, răspândind pace și încredere în inimă. Nu, „lucrarea de safir străveziu” arăta această neprihănire și strălucire care nu se putea ajunge; și nu putea decât să spună păcătosului să stea „departe”. Cu toate acestea au văzut pe Dumnezeu, și totuși au mâncat și au băut, dovadă de îngăduința și îndurarea dumnezeiască, precum și de puterea sângelui!

Privind această întâmplare numai ca o închipuire, ea cuprinde totuși multe lucruri care privesc inima. Jos era tabăra, iar sus piatra de safir; altarul, la poalele muntelui, ne vorbește de calea prin care păcătosul poate să scape de răutatea firii lui, și să se ridice până la Dumnezeu, spre a-L sărbători și slăvi în pace desăvârșită. Sângele, care curgea în jurul altarului, era singurul drept de a dăinui înaintea acestei slave, care „era ca un foc mistuitor înaintea copiilor lui Israel” (verset 17).

„Moise a intrat în mijlocul norului, și s-a suit pe munte. Moise a rămas pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți.” Aceasta era într-adevăr pentru Moise o stare înaltă și de sfințenie. Fusese chemat departe de pământ și de lucrurile pământești. Despărțit de înrăuririle firii înconjurătoare, el este închis împreună cu Dumnezeu, ca să audă din gura Lui adâncile minuni ale ființei lui Hristos și ale lucrării Lui, așa cum le înfățișează chivotul în întocmirea și uneltele lui, atât de plină de însemnările „chipurilor lucrurilor care sunt în ceruri” (Evrei 9. 23). Dumnezeu știa bine care va fi sfârșitul legământului faptelor omului; și el arată lui Moise, prin pilde și umilire, gândurile Lui personale de dragoste și povețele Lui pline de har, arătate și întărite prin Hristos.

În veci fie binecuvântat harul care nu ne-a lăsat sub legământul faptelor. Binecuvântat fie Acela care pentru noi a amuțit tunetele legii și a stins flăcările de pe Sinai prin „sângele legământului celui veșnic” (Evrei 13. 20), dându-ne o pace pe care n-o poate clătina nici o putere de pe pământ sau din iad. „Celui care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.”

Capitolul acesta este începutul unuia din cele mai bogate vine a minei nesecate de scrieri insuflate; fiecare lovitură de ciocan scoate la iveală bogății noi. Noi cunoaștem o singură unealtă cu care se poate lucra într-o astfel de mină: lucrarea deosebită a Duhului Sfânt. Firea înconjurătoare nu poate folosi aici; înțelepciunea este oarbă; închipuirea este fără folos; priceperea cea mai mare, în loc să fie în stare să tălmăcească pildele sfinte, seamănă mai mult cu un liliac înaintea strălucirii soarelui, lovindu-se orbește de lucrurile pe care nu le poate deosebi. Trebuie să lăsăm la o parte înțelepciunea și închipuirea noastră și, cu o inimă măsurată, cu un ochi neprefăcut și cu gânduri duhovnicești, să adâncim de aproape toate aceste amănunte atât de însemnate. Numai Duhul Sfânt ne poate călăuzi în încăperea sfânta a casei lui Dumnezeu, tălmăcindu-ne adevărul preț al lucrurilor pe care ni le înfățișează. A încerca să înlocuim aceste lucruri cu ajutorul înțelepciunii nesfinte, este mai nepotrivit decât a încerca să dregem un ceasornic cu cleștele și ciocanul unui potcovar. „Chipurile lucrurilor care sunt în ceruri” (Evrei 9. 23) nu pot fi tălmăcite de înțelepciunea firească, oricât ar fi de mare; ele trebuiesc privite la lumina cerească. Pământul n-are nici o lumină ca să poată dezveli frumusețile lor; Cel care a făcut chipurile, este singur în stare să arate însemnătatea lor; Cel ce a dat pildele singur poate să le tălmăcească.

Pentru ochiul omului, s-ar părea că nu este rânduială în felul cum ne înfățișează Duhul Sfânt întreaga întocmire a chivotului; dar nu este așa: rânduiala cea mai desăvârșită domnește peste tot. Capitolele 25 până la 30 alcătuiesc o parte deosebită a Exodului. Această parte se împarte în două: cea dintâi se isprăvește la capitolul 27 verset 19 și a doua le sfârșitul capitolului 30. Cea dintâi începe cu zugrăvirea chivotului mărturie de dincolo de perdea, și se isprăvește cu altarul de piatră și a locului unde era așezat. Găsim deci, în rândul întâi, scaunul de judecată al lui Dumnezeu, pe care stă Stăpânul pământului; apoi suntem duși la locul unde întâlnea Dumnezeu pe păcătos în urma unei ispășiri săvârșite. Pe urmă, în partea a doua, se arată cum se apropie omul de Dumnezeu; care sunt darurile, vrednicia și răspunderile acelor care, ca preoți, puteau să se apropie de fața dumnezeiască, pentru ca să-i aducă cinste și să se bucure de legătura cu El.

Așadar, rânduiala este desăvârșită și măreață. Nu poate fi altfel, căci aceasta rânduiala este dumnezeiască. Chivotul și altarul de piatră alcătuiesc aproape două margini. Cea dintâi era scaunul lui Dumnezeu așezat prin „dreptate” și „judecată” (Ps. 89.14); cea din urmă era locul unde se putea apropia păcătosul, unde „bunătatea și adevărul” mergeau înaintea lui Dumnezeu. Omul, prin el însuși, n-avea slobozenia să se apropie de chivot ca să găsească pe Dumnezeu, fiindcă „drumul în Locul prea sfânt, nu era încă deschis” (Evrei 9. 8). Dar Dumnezeu putea să vină la altarul de piatră ca să întâlnească pe omul păcătos! „Dreptatea și judecata” nu puteau să îngăduie pe păcătos în locul sfânt: însă „bunătatea și adevărul” puteau să aducă pe Dumnezeu, nu în lumina și slava aceia în care se arată de obicei în mijlocul apărătorilor scaunului Lui „Heruvimii slavei”, ci în lucrarea harului înfățișată prin lucrurile și orânduilele chivotului.

Toate acestea ne pot aminti calea pe care a mers Acela, care e înfățișat în aceste pilde, și care este miezul acestor umbre. El s-a pogorât de pe scaunul veșnic al lui Dumnezeu, din ceruri, până în adâncimile crucii de pe Golgota; a părăsit slava cerurilor pentru scara crucii, ca să poată aduce poporul Lui răscumpărat, iertat și primit prin har, înaintea acestui scaun pe care l-a părăsit pentru el. Domnul Isus, prin ființa și lucrarea Lui, umple tot locul gol care desparte scaunul lui Dumnezeu de umbra morții, ca și umbra morții de scaunul lui Dumnezeu (Vezi Efes. 4.9-10). Prin El, Dumnezeu s-a pogorât, în harul desăvârșit, până la păcătos; prin El, păcătosul este adus, prin dreptate desăvârșită, până la Dumnezeu. Toată calea, de la cer până la pitarul de piatră, purta pecetea dragostei; și toată calea, de la altarul de piatră până la cort, era stropită cu sângele ispășirii (vezi Levitic 1.5; 3.2; 4.6-7,16,18,30,34 etc.; 16.14,19; Evrei 9.16-12); iar închinătorul, trecând pe acest drum minunat, vede numele lui Isus tipărit pe tot ce se arată privirii lui! Fie ca acest Nume să fie cel mai scump inimilor noastre!

Să urmărim acum capitolele după înșiruirea lor. E vrednic de luat în seamă, că cel dintâi lucru pe care Dumnezeu îl aduce la cunoștința lui Moise, este planul îndurării Lui, potrivit căruia vrea să așeze un altar sau o locuință sfântă în mijlocul poporului Lui, un altar alcăluit din materiale care au trăsătura lui Hristos și duc chiar la El, ia ființa Lui, la lucrarea Lui și la roadele de preț ale lucrării Lui, așa cum se arată în lumina, - puterea și bunătatea Sfântului Duh. Pe de altă parte, aceste materiale erau rodul bine-mirositor al harului lui Dumnezeu, darurile de bună voie ale inimilor predate. Dumnezeu, „pe care cerurile și cerurile cerurilor nu pot să-L cuprindă” (1 Împărați 3.27), bine voia, prin harul Lui, să locuiască într-un cort, făcut pentru El de aceia a căror dorință arzătoare era să-L vadă de față în mijlocul lor. Acest cort putea fi privit în două feluri: întâi, ca o umbră slabă a lucrurilor din cer; pe urmă ca înfățișând o asemănare a trupului Domnului Hristos. Deosebitele materiale din care este făcut, ni se vor înfățișa pe măsură ce ne vom adânci în cercetarea noastră. Vom cerceta acum chivotul, masa și sfeșnicul. Chivotul mărturie ține cel dintâi loc în îndrumările date lui Moise: și locul lui în care era foarte deosebit, închis înăuntru de perdea, în sfânta sfintelor, el e temelia scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Însuși numele arată sufletului însemnătatea lui: un chivot e hărăzit să păstreze neatinse ceea ce se închide în el. Într-un chivot a fost dus în siguranță Noe cu familia lui și tot felul de dobitoace peste valurile judecății, care acopereau pământul. Un chivot a fost, după cum am văzut în capitolul 2 al acestei cărți, vasul de credință ca să păzească pe „copilul frumos” de apele morții. Când este deci vorba de chivotul legământului (Numeri 10. 33; Deut. 31. 9; Ier. 3. 16; Evrei 9. 4), trebuie să ne gândim că Dumnezeu hotărâse ca acest chivot să păstreze neatins legământul Lui, în mijlocul unui popor supus greșelii. În acest chivot au fost așezate cele două table din urmă, cele dintâi fiind sparte de piciorul muntelui (Ex. 33.19), spre a arăta că legământul cu omul a fost rupt, fiindcă lucrarea lui nu putea niciodată, în nici un chip, să fie temelia scaunului de cârmuire a lui Dumnezeu. „Dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Lui”, fie din punct de vedere pământesc, sau ceresc. Omul putea să greșească în îndeplinirea făgăduinței pe care o făcuse de bună voie, din imboldul lui personal; însă trebuie ca Legea lui Dumnezeu să fie păstrată în întregime și dumnezeiasca ei desăvârșire. Dar Dumnezeu își așeza scaunul în mijlocul poporului Lui, nu putea face acest lucru decât într-un chip vrednic de El. Dreptarul și măsura judecății ca și a cârmuirii Lui trebuie să fie desăvârșite.

„Sa faci niște drugii de lemn de salcâm, și să-i poleiești cu aur. Să vâri drugii în verigile de pe laturile chivotului, ca să slujească la aducerea chivotului” (vers. 13,14). Chivotul legământului trebuie să însoțească poporul în toate călătoriile; nu s-a oprit niciodată cât timp Evreii erau o oștire gata de luptă; a fost purtat dintr-un loc în altul în pustie; a mers înaintea poporului prin mijlocul Iordanului; e fost locul de adunare al lui Israel în toate luptele din Canaan; era chezașa sigură a puterii ori unde mergea chivotul. Nici o putere a vrăjmașului nu putea dăinui înaintea arătării și puterii lui Dumnezeu. Chivotul trebuia să fie tovarășul de călătorie al lui Israel în pustie; iar drugii și inecele arătau că e călător.

Cu toate acestea, chivotul nu trebuia să călătorească totdeauna. Măhnirea lui David (Ps. 82. 1) și războaiele lui Israel trebuiau să se sfârșească. Rugăciunea aceasta: „Scoală-Te, Dumnezeule, și judecă pământul! Căci toate neamurile sunt ale Tale” (Ps. 82. 8), trebuie să ajungă la Dumnezeu și să fie ascultată. Această rugăciune măreață s-a împlinit în parte în zilele slăvilor ale lui Solomon, atunci când preoții au adus chivotul legământului Domnului la locul lui, în locul prea sfânt al casei, în Sfânta Sfintelor, sub aripele heruvimilor. Căci heruvimii aveau aripele întinse peste locul chivotului, și acopereau chivotul și drugii lui pe deasupra. Se dăduse drugilor o așa lungime, încât capetele lor se vedeau din locul sfânt dinaintea locului prea sfânt, dar nu se vedeau de afară. Ei au fost acolo până în „ziua de azi” (1 Împărați 8. 6, 8).

Nisipul pustiului trebuia să facă loc pământului de aur al templului (1 Împărați 6. 30). Călătoria chivotului se sfârșise; nu mai erau „nici potrivnic, nici nenorociri” (1 Împărați 5. 4), și astfel au pus drugii înăuntru.

Aceasta însă nu era singura deosebire între chivotul din cort și chivotul din templu. Apostolul, vorbind de chivotul din pustie, l-a zugrăvit ca pe „chivotul legământului ferecat peste tot cu aur. În chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron, care înfrunzise, și tablele legământului” (Evrei 9.4). Astfel era chivotul și lucrurile pe care le cuprindea în timpul călătoriilor prin pustie; el cuprindea vasul cu mana, ca amintire a statorniciei lui Dumnezeu în ajutorarea poporului, răscumpărat prin pustie; apoi toiagul lui Aaron, „ca un semn pentru cei răzvrățiți, ca să pună astfel capăt cârtilor lor” (Vezi Ex. 16.32,34 și Numeri 17.10). Când a venit însă clipa, în care drugii au trebuit să fie așezați înăuntru, când călătoriile și războaiele lui Israel au luat sfârșit, când casa „de mare faima și slavă” (1 Cron. 22.5) a fost isprăvită, când soarele slavei lui Israel ajunsese la culme prin măreția domniei lui Solomon, atunci amintirile lipsurilor și greșelilor din pustie au pierit; n-a rămas decât ceea ce alcătuia temelia veșnică a scaunului Dumnezeului lui Israel și al întregului pământ. „În chivot nu erau decât cele două table de piatra, pe care le-a pus Moise în el la Horeb.” (1 Împărați 8.9).

Însă toată această slavă trebuia să fie în curând întunecată de norii groși ai nestatorniciei omului și ai nemulțumirii lui Dumnezeu. Piciorul pustiitor al celui netăiat împrejur trebuia să treacă iar prin dărâmurile acelei locuințe mărețe și lipsa luminii și a slavei ei trebuia să pricinuiască fluieratul batjocoritor al străinului (1 Împărați 9.7.) Nu este aici locul să urmărim acest punct în amănunt; mă voi mărgini numai să trimet pe cititor la cea din urmă pomeneală, pe care o face cuvântul lui Dumnezeu despre chivotul legământului, în acel timp când păcatul și nebulia omului nu vor mai tulbura locul de odihnă al acestui chivot, când nu va mai fi închis nici într-un cort cu perdele, nici într-un templu făcut de mâini omenești; „împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Sau. Și El va împărați în vecii vecilor. Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s-au aruncat cu fețele la pământ, și s-au închinat lui Dumnezeu, și au zis: „Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul! Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis; și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templu! Său. Și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ, și o grădină mare” (Apoc. 11.15-19).

După chivot și ceea ce cuprinde el, vine „capacul ispășirii.” „Să faci un capac al ispășirii de aur curat: lungimea lui să fie de doi coti și jumătate, și lățimea lui de un cot și jumătate. Să faci doi heruvimi de aur, să-i faci de aur bătut, la cele două capete ale capacului ispășirii. Heruvimii să fie cu aripile întinse pe deasupra, acoperind cu aripile lor capacul ispășirii, și cu fețele întoarse una spre alta; heruvimii să aibă fața întoarsă spre capacul ispășirii. Să pui capul ispășirii pe chivot, și în chivot să pui mărturia, pe care ți-o voi da. Acolo mă voi întâlni cu tine; și de la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturiei, îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel” (vers. 17-22). Dumnezeu arată aici planul Său de îndurare, pogorându-se de pe muntele în flăcări, ca să-și ia locul pe capacul ispășirii. El putea să stea acolo, cât timp tablele mărturiei erau neatinse în chivot și cât timp ceea ce înfățișa puterea Lui în facerea și îngrijirea lumii se ridica la dreapta și la stânga, ca însoțitoare nedespărțite ale acestui scaun pe care Dumnezeu stătea, scaunul harului așezat pe dreptate dumnezeiască și sprijinit prin dreptate și judecată. Acolo strălucea slava Dumnezeului lui Israel. De acolo izvorau poruncile Lui, îndulcite și făcute plăcute prin izvorul de îndurare, de unde veneau și mijlocitorul care le trimetea asemănătoare razelor soarelui din miezul zilei, care, trecând printr-un nor, înviorează și rodesc, fără ca strălucirea lor să ne orbească. „Și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5.3), când le primim de deasupra capacului ispășirii, fiindcă vin unite cu harul, care ne da ureche de auzit și putere să ascultăm.

Chivotul și capacul ispășirii, privite ca un tot, sunt pentru noi o icoană izbitoare a lui Isus Hristos, în ființa și lucrarea Lui. Prin faptul că a fost fără prihană față de lege, El a slăvit-o; iar, prin moartea Lui, s-a făcut o jertfă de ispășire sau un capac de ispășire pentru toți cei ce cred în El (Rom. 3. 25). Îndurarea lui Dumnezeu nu putea sta decât pe o temelie de desăvârșită dreptate, „Harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 5. 21). Singurul loc, unde se pot întâlni Dumnezeu și omul, este acela unde harul și dreptatea se întâlnesc într-o desăvârșită armonie. Nimic nu place lui Dumnezeu decât o dreptate desăvârșită, și nimic nu place omului decât un har desăvârșit. Numai la cruce „bunătatea și credințioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută” (Ps. 85. 10): astfel păcătosul care crede găsește pace pentru sufletul lui. El vede că dreptatea lui Dumnezeu și dezvinovățirea lui stau pe aceeași temelie, adică pe lucrarea săvârșită de Domnul Hristos. Când omul, sub îmboldirea puternică a adevărului lui Dumnezeu, la locul care i se cuvine ca păcătos, Dumnezeu poate prin harul Său, să-i ia locul ca Mântuitor; și atunci orice întrebare este lămurită, căci crucea a răspuns tuturor cerințelor dreptății dumnezeiești, iar râurile harului puteau să curgă în voie. Când un Dumnezeu drept și un păcătos pierdut se întâlnesc pe același capac al ispășirii stropit cu sânge, totul este în rânduială și pentru totdeauna, spre a proslăvi pe Dumnezeu într-un chip desăvârșit și spre a mântui pe păcătos pentru veșnicie. Trebuie ca Dumnezeu să fie găsit adevărat, deși orice om este un mincinos; și când omul este adus înaintea lui Dumnezeu în aceeași stare de suflet, și când a primit locul pe care i l-a dat adevărul lui Dumnezeu, atunci află că Dumnezeu s-a arătat ca un împărțitor al dreptății fără părtinire; cugetul lui găsește astfel nu numai o pace asigurată, dar și starea de a fi în legătură cu Dumnezeu și de a asculta cuvântul Lui sfânt, în înțelepciunea legăturii în care i le-a adus harul dumnezeiesc.

„Locul prea sfânt” ne înfățișează o întâmplare minunată. Chivotul, capacul ispășirii, heruvimii, slava! Ce privește pentru marele preot al lui Israel, când intră o dată pe an, dincolo de perdea! Dea Domnul ca să ni se deschidă ochii și priceperea să înțelegem mai bine adevărata însemnătate a acestor lucruri.

Apoi Moise primește îndrumări cu privire la „masa cu pâinile pentru punerea înainte”. Pe această masă era așezată hrana preoților lui Dumnezeu. Timp de șapte zile, aceste douăsprezece pâini, făcute din floare de făină și tămie curată, erau aduse înaintea lui Dumnezeu; în urma, erau înlocuite cu altele, și erau ale preoților care le mâncau într-un loc sfânt (Levitic 24. 5-9). Știm că aceste douăsprezece pâini înfățișează pe „omul Isus Hristos”. Floarea făinii din care erau făcute, este icoana preînchipuitoare a firii omenești a Mântuitorului, pe când tămia curată închipuie întreaga predare a firii Lui omenești în slujba lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu își are preoții Lui, care-i slujesc în locul sfânt, va avea fără îndoială și o masă pentru ei, iar Hristos este pâinea de pe masă. Masa curată și cele douăsprezece pâini închipuie pe Hristos, ca înfățișându-se întotdeauna înaintea lui Dumnezeu, în toată curățenia firii Lui omenești și dat ca hrana familiei preoțești. Cele șapte zile arată că ne bucurăm de Hristos în chip desăvârșit, iar cele douăsprezece pâini arată că bucurarea aceasta se face în om și prin om. Poate arată și legătura Domnului Isus cu cele douăsprezece seminții ale lui Israel și cu cei doisprezece apostoli ai Mielului.

«Sfeșnicul de aur curat» vine la urmă, fiindcă preoții lui Dumnezeu au nevoie de lumină ca și de hrană: și una și alta o au prin Hristos. „Sfeșnicul acesta să fie făcut de aur bătut: piciorul, fusul, potirașele, gămlăioarele și florile lui să fie dintr-o bucată”. „Cele șapte candel, care luminau în fața sfeșnicului”, arată desăvârșirea luminii și puterii Duhului Sfânt, întemeiate pe desăvârșirea lucrării Domnului Hristos. Lucrarea Duhului Sfânt nu poate fi niciodată despărțită de lucrarea Domnului Isus; aceasta se arată în două feluri în sfeșnicul de aur. Cele șapte candel unite de fus prin aur bătut, ne arată lucrarea îndeplinită de Domnul Hristos, ca fiind singura temelie pe care se sprijină arătarea Duhului Sfânt în Biserică. Duhul Sfânt n-a fost dat, decât după ce Isus a fost proslăvit (Vezi Ioan 7.39 și Fapte. 19.2-6). În capitolul trei din Apocalipsă, Domnul Hristos este înfățișat Bisericii din Sardes ca având șapte Duhuri, Stând la dreapta lui Dumnezeu, Domnul Isus a răspândit Duhul Sfânt asupra Bisericii Lui, pentru ca aceasta să poată străluci prin puterea și desăvârșirea lucrării Lui.

Vedem de asemenea că una din slujbele deosebite ale lui Aaron era îngrijirea celor șapte candel. „Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: „Poruncește copiilor lui Israel să-ți aducă pentru sfeșnic untdelemn curat de măsline tescuite, ca să țină candelale aprinse neîncetat. Aaron să-l pregătească dincoace de perdeaua dinlăuntru, care este înaintea mărturie, în cortul întâlnirii, pentru ca să ardă neîncetat de seara până dimineața în fața Domnului. Aceasta este o lege veșnică pentru urmașii voștri. Să așeze candelale în sfeșnicul de aur curat, ca să ardă neîncetat înaintea Domnului” (Levitic 24). Astfel, lucrarea Duhului Sfânt în Biserică este unită cu lucrarea Domnului Isus pe pământ și în cer. Cele șapte candel erau, fără îndoială, acolo. Însă lucrarea și paza preotului erau trebuincioase pentru așezarea și ținerea lor aprinsă.

Preotul trebuia să se slujească într-una de mucări și vase pentru cenușă, menite să primească ce cădea din candel, ca să scoată tot ce astupa curgerea undelemnului curat. Aceste mucări și vase pentru cenușă erau de asemenea de aur curat, pentru ca toate aceste lucruri erau rodul lucrării dumnezeiești. Dacă Biserica este o „lumină”, ea nu poate fi decât prin puterea Duhului Sfânt; iar aceasta putere se întemeiază pe Hristos, care prin jertfa Lui a ajuns izvorul și puterea tuturor lucrurilor pentru Biserica Lui. Totul este de la Dumnezeu. Fie că privim înăuntrul acelei perdele minunate, fie că privim chivotul cu capacul și cei doi heruvimi: sau că ne îndreptăm luarea aminte spre ce este în afara perdelei, pe masă și sfeșnicul curat, împreună cu celelalte lucruri trebuincioase, totul ne vorbește despre Dumnezeu, descoperit în legătură cu Fiul, sau cu Duhul Sfânt.

Cititori creștini, chemarea voastră vă așează în mijlocul acestor scumpe adevăruri. Locul vostru nu este numai în mijlocul „chipurilor lucrurilor care sunt în ceruri”, ci chiar în mijlocul lucrurilor cerești; aveți „prin sângele lui Isus o intrare slobodă în locul prea sfânt” (Evrei 11.23; 10.19). Sunteți preoți pentru Dumnezeu. Pâinea pentru punerea înaintea este a voastră. Locul vostru este la masa curată, ca să mâncați pâinea preotească, în lumina Duhului Sfânt. Nimeni nu vă poate lua aceste drepturi dumnezeiești, sunt ale voastre pentru totdeauna. Păziți-vă de tot ce vă poate face să nu vă bucurați de aceste lucruri. Păziți-vă de orice poftă, de orice simțire, de orice închipuire care n-ar fi curată. Țineți răstignit pe omul vostru vechi; fiți morți față de lume; îndepărtați pe Diavolul de la voi. Duhul Sfânt să vă umple sufletul numai de Hristos; atunci veți fi în adevăr sfinți și totdeauna fericiți; veți aduce roadă și Tatăl va fi proslăvit prin voi și „bucuria voastră va fi deplină”.

În acest capitol este zugrăvirea perdelelor și învelitorilor cortului, în care privirea duhovnicească descopere chipurile feluritelor trăsături ale Domnului Hristos. „Cortul să-l faci din zece covoare de însubțire răsucit, și din materii vopsite în albastru, purpuriu și cărămiziu; pe el să faci heruvimi lucrați cu măiestrie”. Astfel sunt deosebitele înfățișări sub care se arată omul Isus Hristos (1 Tim. 2. 5). Inul subțire răsucit înfățișează desăvârșita curățenie a mersului și ființei Lui; pe când materiile vopsite în albastru, purpuriu și cărămiziu ni-l arată ca „Domnul cerurilor”, care trebuie să domnească după voia dumnezeiască, dar numai după ce a suferit. Avem dar în El un om fără prihană și fără pată, un om ceresc, un om împărat, un om plin de suferințe. Deosebitele materiale, pomenite aici, nu trebuiau să slujească numai pentru covoarele cortului, ci erau întrebuintate și pentru perdeaua (verset 31) „de la intrarea cortului” (verset 36), pentru poarta curții cortului (cap. 27. 16), pentru veșmintele preoților pentru slujba sfântului locaș și pentru veșmintele lui Aaron (cap. 39.1). Într-un cuvânt, Hristos era pretutindeni, Hristos în totul și nimic afară de El!

„Inul subțire răsucit”, icoana firii omenești, curată și fără pată, a lui Hristos, deschide minții noastre un bogat izvor de gândire (Notă: Cuvintele de „strălucitor și curat” (Apoc. 19. 8) dau o putere și o frumusețe deosebită chipului în care Duhul Sfânt ni se înfățișează în inul subțire. „Într-adevăr, nu poate fi icoană mai dreaptă” a firii pământești curate și fără pată.).

Adevărul cu privire la firea omenească a lui Hristos, trebuie primit, întocmai cum învăță Scriptura. El este Adevărul de temelie; și dacă nu este primit, apărât și mărturisit așa cum îl descopere Dumnezeu în Cuvântul Lui, tot ce se întemeiază pe el, ar putea fi dărâmat. Dacă greșim asupra unui punct așa de însemnat, nu vom putea fi lămurii cu adevărat, în nici o privință. Nu este nimic mai de plâns decât nelămurirea care stăpânește gândurile celor mai mulți asupra unei învățături atât de însemnate. Cu mai mult respect pentru Cuvântul Domnului, vom ajunge să-l cunoaștem mai bine, ferindu-ne astfel de părerile greșite, nechibzuite, care întristează pe Duhul sfânt al lui Dumnezeu, a cărui lucrare este să mărturisească despre Isus.

Când a vestit Mariei îngerul nașterea Mântuitorului, i-a zis: „Cum se face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat” (Luca 1. 34)? Slaba ei judecată nu putea înțelege și cu atât mai puțin să pătrundă taina minunată „a lui Dumnezeu aretat în trup” (1 Tim. 3.16) Dar ascultați răspunsul îngerului: „Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui prea înalt te va umbri. De aceea Sfântul, care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul Lui Dumnezeu” (Luca 1. 35)

Maria își închipuia, fără îndoială, că această naștere trebuia să aibă loc în chip firesc; dar îngerul îi spune lămurit, descoperindu-i taina puterii dumnezeiești. El îi face cunoscut că puterea aceasta va întocmi un om „omul al doilea, venit din cer” (1 Cor. 15. 47), un om a cărui fire dumnezeiască nu putea fi în legătură cu nici una din întinăciunile firii omenești. Isus a fost trimis într-o fire asemănătoare cu a păcatului – fără păcat însă. El era părtaș cărnii și sângelui – fără nici un amestec cu răul care stăpânea lumea, în mijlocul căreia venise.

Iată, cum am mai spus, un adevăr de mare preț, căruia trebuie să ne supunem pe deplin, și să-l păstrăm cu credință și tărie. Întruparea Fiului, a doua persoană a treimii veșnice, este marea taină a evlaviei, care are ca temelie felul, cum prin puterea Duhului Sfânt, S-a întrupat în sânul Fecioarei, și Care a fost dovedit neprihănit, trăind în trup (1 Tim. 3.16), fiind astfel Dumnezeu. Om proslăvit în ceruri, Capul, Pilda, și locțiitorul Bisericii răscumpărate de Dumnezeu. Curăția fără pată a firii Lui omenești răspundea cerințelor lui Dumnezeu; firea omenească însăși răspundea nevoilor omului. El era om, căci nimeni altul decât omul nu putea răspunde la tot ce a adus căderea omului; dar El era un om care putea mulțumi toate cerințele slavei lui Dumnezeu. El era adevărat om, dar curat, fără pată; Dumnezeu putea găsi plăcere în El, iar omul putea să se sprijine pe El, fără teamă. Pentru creștin, toate acestea n-au nici un preț, dacă le despărțim de moartea și învierea lui Isus. N-avem nevoie numai de un Hristos întrupat – ci de un Hristos răstignit și înviat. Trebuia ca El să se întrupeze pentru ca să poată fi răstignit;

dar numai moartea și învierea Lui fac ca întruparea Lui să fie folositoare pentru noi. A crede că Isus, prin întrupare, s-ar fi unit cu firea păcătoasă, este o greșală de moarte; așa ceva ar fi fost cu neputință.

El însuși ne învață în privința aceasta, „Adevărat, adevărat vă spun, că dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce multă roadă” (Ioan 12. 24).

Nu putea fi nici o legătură între păcat și Ființa lui sfântă, născută din Maria; nici o legătură între o carne muritoare și supusă putrezirii și între Acela în care Satana nu găsea nimic, asupra Căruia moartea n-avea nici o putere, astfel că El a putut să-și dea viața (Ioan 14.30; 10.18). Moartea pe care El e suferit-o de bune voie este singura legătură între Hristos și aleșii Săi. „În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui” (Rom. 6. 5-6.). În El ați fost tăiați împrejur, cu o tăiere, făcută nu de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești, fiind îngropați împreună cu El prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credință în puterea lui Dumnezeu, Care L-a înviat din morți” (Coloseni 2.11-12). Găsim deci în cap. 6 al epistolei către Romani și al doilea din epistola către Coloseni, o arătare lămurită a marelui adevăr de care vorbim. Nu se putea decât prin moarte ca, Isus să fie una cu ai Lui (Efes. 1. 20; 2. 8). Trebuia ca bobul de grâu să cadă în pământ și să moară, pentru ca să dea un spic bogat care să fie cules în grânar.

Covoarele de în subțire răsucit ne vorbesc de curăția Lui Hristos.

Am văzut până acum, felul cum a fost zămislit și născut (Luca 1.26-28), și, dacă am urmărit tot mersul vieții Sale pe pământ, am vedea în tot timpul și peste tot aceeași curăție desăvârșită. El a petrecut 40 de zile în pustie, ispitit de diavol, dar firea Lui n-a răspuns cu nimic îndemnurilor de puțin preț ale Ispitorului. Hristos putea atinge pe „leproși” fără să fie pângărit. El putea atinge sicriul unui mort fără să ia mirosul mortului. El putea trece „fără păcat” prin mijlocul stricăciunii. El era om, fără îndoială, dar cu totul deosebit de ceilalți.

El singur a putut spune: „Nu vei îngădui ca „Prea iubitul Tău să vadă putrezirea” (Ps. 16. 10) Aceasta era în legătură cu firea Lui, care fiind sfântă și desăvârșită de curată, a putut purta păcatele noastre în trupul Său pe lemn (1 Petru 2. 24), nu până la lemn, cum voiau unii să învețe-ci „pe lemn”. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El la făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (1 Cor. 5. 28).

Albastrul este culoarea cerului și înfățișează firea sau caracterul ceresc al lui Isus, care cu toate că a fost om și a intrat în toate împrejurările vieții omenești „în afară de păcat,” era totuși Domnul „venit din cer” (1 Cor. 15. 47). Cu toate că a fost om adevărat, El umbla totuși în cunoștința necurmată a înaltei Lui vrednicii, ca un străin ceresc; n-a uitat nici o clipă de unde era, unde se găsea și unde se ducea. Izvorul lucrurilor Sale era sus. Pământul nu-L putea face nici mai bogat, nici mai sărac. El a văzut că lumea aceasta era „un pământ sec, uscat și fără apă” (Ps. 63. 1); de aceea sufletul său nu se putea adăpa decât de sus și a se hrăni cu ce era ceresc.

„Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce s-a pogorât din cer, adică Fiul Omului, care este în cer” (Ioan 3. 13). Purpuriul este o icoană a împărăției sau stăpânirii și ne face să ne gândim la Cel ce „s-a născut împărat al Iudeilor” și S-a arătat Iudeilor ca împărat, dar a fost lepădat (Ioan 19.2) și Care a făcut o frumoasă mărturisire în fața lui Pilat, spunând că El este împărat, chiar atunci, când, omenește vorbind, n-avea nici urmă de împărat. „Tu ai spus că Eu sunt împărat” (Ioan 18.37). „Și veți vedea pe Fiul Omului șezând la dreapta puterii și venind pe norii Cerului” (Marcu 14.62; Daniel 7.13). Apoi vina Lui, scrisă pe cruce în latinește, evreiește, grecește, limbile religiei științei și cârmuirii, arată că El este „Isus din Nazaret, împăratul Iudeilor” (Ioan 19.20-21). Pământul, spre nefericirea lui, nu i-a recunoscut drepturile, în ceruri însă totul se schimbă; acolo drepturile Lui au fost recunoscute în totul. El a fost primit ca Biruitor în locașurile luminii veșnice; a fost încununat cu slavă și cinste, și, în mijlocul strigatelor de bucurie ale oștilor cerești, Și-a luat locul pe scaunul de domnie al slavei, așteptând până ce toți vrăjmașii Lui vor fi puși sub picioarele Lui.

„Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărății pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împotriva Domnului și împotriva Unsului Său, zicând: „Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor”. Cel ce șade în ceruri râde și Domnul își baie joc de ei. Apoi, în mânia Lui, le vorbește, și-i îngrozește cu urgia Sa, zicând: „Totuși Eu am uns pe împăratul meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt. Eu voi vesti hotărârea Lui, zice Unsul. Domnul Mi-a zis: „Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut. Cere-Mi și-Ți voi da neamurile de moștenire și marginile pământului în stăpânire! Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier și le vei sfărâma ca pe vasul unui olar. Acum dar, împărați, purtați-vă cu înțelepciune! Luați învățătură, judecătorii pământului! Slujiți Domnului cu frică, bucurați-vă tremurând. Dați cinste Fiului, ca să nu se mânia și sa nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă. Ferice de toți câți se încred în El” (Ps. 2).

„Cărămizii” înfățișează pe Hristos vărsându-și sângele. „Hristos a pățit pentru noi în trup” (1 Petru 4.1). Fără moarte, totul ar fi fost în zadar. Albastrul și purpuriul fără cărămiziu, n-ar fi fost desăvârșit. Numai prin moarte, Hristos a biruit pe cel ce avea puterea morții. Așezând în fața noastră o icoană a lui Hristos, adevăratul cort, Duhul Sfânt nu putea lăsa la o parte această latură a firii Lui, care e temelia unirii Lui cu Trupul Său, Biserica, temelia drepturilor Lui la scaunul de domnie al lui David și temelia stăpânirii Lui asupra firii întregi. Într-un cuvânt, în aceste covoare pline de înțeles, Duhul Sfânt ne înfățișează pe Domnul Isus, nu numai ca Om curat fără pată, ca Om împărat, dar și ca Om care suferă pentru noi, ca Omul care, prin moartea Sa, a dobândit un drept asupra a tot ce înțelepciunea dumnezeiască îi hotărâse mai dinainte.

Dar covoarele cortului mai scot la iveală armonia și tăria firii Domnului Isus ale cărui trăsături sunt desăvârșite și la locul lor.

Totul era într-o potrivire desăvârșită înaintea lui Dumnezeu, așa cum a fost arătat în izvorul dat lui Moise pe munte (Exod 25.40; Evrei 8.5; Fapte. 7.44) și în cortul ridicat pe pământ. „Cinci din aceste covoare să fie prinse împreună, iar celelalte cinci covoare să fie de asemenea prinse împreună (verset 3). Aceasta arata cum totul se potrivea într-o frumusețe desăvârșită în toate căile lui Isus, ca om desăvârșit, mergând pe pământ în orice împrejurare sau legătură L-am privi. În toate împrejurările, în toate clipele, în toate locurile, Isus era omul desăvârșit.

«Fiecare covor să aibă aceeași măsura”. Cele două împreună de covoare înfățișează cele două laturi ale firii lui Hristos: ca lucrând fața de Dumnezeu și față de om. Aceste două laturi le găsim și în lege și anume: ce era altarul lui Dumnezeu și ce era datorat Omului; așa e dacă

privim înăuntrul lui Hristos, vedem că „legea este înăuntrul inimii mele” și dacă ne uităm la purtarea lui în afară, găsim aceste două laturi încheiate în chip minunat și unite împreună prin harul și puterea dumnezeiască din El.

„La marginea covorului cu care se sfârșește cea dintâi împreunare de covoare să faci niște chiotori albastre; tot așa să faci și la marginea covorului cu care se sfârșește a doua împreunare de covoare... Apoi să faci cincizeci de copci de aur și cu copcile acestea să prinzi covoarele unul de altul, așa încât cortul să alcătuiască un întreg”. Avem aici, în chioturile albastre și în copcile de aur, acel har ceresc și acea putere sau tărie dumnezeiască ce făceau pe Hristos în stare să potrivească de minune cerințele lui Dumnezeu cu nevoile omului, așa că, răspunzând la amândouă, El totdeauna rămânea aceeași Persoană, una în ființa Sa. Când oamenii fățarnici și cu vicleșug îl întrebau: „Se cade să dăm bir Cezarului sau nu”, răspunsul lui înțelept era: „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”. Și nu numai Cezar, ci orice om își găsea răspuns în Hristos la toate cerințele firii lui.

El avea în El firea lui Dumnezeu și a omului, așa că cerințele celor două firi erau împlinite în chip desăvârșit în El. Cititorul poate vedea singur acest adevăr în evanghelii.

Deasupra covoarelor, despre care am vorbit, mai erau altele de păr de capră (vers. 7-14), care ascundeau celor de afară frumusețea celor dintâi. Ele înfățișează despărțirea de răul înconjurător. Cei ce aveau dreptul să intre în locul sfânt, nu vedeau decât: albastrul, purpuriul, cărmiziul și inul subțire răsucit, icoana virtuților felurite, ale celui cort dumnezeiesc unde locuia Dumnezeu Însuși, dincolo de perdeaua dinăuntru; adică înfățișa pe Hristos, prin al cărui trup străluceau razele firii dumnezeiești, în chip așa de atrăgător că păcătosul le putea privi, fără să fie copleșit de frumusețea lor orbitoare.

În timpul trecerii Sale pe pământ, cât de puțini L-au cunoscut într-adevăr! Ce puțini au putut pătrunde și prețui taina adâncă a ființei Lui! Ce puțini au văzut „albastrul, purpuriul, cărmiziul și inul subțire răsucit!

Numai când credința aduce pe om înaintea Lui, lasă El lumina să străbată prin norul întunecos.

Pentru ochiul fireasc, persoana lui Isus părea rece și aspră. Aceasta ne înfățișează „covoarele de păr de capră” Ele arată deplina despărțire a Lui, nu de păcătoși, ci de răul înconjurător, de gândurile, și rânduirile omenești. N-avea nici în clin nici în mână cu omul, cu toate că era om; firea omenească nu-l putea înțelege, nu se putea bucura de El „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimes”. Și, dacă vreunul din cei ce erau „atrași mărturisirea Numele Lui, El îi spunea: „Nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acestea, ci Tatăl Meu, care este în ceruri” (Ioan 6. 44 și Matei 16. 17).

El era ca o rădăcină care ieșea dintr-un pământ sterp, neavând nici frumusețea, nici strălucire, ca să atragă privirile sau să mulțumească inimile oamenilor. Lumea nu putea urma pe acela care trecea repede prin mijlocul ei, îmbrăcat „în covoarele de păr de capră”. Isus n-a fost popular.

Mulțimea a putut să-L urmeze câțva timp, pentru că minunile lui Isus răspundeau nevoilor ei — veneau după pâine și pește aceeași mulțime, care ar fi fost gata să strige: „la-L, ia-L, răstignește-L” (Ioan 19. 15), sau „Osana Fiul lui David” (Matei 21.9). Să nu uităm „covorul de păr de capră”!

Dar, dacă pieile de capră, înfățișau despărțirea lui Isus de ale lumii, pieile de berbeci vopsite în roșu (verset 14) înfățișau deplina predare a Domnului Isus în manile Tatălui, predare care a ținut până la moarte.

El a fost singurul slujitor desăvârșit care a statut vreodată în viața lui Dumnezeu. Isus n-a avut decât o singură țință, pe care a urmărit-o fără să se abată nici o clipă, din iesle până la cruce; și această țință era să slăvească pe Tatăl și să ducă la bun sfârșit lucrul pe care-l primise de la El. „Nu știți că trebuie să fiu în lucrurile Tatălui Meu”? aceasta era vorbirea Lui din copilărie încă, și împlinirea acestor lucruri era țința vieții Sale. Hrana Sa era împlinirea voinței celui ce-L trimisese, și săvârșirea lucrării Lui (Ioan 4. 34). Deplina predare în mâinile Tatălui, îl despărțea de obiceiurile oamenilor. Pieile de vițel de mare (verset 14) înfățișează acea veghere sfântă, prin care Domnul Isus se apăra de orice era potrivnic ținței care-i umplea sufletul. El și-a luat locul pentru Dumnezeu și l-a ținut cu o tărie, pe care nici o înrăurire omenească sau drăcească, din iad sau de pe pământ, n-ar fi putut-o întrece. Învelitoarea „de piei de vițel de mare” era pe deasupra, arătând astfel că latura cea mai văzută a „omului Hristos Isus” era hotărârea de neînfrânt de a fi un martor al lui Dumnezeu pe pământ. El a fost adevăratul Nabot, dându-și mai bucurie viața, decât să se lepede de adevărul lui Dumnezeu, sau să părăsească lucrul pentru care fusese trimis în lume.

Capra, berbecul și vițelul de mare înfățișează unele trăsături firești și unele însușiri morale, de care trebuie să ținem seama deopotrivă, în Ființa lui Isus. Ochiul omenească nu poate deosebi decât trăsăturile firești. El nu poate vedea nimic din harul, frumusețea și măreția, care erau ascunse sub forma din afară a lui Isus din Nazaret, smerit și disprețuit. Când, de pe buzele Lui curgeau bogățiile înțelepciunii cerești, oamenii întrebau: „Nu este acesta tâmplarul” (Marcu 6. 3)? „Cum are omul acesta atâta învățătură, căci n-a învățat niciodată” (Ioan 1. 15)? Când mărturisirea că este Fiul lui Dumnezeu, arătându-și dumnezeirea Sa veșnică, i se răspundea: „N-ai nici cincizeci de ani”, sau luau pietre ca să arunce după El (Ioan 8, 57-59). Mărturisirea fariseilor „dar aceasta nu știm de unde vine” (Ioan 9. 29) este mărturisirea oamenilor îndeobște.

„Scândurile pentru cort erau făcute din același lemn, ca și chivotul. Ele erau sprijinite pe temelii de argint; cârligele și capetele lor erau de asemenea din argint, argintul de răscumpărare (Vezi vers. 11-16 de la cap. 50, și vers. 25-28 cap. 38).

Toată lemnăria cortului se întemeiază pe ceea ce ne vorbește de răscumpărare sau ispășire ca și verigile și căpătâiele de argint. Temeliile erau îngropate în nisip, verigile și căpătâiele erau deasupra. Oricare ar fi adâncimea la care ne vom coborî, sau înălțimea, la care ne vom ridica, ne va izbi totdeauna de acest adevăr veșnic slăvit: „Am găsit un preț de răscumpărare pentru el” (Iov 33. 24).

Slăvit să fie Domnul „căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur ați fost răscumpărați ci cu sângele scump al lui Hristos, mielul fără cusur și fără prihană” (I Petru 1. 18,19). Cortul era împărțit în trei părți deosebite: „sfânta sfintelor (locul prea sfânt), locul sfânt și curtea”.

Perdelele, care închideau intrarea în fiecare din aceste locuri, erau făcute din același material ca și covoarele ce alcătuiau cortul în culorile: albastru, purpuriu, cărmiziu și în subțire răsucit (cap. 26. 31-36; 27. 16). Hristos este singura poartă prin care se poate pătrunde în locurile slavei ce se vor arăta fie pe pământ, fie în cer. „Orice familie din ceruri și de pe pământ” (Efes. 3. 15) își va primi locul în slava veșnică, datorită ispășirii, săvârșite de Isus. Dacă Isus ne umple inimile, nu ne va fi greu să ne adâncim mai mult în înțelegerea însemnătății cortului, și a tot ce cuprinde el. Ne trebuie însă o inimă plină de dragoste pentru Isus și un suflet împăcat cu Dumnezeu prin sângele ce a curs pe cruce. Duhul lui Dumnezeu să ne facă în stare să înțelegem aceste lucruri și să le adâncim cu mai multă râvnă. El să ne deschidă ochii sufletești, pentru ca să privim minunile slavei Sale.

Înainte de a intra în amănuntele privitoare la altarul de aramă și curtea cortului, despre care vorbește acest capitol, vreau să îndrept luarea aminte a cititorului asupra spiritului urmat de Duhul Sfânt în această parte din Exod. Am băgat de seamă, că, între versetul 1 al cap. 25 și versetul 19 al cap. 27, găsim chivotul, capacul ispășirii, masa, sfeșnicul, cortul, perdelele, și, în sfârșit, altarul de arama și curtea, unde avea să fie pus acest altar.

Citind versetul 15 al cap. 35 și versetul 25 al cap. 37 și versetul 26 al cap. 40, vedem că, în fiecare din aceste locuri, se vorbește de altarul de aur pentru tămâiere între sfeșnic și altarul de arama; în timp ce Dumnezeu vorbea lui Moise, altarul de aramă este pomenit îndată după sfeșnic și perdelele cortului. De ce Dumnezeu, când dădea îndrumări asupra felului cum să fie așezate lucrurile în locul sfânt, trece peste altarul tămâierii, pentru ca să pomenească despre altarul de aramă, care era la intrarea cortului? Iată, după mine, gândul lui Dumnezeu, în această privință. El arată, mai întâi, în ce fel se va descoperi El omului; pe urmă, arată felul cum trebuie să se apropie omul de El. El stă pe scaunul Său de domnie, „ca Domn al întregului pământ” (Ioan 3-11); razele slavei Sale erau ascunse după perdeaua dinlăuntru, care înfățișează pe Isus (Evrei 10.20); dar, dincoace de această perdea (locul sfânt), se descoperea El însuși păcătosului în cea mai strânsă legătura cu omenirea, prin masa pâinilor și prin lumina și puterea Duhului Sfânt, în sfeșnic. În urmă, vine firea lui Isus, ca om, coborât din cer pe pământ, înfățișată în perdelele și covoarele cortului; și apoi altarul de arama, unde se întâlnesc un Dumnezeu Sfânt și omul păcătos. Să ne întoarcem din nou în locul sfânt, unde Aaron și fii săi aduceau jertfe mirositoare, pe altarul tămâierii. Nu poate fi vorba de altarul de aur, înainte de a fi un jertfitor, ca să ardă tămâie, căci Dumnezeu a arătat lui Moise icoana acestor lucruri, care sunt în ceruri după rânduiala în care trebuiesc înțelese de credință.

De altă parte, când Moise poruncește adunării (cap. 35) când istorisește lucrările lui Bețaleel și Oholiab (Cap. 37 și 38) și când pune cortul (cap. 40) urmărește rânduiala în care trebuia așezată fiecare unealtă. Să trecem acum la altarul arderilor de tot. Era locul unde păcătosul se apropia de Dumnezeu, prin puterea și în urma sângelui vărsat. El era așezat, la intrare în curtea cortului și pe acest altar se scurgea sângele jertfelor. Era făcut din lemn de salcâm și din arama, din același lemn ca și altarul tămâierii, dar dintr-un alt metal. Pricina este următoarea: Altarul de aramă este locul unde Dumnezeu se răfuiește, cu păcatul după osânda cuvenită păcatului. Altarul tămâierii este locul de unde mireasma cea mai frumoasă, găsită în Isus, se urca până la scaunul de domnie al Tatălui. Lemnul de salcâm, care închipuie firea omenească a lui Isus, se găsește și la unul și altul; însă, în altarul de aramă, Isus găsește focul judecății dumnezeiești, în celălalt El este mireasma plăcută care se înalță necurmat înaintea lui Dumnezeu, La cel dintâi din aceste altare, focul mâniei dumnezeiești a fost stins; la celălalt altar, trebuia aprins. Sufletul se bucură să găsească pe Hristos în amândouă; cel dintâi răspunde cerințelor unui cuget vinovat, de care are nevoie un biet păcătos fără putere, biruit de păcat. Sufletul nu se poate bucura de o pace statornică, atât timp cât ochiul credinței nu este îndreptat spre Isus, arătat în altarul de arama. Trebuie să vadă păcatul făcut cenușă, prin focul acestui altar, ca să se poată bucura de o pace statornică în fața lui Dumnezeu. Când știu, prin credința în mărturia lui Dumnezeu, că El însuși a osândit păcatul meu în persoana lui Isus, când el însuși a plătit ce datoram slavei Sale, și a șters din ochii Săi, pentru totdeauna, vina păcatului meu, numai atunci mă pot bucura de o pace dumnezeiască veșnică.

Aurul închipuie firea dumnezeiască din „Omul” Isus, Arama închipuie dreptatea lui Dumnezeu care cere osândirea păcatului, ca în altarul de aramă, sau judecarea a tot ce este necurat (ligheanul de aramă, din cap. 30. 18.) Acest fapt ne arată de ce înăuntrul cortului totul era aur: chivotul, masa, sfeșnicul și altarul tămâieri; toate închipuiau persoana curată și sfânta a Domnului Isus. De alta parte, în afara cortului, totul era de aramă; altarul și uneltele sale, ligheanul și picioarele lui. Slava lui Dumnezeu, cerințele dreptății și sfințeniei Lui trebuiau împăcate în ce privește păcatul, pentru ca apoi să te poți bucura de tainele minunate ale persoanei lui Isus, arătate înăuntrul locașului lui Dumnezeu.

Numai după ce am văzut că orice necurăție a fost judecată, orice păcat spălat și curățat, mă pot apropia de Dumnezeu și să-L preamăresc în locul prea sfânt, bucurându-mă de toată frumusețea și măreția Omului Dumnezeu – Isus Hristos. Aceste lucruri se văd nu numai în cercetarea cortului, ci și în alte părți din Scriptură. Astfel în cap. 1 din Apocalipsa, Hristos este încins la piept cu un brâu de aur și având picioarele ca arama aprinsă și arsă într-un cuptor. „Brâu de aur” arată firea lui neprihănită; „picioarele ca arama aprinsă arată judecata și osândirea răului; Dumnezeu nu poate îngădui răul, ci trebuie să-l nimicească sub picioarele Sale. Cu un astfel de Isus avem deaface. El judecă păcatul, dar scapă pe păcătos.

Credința vede păcatul nimicit, prefăcut în cenușă la altarul de aramă; apoi se bucură de Isus, descoperit de lumina și puterea Duhului Sfânt. Ea îl găsește la altarul de aur. În toată măreția Lui; se hrănește cu El la masa de aur; îl recunoaște, în chivot, ca Unul care răspunde tuturor cerințelor dreptății, dar și nevoilor omului; ea îl privește în perdele, și citește peste tot Numele Său scump. De ce n-avem inimi, care să prețuiască și să laude pe un Isus atât de slăvit!

Nimic nu poate fi mai însemnat în viață, decât o înțelegere a învățăturii pe care ne-o înfățișează altarul de aramă. Din pricină că nu cunosc această învățătură, atâtea suflete își petrec viața în mâhnire. Ei nu și-au văzut niciodată vinovăția, spălată la altarul de aramă; n-au văzut niciodată, prin credință cum Dumnezeu însuși a ispășit pe cruce păcatele lor. Ele caută pacea pentru cugetul lor tulburat, în nașterea din nou, în roadele Duhului, în simțirile și experiențele lor, lucruri frumoase și bune în ele însele, dar care nu pot fi temelia unei păci adevărate. Ceea ce umple inima de pace adevărată este cunoașterea a tot ce a făcut Dumnezeu la altarul de aramă. Cenușa de pe altar ne aduce fericita veste, că totul a fost împlinit. Păcatele celui credincios au fost șterse de mâna Răscumpărătorului. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Cor. 5. 21).

Orice păcat trebuie judecat; păcatele celui credincios au fost judecate la cruce, astfel că el este pe deplin dezvinovățit. Toate păcatele și toată necurăția au fost luate de Dumnezeu însuși. De aceea sunt cu totul șterse, ele au pierit pentru totdeauna în sângele vărsat al Mielului lui Dumnezeu.

Din partea lui Dumnezeu nu mai e nimic, dar nimic împotriva copilului Său. Totul a fost dat la o parte prin moartea Domnului Isus.

Frați iubiți în Domnul Isus, vegheați ca inima voastră să fie în pace deplină, prin ceea ce Domnul nostru a făcut prin sângele curs pe cruce (Col. 1. 20)

Acest capitol ne arată preoția în toată însemnătatea și puterea ei, și sunt pline de un adânc interes. Singur numele de preoție trezește în inimă simțăminte de mare recunoștință față de harul, care nu numai că a găsit pentru noi un mijloc prin care să putem ajunge până în fața lui Dumnezeu, dar și mijlocește ca să ne poată ține acolo, după felul și cerințele acestei înalte și sfinte stări.

Preoția lui Aaron era un dar al lui Dumnezeu făcut unui popor care, în el însuși, era departe de El și avea nevoie de cineva, care să stea pentru el neîncetat înaintea lui Dumnezeu. Capitolul 7 din epistola către Evrei ne învață că preoția aceasta ținea de lege, preotul fiind pus „prin legea unei porunci pământești” (verset 16); mai învățăm că acei ce se îndeletniceau cu această slujba erau mai mulți, „pentru că moartea îi împiedica să rămână pururea” (verset 23) și pentru că ei erau oameni supuși slăbiciunii (verset 28). Această preoție nu putea să ducă pe nimeni la desăvârșire; De aceea să dăm slava lui Dumnezeu că a rânduit-o „fără jurământ” (verset 21). Jurământul lui Dumnezeu nu se putea uni decât cu ceea ce trebuia să rămână veșnic, adică preoția desăvârșită, nepieritoare, ce nu se putea trece de la unul la altul, a marelui și slăvitului nostru Melchisedec, care dă, atât jertfei cât și preoției Sale, toată însemnătatea și toată strălucita vrednicie a ființei Sale fără seamăn. Gândul că avem o asemenea jertfă și un astfel de Preot stârnește în inimă simțăminte de adâncă recunoștință.

În capitolul 28, este vorba despre veșminte, iar în capitolul 29 despre jertfe. Cele dintâi sunt într-o legătură mai strânsă cu nevoile norodului; cele din urma, cu drepturile lui Dumnezeu. Veșmintele sunt și înfățișează felurile slujbe și însușiri ale preoției „Efodul” era cel mai de seamă veșmânt preoțesc; el era nedespărțit de cei doi umerari și pieptar, și ne învață astfel că puterea umărului preotului și dragostea inimii sale erau în totul închinată intereselor acelora pe care îi înfățișa și pentru care purta efodul. Aceste lucruri, înfățișate în pilde în Aaron, sunt împlinite în Hristos: puterea Lui fără seamăn și iubirea Lui nemărginită sunt ale noastre pe vecie. Umărul, care ține lumea, ține pe cel mai slab și neînsemnat mădular al adunării sau Bisericii lui Dumnezeu, răscumpărat cu preț de sânge. Inima lui Isus este plină de o dragoste neschimbată, de o iubire veșnică și neobosită pentru cel mai puțin luat în seamă din adunarea sau Biserica lui Dumnezeu.

Numele celor douăsprezece seminții, săpate pe pietre scumpe, erau purtate, în același timp, pe umerii și pe inima marelui preot (vers. 9-12; 15-29). Însușirea deosebită a unei pietre scumpe stă în aceea că cu cât lumina care o luminează este mai puternică, cu atât ea strălucește mai scânteietor.

Niciodată lumina nu poate să micșoreze strălucirea unei pietre scumpe; dimpotrivă, o mărește. Cele douăsprezece seminții, fără deosebire, și cea mai mică și cea mai mare, erau purtate neîncetat înaintea Domnului pe inima și umerii lui Aaron. Toate laolaltă și fiecare în parte erau ținute înaintea lui Dumnezeu în această strălucire și frumusețe deplină și nestricăcioasă, care ne înfățișează adevărata stare, în care le pusese harul desăvârșit al Dumnezeului lui Israel, Norodul era înfățișat înaintea lui Dumnezeu prin marele preot jertfitor. Oricare ar fi fost slăbiciunile, greșelile sau necazurile acestui popor, numele său strălucea pe „pieptar” cu o lumină ce nu putea fi întunecată. Domnul îi dăduse acest loc; cine ar fi putut să i-l smulgă? Cine altul ar fi putut să-l așeze acolo? Cine ar fi putut străbate în locul sfânt, să ridice de pe inima lui Aaron numele unei singure seminții a lui Israel? Cine ar fi putut întuneca strălucirea ce înconjura aceste nume, acolo unde le așezase Dumnezeu? Ele erau în afară de atingerea oricărui vrăjmaș, dincolo de orice înrăurire rea.

Câtă îmbărbătare pentru copiii lui Dumnezeu, care sunt încercați, ispițiți, loviți în tot felul și înjosiri, să se gândească la faptul că Dumnezeu nu-i vede decât pe inima lui Isus! Înaintea lui Dumnezeu ei strălucesc neîncetat în lumina fără seamăn a lui Hristos; ei sunt îmbrăcați cu o frumusețe dumnezeiască. Lumea nu-i poate vedea astfel, dar Dumnezeu așa îi vede și aici e toată deosebirea.

Când oamenii privesc pe copiii lui Dumnezeu, nu văd decât petele și cusurile lor; nu sunt în stare să vadă altceva, astfel că judecata lor este totdeauna greșită, totdeauna în parte. Ei nu pot vedea pietrele scânteietoare pe care iubirea cea fără sfârșit a săpat numele celor răscumpărați ai lui Dumnezeu. Este adevărat, creștinii ar trebui să se poarte cu mare băgare de seamă ca să nu dea lumii nici un prilej să-i vorbească de rău; ei ar trebui să caute „să stăruiască în bine” și „să astupe gura oamenilor neștiutori și proști” (Rom. 2.7; 1 Pet. 2.15). Dacă, prin puterea Duhului Sfânt, ar pricepe frumusețea cu care strălucesc neîncetat în fața ochilor lui Dumnezeu, i-ar face plini de sfințenie în toată purtarea lor; umblarea lor ar fi sfântă, curată, vrednică de Dumnezeu, și lumina lor ar fi văzută de oameni. Cu cât vom pătrunde, prin credință, în adevărata noastră stare pe care o avem în Hristos, cu atât lucrarea din noi va fi mai adâncă și adevărată, iar creșterea noastră duhovnicească se va arăta în chip vădit.

Dar, slavă Domnului! nu oamenii sunt aceia care ne judecă, ci Dumnezeu însuși; și, în îndurarea Lui, ne arată pe marele nostru preot „purtând necurmat pe inima lui judecata copiilor înaintea Domnului” (verset 30). Această siguranță ne dă o pace adâncă și traică, o pace pe care nimic n-o poate zdruncina. Putem să ne mărturisim păcatele și lipsurile și să ne jelim uneori, ochiul poate fi atât de întunecat din pricina lacrimilor unei pocăințe adevărate, încât aproape că nu suntem în stare să vedem strălucirea pietrelor scumpe pe care ne sunt săpate numele; cu toate acestea, numele noastre sunt totdeauna acolo, Dumnezeu le vede și este de ajuns. El este slăvit prin strălucirea lor, – strălucire care nu vine de la noi, ci de la Dumnezeu însuși, care ne-a îmbrăcat în ea. Noi nu eram decât întuneric, necurăție și slujenie; Dumnezeu ne-a dat lumina, neprihănirea, frumusețea – a Lui să fie lauda în vecii vecilor!

Brăul” este icoana bine cunoscută a slujbei; și Hristos este Slujitorul hotărârilor și dragostei lui Dumnezeu și a nevoilor adânci și felurite ale poporului Său. Hristos S-a încins El însuși, pentru lucrul Său, cu o lepădare de sine nestrămutată și pe care nimic n-o putea doborî; și când credința vede astfel pe Fiul lui Dumnezeu încins, crede că nici o greutate nu este prea mare pentru El. Vedem dar că toate însușirile și toată mărirea lui Hristos, în firea Lui dumnezeiască, precum și în cea omenească, intră cu totul în însușirea Lui de slujitor. „Brăul să fie de aceeași lucrătură ca efodul și prins pe el; să fie de aur, de fir albastru, purpuriu și cărmiziu, și de in subțire răsucit” (verset 8). Aceasta trebuie să răspundă tuturor cerințelor sufletului și celor mai aprinse dorințe ale inimii. Hristos nu este numai jertfa înjunghiată pe altarul de aramă, ci și Marele Preot jertfitor pus peste casa lui Dumnezeu. Apostolul poate zice astfel cu adevărat: „Să ne apropiem – Să ținem; – să veghem unii asupra altora” (Evr. 10. 19-24).

„Să pui în pieptarul judecății Urim și Tumim, care să fie pe inima lui Aaron, când se va înfățișa el înaintea Domnului. Astfel, Aaron va purta necurmat pe inima lui judecata copiilor lui Israel, când se va înfățișa înaintea Domnului” (verset 30). Din felurite părți ale Cuvântului, vedem

că „Urim” era în legătură cu împărtășirea gândurilor lui Dumnezeu cu privire la felurile întrebări, care se ridicau în istoria lui Israel. Astfel, de pildă, în timpul numirii lui Iosua, se spune: „Să se înfățișeze înaintea preotului Eleazar, care să întrebe pentru el judecata lui Urim înaintea Domnului” (Numeri 27. 21). Despre Levi se spune: „Tumim și Urim au fost încredințați bărbatului sfânt, – ei învață pe Iacov poruncile Tale, și pe Israel legea Ta” (Deut. 33. 8-10). „Saul a întrebat pe Domnul și Domnul nu i-a răspuns nici prin vise, nici prin Urim, nici prin prooroci” (1 Sam. 28. 6). „Și dregătorul le-a spus să nu mănânce lucruri prea sfinte, până când un preot va întreba pe Urim și Tumim” (Ezdra 2. 63). Vedem astfel că marele preot nu purta numai judecata adunării înaintea Domnului, ci și făcea cunoscut adunării hotărârea rostită de Domnul: scumpe și sfinte însărcinări! Tot astfel este, dar într-o desăvârșire dumnezeiască, cu „Marele nostru Preot, care a străbătut cerurile” (Evr. 4. 14). El poartă neîncetat pe inima Lui judecata poporului Său și, prin Duhul Sfânt, El ne face cunoscut gândul lui Dumnezeu, cu privire la cele mai neînsemnate împrejurări ale vieții noastre de toate zilele. Noi n-avem nevoie nici de vise, nici de vedenii: dacă în adevăr umblăm călăuziți de Duhul, ne vom bucura de toată siguranța ce o poate da desăvârșitul „Urim”, pe care-l poartă pe inima Sa Marele nostru Preot.

„Mantia de sub efod s-o faci întreagă de materie albastră; – pe margine, de jur împrejurul tiviturii, să pui niște rodii de culoare albastră, purpurie și cărămizie, presărate cu clopoței de aur: un clopoțel de aur și o rodie, pe toată marginea mantiei de jur împrejur. Aaron se va îmbrăca cu ea ca să facă slujba; când va intra în locașul sfânt înaintea Domnului și când va ieși din el, se va auzi sunetul clopoțelilor, așa că el nu va muri” (vers. 31-35). Mantia albastră de sub efod este o icoană a firii cu totul cerești a Marelui nostru Preot. El s-a dus în ceruri, dincolo de orice privire omenească; dar, prin puterea Duhului Sfânt, avem o mărturie că El trăiește, înaintea lui Dumnezeu; dar nu numai o mărturie, ci și roadă. „Un clopoțel de aur și o rodie, un clopoțel de aur și o rodie”. – Așa este rânduiala plină de frumusețe a lui Dumnezeu. – O mărturie credincioasă dată marelui adevăr că Isus trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi, va fi strâns unită cu o slujbă rodnică. De am putea avea o înțelegere mai adâncă a acestor scumpe și sfinte adevăruri!

„Să faci și o tablă de aur curat, și să sapi pe ea, cum se sapă pe o pecete: „Sfânt Domnului”. S-o legi cu o sfoară albastră de mitră, în partea dinainte a mitrei. Ea să fie pe fruntea lui Aaron; și Aaron va purta fărâdelegile săvârșite de copiii lui Israel când își aduc toate darurile lor sfinte; ea va fi necurmat pe fruntea lui înaintea Domnului, pentru ca ei să fie plăcuți înaintea Lui” (vers. 36-38). Aici este un adevăr de seamă pentru suflet. Tabla de aur, pe fruntea lui Aaron, înfățișa sfințenia din firea Domnului Isus. „Ea va fi necurmat pe fruntea lui înaintea Domnului, pentru ca ei să fie plăcuți înaintea Lui”. Câtă liniște pentru inimă în mijlocul tuturor valurilor vieții noastre! Marele nostru Preot stă „necurmat” înaintea lui Dumnezeu, pentru noi. Suntem înfățișați prin El și îndreptățiți în El. Sfințenia Lui e a noastră. Cu cât ne vom cunoaște mai adânc nevrednicia și slăbiciunea noastră, cu atât vom fi mai încredințați de acest adevăr umililor: că nimic bun nu locuiește în noi; și astfel vom binecuvânta cu mai multă râvnă pe Dumnezeu oricărui har pentru acest adevăr plin de mângâiere: „Ea va fi necurmat pe fruntea lui înaintea Domnului, pentru ca ei să fie plăcuți înaintea Lui”.

Dacă s-a întâmplat ca cititorul meu să fie adesea ispitit și istovit de îndoieli și teamă, de urcări și coborâri în starea lui duhovnicească, cu o pornire neîncetată de a privi în el însuși, la sărmana sa inimă rece, nestatornică și ursuze, n-are decât să se bizuie din toată inima pe acest adevăr de preț, că Marele nostru Preot Hristos îl înfățișează înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu; n-are decât să-și ațintească privirea pe tabla de aur, și să citească pe ea măsura primirii sale veșnice în fața lui Dumnezeu. Duhul Sfânt să-l facă să guste dulceața și puterea acestei învățături dumnezeiești și cerești!

„Fiilor lui Aaron să le faci tunici, să le faci brăie, și să le faci scufii, spre cinste și podoabă. – Fă-le izmene de in, ca să-și acopere goliciunea. – Aaron și fiii lui le vor purta, când vor intra în cortul întâlnirii, sau când se vor apropia de altar, ca să facă slujba în locașul sfânt; astfel ei nu se vor face vinovați și nu vor muri” (vers. 40-43). Aici Aaron și fiii lui înfățișează pe Hristos și Biserica, în puterea unei sigure neprihăniri dumnezeiești și veșnice. Veșmintele preoțești ale lui Aaron înfățișează însușirile launtrice foarte însemnate, personale și veșnice ale lui Hristos; pe când „tunicile” și „scufiile” fiilor lui Aaron înfățișează harul felurit cu care este îmbrăcată Biserica, drept urmare a unirii ei cu Căpetenia cea mai mare a casei preoțești.

Astfel, tot ce ni se perindă pe dinaintea ochilor ne arată cu câtă duioșie plină de îndurare se îngrijea Domnul de nevoile poporului Său, îngăduind alor Săi să vadă pe Acela, care se pregătea să mijlocească pentru ei și să-i înfățișeze înaintea Lui, îmbrăcat cu toate veșmintele care răspundeau în totul stării poporului, așa cum o cunoștea Dumnezeu. Nimic din ceea ce putea să dorească sau să aibă nevoie inima nu fusese uitat. Poporul Israel, privind pe Aaron din cap până la picioare, putea să vadă că nimic nu-i mai lipsea, de la mitra sfântă, care-i acoperea fruntea, până la clopoțelii și la rodiile ce-i înconjurau marginea mantiei, toate erau așa cum trebuiau să fie, pentru că totul era asemenea chipului arătat pe munte, totul era după prețuirea pe care o făcuse Domnul pentru nevoile poporului Său și pentru cerințele Sale.

Dar mai este ceva care cere din partea cititorului, o luare aminte deosebită: felul în care aurul este băgat în lucrătura acestor haine. Despre aceasta se vorbește mai pe larg în cap. 39, dar tâlcuirea își poate găsi locul aici: „Au întins niște plăci de aur, și le-au tăiat în fire subțiri, pe care le-au țesut în materiile vopsite în albastru, în purpuriu și în cărămiziu, și în in subțire; era lucrat cu măiestrie” (Cap. 39. 3). Am arătat că „albastrul, purpuriul, cărămiziu și inul subțire” înfățișează felurile însușiri ale firii omenești ale lui Hristos, și ca aurul înfățișează firea Sa Dumnezeiască. Firele de aur erau țesute cu măiestrie printre celălalt material, în așa fel în cât să fie nedespărțit unite cu acesta și totuși să fie cu totul deosebite de el. Potrivirea acestei icoane izbitoare cu însușirea Domnului Isus este plină de interes. În felurile întâmplări înfățișate în Evanghelie, este ușor de deosebit însușirea lămurită și tainica unire a firii omenești cu cea dumnezeiască.

Priviți, de pildă, pe Hristos pe marea Galileii. Se afla în mijlocul furtunii, „dormind pe un căpătâi” (Marcu 4, 38), scumpă arătare a firii Sale omenești! Dar după o clipă, El se arată în toată măreția și strălucirea firii dumnezeiești; și, ca cel mai înalt stăpânitor al lumii, cearta vântul și poruncește mării se tacă. Nu este aici nici opintire, nici grabă, nici pregătire mai dinainte. Odihna în firea omenească nu este mai firească decât lucrarea în firea dumnezeiască. Hristos este în totul la largul Său, atât într-o stare, cât și în cealaltă. – Priviți-L și atunci când cei ce strângeau darea vorbesc lui Petru. Ca „Dumnezeu tare, atotputernic, stăpânul cerurilor și al pământului”, El pune mâna pe comorile mării și zice: „sunt ale Mele” (Ps. 50. 12; 24. 1; Iov 41. 2); și, după ce a zis că: „a Lui este marea. El a făcut-o” (Ps. 55.5), schimbă felul de vorbire și, arătându-și întreaga Sa fire omenească, se unește cu sărmanul Său ucenic prin aceste cuvinte mișcătoare: „la-o și dă-le-o lor pentru Mine și pentru tine” (Matei 17. 27). Cuvinte pline de har, aici mai ales, înaintea minunii care arăta, într-un chip atât de desăvârșit, dumnezeirea Aceluia, care se unea, astfel, într-o bunăvoință nesfârșită, cu un sărman viermușor de pe pământ. – Și la mormântul lui Lazăr (Ioan 11), El se înfioară și plânge; și acești fiori, aceste lacrimi izvorăsc din adâncul unei firii omenești depline, din acea inimă omenească ce simțea, ca nici o alta inimă, ce înseamnă să te afli în mijlocul unei lumi, unde păcatul a adus roade atât de grozave. Dar, ca Cel ce este Învierea și Viața”, ca Cel ce ține în mâna Sa atotputernică „cheile morții și ale Locuinței morților” (Apoc. 1. 18), El strigă: „Lazăre, vino afară!” și, la glasul lui Isus,

moartea și mormântul își deschide porțile și lasă să iasă afară pe prinsul lor.

Alte întâmplări din Evanghelie vor veni în mintea cititorului, ca lămuriri ale acestei împletituri de fire de aur cu „albastru, purpuriu, cărămiziu și în subțire”, adică a acestei uniri a dumnezeirii și firii omenești în Ființa tainică a Fiului lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a unit la un loc dumnezeirea cu firea omenească, printr-o „lucrare făcută cu măiestrie”, și le înfățișează minții înnoite a credinciosului, pentru ca el să se bucure și să se minuneze.

Să cercetăm puțin capitolul 29. Am văzut până acum că Aaron și fiii lui înfățișează pe Hristos și Biserica; dar aici Dumnezeu dă lui Aaron înțaietatea: „Să aduci apoi pe Aaron și pe fiii lui la ușa cortului întâlnirii, și să-i speli cu apă” (verset 4). Spălarea cu apă făcea ca Aaron să înfățișeze ce este Hristos prin el însuși, adică sfânt. Biserica este sfântă ca urmare a unirii ei cu Hristos într-o viață de înviere; Hristos este dovada desăvârșită a stării în care se află Biserica înaintea lui Dumnezeu. Slujba spălării cu apă înfățișează lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu (Vezi Efes. 5. 26). „Și Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr! (Ioan 17, 19). El însuși se sfințește pentru Dumnezeu în puterea unei ascultări depline, fiind, ca om, călăuzit în totul de Cuvântul lui Dumnezeu, prin Duhul cel veșnic; astfel ca, cei ce sunt ai Lui, să fie cu totul sfințiți prin puterea neprihănită a adevărului.

„Să iei undelemnul pentru ungere, sa i-l torni pe cap, și sa-l ungi” (verset 7). Aici este vorba despre Duhul Sfânt; dar trebuie să luăm seama că Aaron a fost uns înainte ca sângele să fie vărsat, pentru ca el ne este înfățișat ca o icoană preînchipuitoare a lui Hristos, care, în puterea sfințeniei Lui, a fost uns de Duhul Sfânt cu mult timp înainte ca să fie adusă jertfa de pe cruce. De altă parte, fiii lui Aaron n-au fost unși decât după ce fusese vărsat sângele. „Să jungheii berbecele; să iei din sângele lui, să pui pe vârful urechii drepte a lui Aaron și pe vârful urechii drepte a fiilor lui, pe degetul cel mare al mâinii lor drepte și pe degetul cel mare al piciorului lor drept, iar celălalt sânge să-l stropiți pe altare de jur împrejur (Nota: Urechea, mâna și piciorul sunt toate închinare lui Dumnezeu, în puterea ispășirii săvârșite și prin lucrarea Duhului Sfânt.). Să iei din sângele de pe altar și din undelemnul pentru ungere și sa stropești pe Aaron și veșmintele lui, pe fiii lui și veșmintele lor. Astfel vor fi închinați, Aaron și veșmintele lui, fiii lui și veșmintele lor în slujba Domnului” (vers. 20-21), În ce privește Biserica, sângele crucii este temelia oricărei binecuvântări. Biserica nu poate să primească ungerea Duhului Sfânt, înainte ca Hristos, Capul ei înviat, să se înalte la cer și să dea scaunului de domnie al slavei mărturia jertfei aduse. „Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui. Și acum odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și ce auziți.” (Fapte. 2. 22-33; Vezi și Ioan 7. 39; Fapte. 19. 1-6). Din zilele lui Abel până acum, au fost suflete înnoite prin Duhul Sfânt, suflete care l-au simțit înrăurirea, asupra cărora a lucrat și le-a pregătit pentru slujbă; dar Biserica nu putea fi unsă cu Duhul Sfânt, mai înainte ca Domnul ei biruitor să fi intrat în cer și să fi primit pentru ea făgăduința Tatălui. Această învățătură este arătată, în chipul cel mai lămurit și hotărât în tot Noul Testament; și ea era preînchipuită, pe dea întregul, prin faptul că, deși Aaron a fost uns înainte ca sângele să fie vărsat, fiii lui totuși n-au fost și nici nu puteau fi unși decât după aducerea jertfei (vers. 7. 21).

Dar rânduiala urmată aici pentru ungere ne mai învață și ne mai înfățișează înțaietatea personală a Fiului. „Tu iubești neprihănirea, și urăști răutatea. De aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un undelemn de bucurie, mai presus decât pe tovarășii Tăi de slujbă” (Ps. 45. 7; Evr. 1. 9). Trebuie ca copiii lui Dumnezeu să fie cârmuiți totdeauna de acest adevăr.

Harul lui Dumnezeu, într-adevăr, s-a arătat prin faptul minunat, că păcătoșii vinovați și vrednici de iad au fost numiți „tovarăși” ai Fiului lui Dumnezeu; dar să nu uităm niciodată vorba „mai presus”. Oricât de strânsă ar fi unirea, și ea este atât de strânsă cât au putut s-o facă hotărârile veșnice ale harului, trebuie totuși ca „în toate lucrurile, Hristos să aibă înțaietatea” (Col. 1. 18). Nu se putea face altfel. El este Capul tuturor lucrurilor. Capul Bisericii, Capul Zidirii, Capul Îngerilor, Domnul lumii. Nu este nimic pe cer, care se mișcă în văzduh, căruia să nu-i cârmuiască mișcările; nici un singur viermișor ce se târăște pe pământ, care să nu fie sub ochiul Său mereu deschis. El este „Dumnezeu mai pe sus de toate lucrurile” (Rom. 9. 5); „cel întâi născut dintre cei morți” și „cel întâi născut din toată zidirea” (Col. 1.15, 18; Apoc. 1. 5); „începutul zidirii lui Dumnezeu” (Apoc. 3. 14). „Orice familie, în ceruri și pe pământ” (Efes. 3. 15) trebuie să i se supună. Orice om duhovnicesc recunoaște acest adevăr cu recunoștință. Toți cei călăuziți de Duhul se bucură la fiecare nouă lămurire amănunțită a slavei Fiului; după cum n-ar putea suferi nimic, care ar putea aduce vreo atingere acestei slave. Când Biserica va fi înălțată în cele mai înalte locuri de slavă, bucuria ei va fi să stea la picioarele Aceluia, care s-a coborât ca s-o ridice până acolo ca s-o unească cu Sine însuși, pe temelia jertfei pe care a adus-o și care, răspunzând pe deplin tuturor cerințelor dreptății lui Dumnezeu, poate să mulțumească toate simțămintele dumnezeiești, unindu-Și Biserica cu Sine însuși în chip nedespărțit ca urmare dreaptă a iubirii Tatălui, și în slava Sa veșnică de om înviat. „De aceea Lui nu-i este rușine să-i numească „frați” (Evr. 2. 11).

Preoția fiind înființată, cum am văzut în cele două capitole dinainte, să trecem la închinările și slujba preoțească. La altarul de aramă, credinciosul își vede păcatele făcute scrum; apoi se vede unit cu Acela care, deși atât de curat și neprihănit încât a putut fi uns fără să aducă sânge pentru sine, totuși ne-a unit cu El însuși în viața Sa, în sfințenia Sa și în trecerea pe care o are la Dumnezeu: și, la urmă vede, în altarul de aur, însemnătatea lui Hristos, ca fiind hrana cu care se ține firea dumnezeiască.

Aceasta este rânduiala totdeauna: înainte ca să poată fi un altar de aur și tămâie, trebuie să fie un altar de aramă și un preot jertfitor. Mulți copii ai lui Dumnezeu n-au trecut niciodată dincolo de altarul de aramă; încă n-au intrat vreodată, în duh, în puterea și adevărata slujba de preoți. Ei nu se bucură pe deplin de dumnezeiasca înțelegere a iertării și a stării de neprihănire câștigate de Isus: n-au ajuns niciodată până la altarul de aur. Ei nădăjduiesc să ajungă acolo când vor muri, în timp ce acesta este dreptul lor chiar acum. Lucrarea crucii a înlăturat tot ce le putea închide drumul, ca să aducă lui Dumnezeu o închinare slobodă și plăcută. Starea de față a tuturor adevăraților credincioși este la altarul de aur și tămâie.

Altarul acesta ne înfățișează un loc de mare binecuvântare. Acolo ne bucurăm de adevărul și puterea mijlocirii lui Hristos. Am sfârșit cu eul și cu tot ce ține de el, fără să mai așteptăm să găsim ceva mai bun în noi; suntem chemați să ne gândim la ceea ce este Hristos înaintea lui Dumnezeu. Nu vom găsi în eu decât stricăciune; orice arătare a eului întinează, eul a fost osândit și dat deoparte în judecata lui Dumnezeu, și n-a rămas, și nici nu putea să rămână din el nici cea mai mică părtică în cenușa curată; și focul curat de pe altarul curat, „Sângele lui Isus” ne-a dat intrare slobodă în locul prea sfânt, unde preoții aduc slujbă și închinare, și în care nu e nici o urmă de păcat. Vedem acolo masa curată, sfeșnicul curat și altarul curat; dar nu este nimic care amintește de eul nostru și ticăloșia lui. Dacă ar fi cu puțință ca eul să se arate acolo privirilor noastre, în vreun fel oarecare, el ne-ar împiedeca închinarea și preamărirea lui Dumnezeu ne-ar strica hrana noastră de preoți și ne-ar întuneca lumina noastră. Firea pământească n-are ce căuta în locașul lui Dumnezeu; ea a fost arsă și prefăcută în cenușa împreună

cu tot ce ține de ea; și acum sufletele noastre sunt chemate să se bucure de plăcuta mireasmă a lui Hristos, care se înalță ca un miros plăcut înaintea lui Dumnezeu; în aceasta își găsește Dumnezeu plăcerea. Tot ce face Hristos, este bun și plăcut înaintea lui Dumnezeu. Cea mai mică lucrare a lui Hristos în viață, sau slujba unui adevărat credincios, este o mireasmă plăcută, de care Dumnezeu se bucură.

Dar vai! prea adesea, noi ne uităm la lipsurile și slăbiciunile noastre. Dacă îngăduim vreodată păcatului, care locuiește în noi, să-și facă lucrarea, avem a face în această privință cu Dumnezeu, căci Dumnezeu nu poate îngădui răul. El îl poate ierta curățindu-ne; El ne poate înviora iar sufletul, prin slujba pe care o împlinește bunul și milostivul nostru Mare Preot, dar nu se poate întovărăși cu nici un gând vinovat. Un gând ușuratic, un gând nebun, tot așa ca și o poftă sau un gând murdar, este de ajuns ca să turbure legătura cu Dumnezeu și să ne curme închinarea și preamărirea lui Dumnezeu. Îndată ce un asemenea gând se ridică în noi, trebuie ca el să fie mărturisit și osândit înainte de a ne putea bucura din nou de binecuvântările locului prea sfânt. O inimă, în care lucrează pofta, nu se bucura de ce este în locul prea sfânt. Când ne aflăm în starea noastră adevărată de preoți, firea pământească este ca și cum n-ar fi, și ne putem hrăni cu Hristos; putem gusta fericirea dumnezeiască de a fi izbăviți de noi înșine și cufundați cu totul în Hristos.

Toate acestea, nu pot fi îndeplinite decât prin puterea Duhului. Este de prisos să căutăm să stărnim simțămintele firești de cucernicie prin felurile mijloace, care sunt în slujba sistemelor și religiilor oamenilor; trebuie foc curat ca și tămâie curată. Silințele, care se fac când e vorba de adus închinare lui Dumnezeu, cu ajutorul însușirilor nesfârșite ale firii pământești intră în rândul „focului străin” (Vezi Levitic 10.1 și 16.12). Lui Dumnezeu trebuie să i se aducă slujba de închinare, Hristos este temelia și miezul ei, iar Duhul Sfânt este puterea prin care ne închinăm lui Dumnezeu.

Astfel, la drept vorbind, după cum altarul de aramă ne înfățișează pe Hristos în însemnătatea jertfei Sale, altarul de aur ne înfățișează pe Hristos în slujba Sa de mijlocire pentru noi. Acest fapt îndoiește și face pe cititor să înțeleagă mai bine de ce preoția este așezată (în capitolele 28 și 29) între cele două altare. Firește, este o legătură strânsă între aceste două altare, pentru că mijlocirea lui Hristos este întemeiată pe jertfa Sa. „Numai o dată pe fiecare an, Aaron va face ispășire pe coarnele altarului. Ispășirea aceasta o va face odată pe an cu sângele dobitocului adus ca jertfa pentru ispășirea păcatului, printre urmașii voștri. Aceasta va fi un lucru prea sfânt înaintea Domnului” (verset 10). Totul stă pe temelia nestrămutată a sângelui vărsat. „Și, după Lege, aproape totul este curățit cu sânge; și, fără vărsare de sânge, nu este iertare. Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mâna omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evr. 9. 22-24).

În versetele 11-16, se vorbește despre argintul pentru răscumpărarea adunării. Orice israelit trebuie să plătească mai mult, și săracul să nu plătească mai puțin decât o jumătate de siclu, ca dar ridicat pentru Domnul, pentru răscumpărarea sufletelor”. Toți sunt puși pe aceeași treaptă în ce privește răscumpărarea. Poate să fie o deosebire foarte mare în privința cunoștinței, slujbei, priceperii, a înaintării, râvnii, lepădării de sine, dar temelia răscumpărării este aceeași pentru toți. Marele apostol al Neamurilor și cea mai slabă oaie din turma lui Hristos sunt pe aceeași treaptă, în ce privește răscumpărarea. Toți pot să nu fie deopotrivă de supuși, sau să n-aducă aceleași roade; dar „sângele scump al lui Hristos” (1 Petru 1. 19) și nu supunerea sau mulțimea roadelor, este temelia tare și veșnică a păcii credinciosului. Cu cât vom fi mai pătrunși de adevărul și puterea acestor lucruri, cu atât vom aduce și roade.

În cel din urmă capitol din Levitic, găsim un alt fel de prețuire. „Dacă cineva închina Domnului ceva”, Moise făcea prețuirea celui ce închina Domnului, după vârsta ce avea. Cu alte cuvinte, când cineva îndrăznește să-și pună înainte priceperea, Moise, ca apărător al drepturilor lui Dumnezeu, îl prețuia „după siclul sfântului locaș”. Dacă era „prea sărac” și nu putea să plătească prețuirea făcută de Moise, trebuia „să-l aducă la preot”, care înfățișa harul lui Dumnezeu, și care trebuia să facă o prețuire „potrivit cu mijloacele omului aceluia” (Levitic 27. 8).

Toate cerințele drepte ale lui Dumnezeu au fost împlinite și toate juruințele noastre făcute Lui au fost împlinite în Hristos, care era, în același timp, apărătorul drepturilor lui Dumnezeu și descoperitorul harului Său, care împlinește lucrarea de ispășire pe cruce și care șade acum la dreapta lui Dumnezeu. Inima și cugetul găsește o plăcută odihnă în cunoașterea acestor lucruri. Ispășirea este cel dintâi lucru pe care-l pricepem și niciodată nu-l vom pierde din vedere. Oricât de mare și de ascuțită ar fi priceperea noastră, oricât de bogată ar fi cunoștința noastră, oricât de înaltă ar fi evlavia noastră, va trebui totdeauna să ne întoarcem la dumnezeiasca și neclintita învățătură a sângelui, în toate timpurile. Slujitorii lui Hristos cei mai bine înzestrați și cei mai încercați s-au întors totdeauna cu bucurie la „acest singur izvor de fericire”, din care sufletele lor însetate au băut, când au început să cunoască pe Domnul; și cântarea de laudă, veșnică, a Bisericii în starea ei de slavă, va fi: „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său... să fie slava și puterea în vecii vecilor” (Apoc. 1. 5). Raiul va răsună neîncetat de aceasta învățătură minunată a sângelui ispășitor.

În versetele 17-21, avem „ligheanul de aramă cu piciorul lui”, ligheanul pentru spălat și piciorul lui (cap. 30. 28; 38. 8; 40. 11) Preoții își spălau mâinile și picioarele în acest lighean, păstrând astfel curățenia neapărat trebuincioasă în împlinirea slujbelor preoțești. Aici nu era vorba de o nouă întrebuințare a sângelui, ci numai ceva prin care ei erau ținuți într-o stare prielnică slujbei preoțești. „Când vor intra în cortul întâlnirii, se vor spăla cu apa aceasta, ca să nu moară; și se vor spăla și când se vor apropia de altar, ca să facă slujba, și ca să aducă Domnului jertfe arse de foc. Își vor spăla mâinile și picioarele ca să nu moară”.

Nu poate fi vorba de o legătură adevărată cu Dumnezeu, decât atunci când sfințenia personală este păstrată cu grijă. „Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim, și nu trăim adevărul” (1 Ioan 1. 6) Această sfințenie personală în umblarea credinciosului nu poate să vină decât din lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu asupra faptelor și căilor noastre. „Cât privește legăturile cu oamenii, eu, după cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori” (Ps. 17. 4). Lipsurile noastre neîntrerupte, în slujba noastră de preoți, se datorează în mare parte pricinii că nu ne îngrijim înde ajuns să ne folosim, la timpul potrivit, de „ligheanul de aramă”.

Dacă umbletele noastre nu sunt supuse lucrării curățitoare a Cuvântului lui Dumnezeu; dacă stăruim în urmărirea sau trăim în ceea ce, după mărturia cugetului nostru, nu se potrivește cu acest cuvânt, se înțelege că preoția noastră va fi lipsită de putere. Stăruința cu voia în rău și adevărata slujbă de preot nu pot sta laolaltă. „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17. 17). Dacă avem pe noi vreo pată, nu ne putem bucura de starea de față a lui Dumnezeu: „Dar toate aceste lucruri, când sunt osândite de lumină, sunt date la iveală; pentru că ceea ce scoate totul la iveală, este lumina” (Efes. 5. 13). Și când, prin har, știm să ne curățim căile, umblând după Cuvântul lui Dumnezeu, atunci suntem în starea sufletească de a ne putea bucura de legătura cu Dumnezeu.

Cititorul va vedea ce câmp întins de adevăr se deschide aici înaintea lui, și în ce largă măsură este înfățișată în Noul Testament, învățătura „ligheanului de aramă”. Ah! acei ce au cinstea deosebită să intre în locul prea sfânt, îmbrăcați în veșminte preoțești, și să se apropie de altarul lui Dumnezeu ca să aducă jertfe – vorbesc de închinarea adevăratului credincios – să-și țină mâinile și picioarele curate prin folosirea adevăratului „lighean de aramă”.

Este vrednic de luat în seama ca ligheanul, cu piciorul său, era făcut „din oglinzile femeilor, care slujeau la ușa cortului întâlnirii” (Cap. 38. 8). Noi suntem în totdeauna porniți să facem ca „un om care își privește fața firească într-o oglindă; și după ce s-a privit, pleacă și uită îndată cum era”. Oglinda firească nu ne poate da niciodată o icoană lămurită și neschimbată a stării noastre adevărate. „Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșită, care este legea slobozeniei, și va stăruie în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui” (Iacov 1. 23-25). Omul care s-a îndreptat totdeauna către Cuvântul lui Dumnezeu și care-L lasă să-i vorbească inimii și cugetului, va fi ținut pe sfânta cale a vieții dumnezeiești.

Puterea slujbei de preot al lui Hristos este strâns legată cu lucrarea pătrunzătoare și curățitoare a Cuvântului lui Dumnezeu. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât o sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii. Nici o făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face”. Apoi, apostolul insuflă urmează îndată: „Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile – pe Isus, Fiul lui Dumnezeu – să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunea noastră; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evr. 4. 12-16).

Cu cât vom simți mai adânc sabia Cuvântului lui Dumnezeu, cu atât vom prețui mai mult slujba de îndurare și de har a Marelui nostru Preot. Aceste două lucruri merg împreună. Sunt cei doi tovarăși nedespărțiți pe cărarea creștinului. Marele Preot însemnat se potrivește cu slăbiciunile pe care Cuvântul le scoate la iveală și le arată: El este „un Mare Preot credincios,” și „plin de milă”. Astfel, în măsura în care mă folosesc de lighean, mă pot apropia de altar. Slujba trebuie totdeauna adusă pe temeiul sfințeniei. Trebuie să pierdem din vedere pe omul firesc, așa cum îl înfățișează oglinda, și să ne îndeletnicim în totul cu Hristos, așa cum îl înfățișează Cuvântul: numai astfel „mâinile și picioarele”, – faptele și căile, – vor fi curate, după cerințele locașului de închinare.

În versetele 22-23, este vorba despre „ungerea sfântă”, cu care erau unși preoții, cortul întâlnirii și toate uneltele lui. Această ungere înfățișează haruri felurite ale Duhului Sfânt, care se găseau toate în Hristos, în plinătatea lor dumnezeiască. „Smirna, aloia și casia îți umplu de miros plăcut veșmintele; în casele tale împărătești de fildeş te înveselesc instrumentele cu coarde” (Ps. 45. 8). „Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret” (Fapte. 10. 38). Toate harurile Duhului Sfânt, cu mireasma lor îmbalsămată se găseau strânse în Hristos, și numai de la El singur pot să se împrăstie. În ce privește firea Lui omenească, El a fost zămislit de Duhul Sfânt, și înainte de a-și începe lucrarea, a fost uns cu Duhul Sfânt; apoi, la sfârșit, când S-a așezat în cerurile prea înalte, El a turnat peste adunarea sau Biserica Sa, care este trupul Său, darurile scumpe ale Duhului Sfânt, ca mărturie a unei mântuiri săvârșite (vezi Matei 1.20; 3. 16-17; Luca 4. 18-19; Fapte 2. 33; 10. 44-45; Efes. 4. 8-13).

Astfel, fiind uniți cu acest Hristos binecuvântat și slăvit în veci, credincioșii sunt părtași ai darurilor și harurilor Duhului Sfânt; mai mult chiar, numai într-o viață de necurmată legătura cu Hristos, ei se pot bucura de aceste daruri, răspândind în jurul lor o mireasmă plăcută. Omul nenăscut din nou nu cunoaște aceste lucruri: „Să nu se ungă cu ei trupul nici unui om” (verset 31). Harurile Duhului Sfânt niciodată nu se pot uni cu omul firesc, căci Duhul Sfânt nu poate recunoaște firea stricată. Nici unul din roadele Duhului n-a crescut vreodată pe pământul sterp al acestei firi. „Trebuie să vă nașteți din nou” (Ioan 3. 7). Numai omul cel nou, acest om care ține de „zidirea nouă”, poate să cunoască ceva din roadele Duhului. Este zadarnică orice încercare de a imita aceste roade și aceste haruri. Cele mai frumoase roade, pe care firea veche le-a adus vreodată, nu pot fi cu nici un preț luate în seama în locașul lui Dumnezeu: „Să nu se ungă cu ele trupul nici unui om, și să nu faceți un alt undelemn ca el după aceeași întocmire; el este sfânt, și voi să-l priviți ca sfânt. Oricine va face undelemn ca el, sau va unge cu el pe altul, va fi nimicit din poporul lui”. Dumnezeu nu îngăduie imitarea lucrării Duhului; totul trebuie să fie în întregime din Duh, cu adevărat din Duh. Pe lângă aceasta, ce este din Duh nu trebuie pus pe seama omului. „Dar omul firesc nu primește lucrările Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește” (1 Cor. 2. 14).

Se vorbește prea frumos despre această „ungere sfântă” într-o cântare a treptelor: „Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună! Este ca undelemnul de preț, care, turnat pe capul lui, se pogoară pe barbă, pe barba lui Aaron, se pogoară pe marginea veșmintelor lui” (Ps. 133. 1-2). De-ar simți cititorul meu puterea acestei ungeri și de-ar cunoaște ce înseamnă să aibă „ungerea din partea Celui sfânt” (1 Ioan 2. 20), și să fie „pecetluit cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit” (Efes. 1. 13).

În sfârșit, cea din urmă parte din acest capitol, atât de bogat în învățăminte, ne înfățișează „amestecătura de tămâie sărată, curată și sfântă”. Această tămâie de preț și fără seamăn înfățișează desăvârșirile nemărginite ale lui Hristos. Dumnezeu nu hotărâse o măsură anumită pentru fiecare din lucrurile care intrau în alcătuirea tămâiei, pentru că harurile, care sunt în Hristos, frumusețile și desăvârșirile unite în ființa Sa minunată nu au margini. Singur Dumnezeu poate măsura desăvârșirile fără margini ale Aceluia în care locuiește toată plinătatea Dumnezeirii; și, în tot cursul veacurilor, aceste desăvârșiri strălucite, se vor arăta privirilor sfinților sau adevăraților credincioși și îngerilor plecați înaintea Lui. Din timp în timp, pe măsură ce raze noi de lumină vor scăpa din acest soare mareț al slavei dumnezeiești, sus în locașurile cerești și jos pe întinsele câmpii ale zidirii, vor răsună puternic cântări de laudă, spre slava Celui care era, care este și care va fi pricina de laudă a oricărei făpturi.

Nu numai că Dumnezeu nu hotărâse o măsură anumită pentru lucrurile, care intrau în alcătuirea tămâiei, dar zisese: „În aceeași măsură”. Fiecare însușire de desăvârșire sufletească își găsea în Hristos locul adevărat și măsura cuvenită. Nici o însușire nu lua locul alteia și n-o stingherea; totul era „sărat, curat și sfânt”, și răspândea un miros cu o mireasma atât de plăcută, pe care numai Dumnezeu îl putea prețui.

„S-o pisezi mărunț, și s-o pui înaintea mărturie, în cortul întâlnirii, unde Mă voi întâlni cu tine. Aceasta va fi pentru voi un lucru prea sfânt” (verset 36). Este o adâncime și o putere neobișnuit de mare în acest cuvânt: „mărunț”. El ne învață că fiecare mișcare în viața lui Hristos, fiecare din cele mai neînsemnate împrejurări, fiecare lucrare, fiecare vorbă, fiecare privire, fiecare rază, răspândește un miros pricinuit de o amestecătură, „în aceeași măsură”, a tuturor harurilor dumnezeiești, care alcătuiesc ființa Sa. Cu cât tămâia era pisată mai mărunț, cu atât ieșea la iveală amestecătura aleasă a mirosurilor din care era întocmită.

„Tămâie ca aceasta, în aceeași întocmire, să nu vă faceți, ci s-o priviți ca sfântă, și păstrată pentru Domnul. Oricine va face tămâie ca ea, ca s-o miroase, va fi nimicit din poporul lui” (vers. 37-38). Această amestecătură mirositoare era cu totul închinată Domnului; locul ei era „înaintea mărturie”. Este ceva în Isus pe care numai Dumnezeu îl poate prețui. Orice inimă credincioasă poate, într-adevăr, să se apropie de ființa Sa fără seamăn și își poate împlini din belșug dorințele cele mai adânci și cele mai aprinse; cu toate acestea, dincolo de tot ce sunt și vor fi în stare să priceapă cei răscumparați de Dumnezeu, va fi ceva în Hristos pe care numai Dumnezeu îl poate pătrunde, și de care numai El se poate bucura (vezi Matei 11. 27). Nici o privire de om sau de înger nu va putea vreodată să pătrundă pe deplin tot ce cuprindea această tămâie sfântă „pisată mărunț”, care nu-și găsește decât în cer un loc prielnic pentru ca să-și răspândească întreaga ei mireasmă dumnezeiască. Iată-ne ajunși, în spicuirea noastră, la sfârșitul unei părți însemnate din cartea Exodului. Am început cu „cortul mărturie”, ca să ajungem până la „altarul de aramă”. Apoi ne-am întors de la „altarul de aramă” la „ungerea sfântă”: – ce drum însemnat, numai să fie străbătut, nu la lumina mincinoasă și nesigură a închipuirii omenesti, ci la lumina sigura a Duhului Sfânt! Nu umblăm numai în mijlocul umbrelor unui timp trecut, ci în mijlocul măririlor și desăvârșirilor Fiului, care sunt preînchipuite în aceste lucruri. Dacă cititorul a străbătut astfel această carte, simțămintele lui de dragoste vor fi fost atrase cu putere spre Hristos; el va avea o înțelegere mai înaltă a slavei Lui, a frumuseții, a desăvârșirii și a destoiniciei Lui de a vindeca un cuget rănit și de a împlini dorințele unei inimi însetate; ochii și urechile lui vor fi mai închise tuturor îmbierilor, tuturor dorințelor și făgăduielilor pământului: într-un cuvânt, va fi gata sa rostească un Amin mai înfocat la cuvintele apostolului, când zice: „Dacă nu iubește cineva pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatema! Maranata. (Domnul vine)” (1 Cor. 16. 22) (Nota: E interesant de văzut că această „anatema” e pusă la sfârșitul unei lungi epistole, în care apostolul a avut să mustre unele din cele mai urâte rele și învățături greșite. Atunci când vine să arunce anatema, n-o aruncă asupra celor ce aduseră aceste rătăcirii și deprinderi rele ci asupra omului care nu iubește pe Domnul Isus Hristos. De ce? Fiindcă Duhul lui Dumnezeu ia ușor rătăcirile și relele? Nu. Toată epistola arată ce gândește El în această privință. Dar adevărul este că atunci când inima este plină de dragoste pentru Domnul Isus Hristos, e păzită de orice fel de învățătură greșită și deprinderi rele. Dacă cineva nu iubește pe Hristos, totul este zadarnic.)

Începutul acestui scurt capitol istorisește chemarea dumnezeiască și înzestrarea dumnezeiască a lui Betaleel și Oholiab pentru lucrarea cortului întâlnirii. „Și Domnul a vorbit lui Moise și a zis: „Să știi că am ales pe Betaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hui, din seminția lui Iuda. L-am umplut cu Duhul lui Dumnezeu, i-am dat un duh de pricepere, de înțelepciune și știința pentru tot felul de lucrări, i-am dat putere să nascocoască tot felul de lucrări meșteșugite. Și iată că i-am dat de ajutor pe Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminția lui Dan. Am dat pricepere în mintea tuturor celor ce sunt iscușiți ca să facă tot ce ți-am poruncit”, Fie pentru lucrarea cortului din vechime, fie pentru lucrarea slujbei de acum, trebuie să fie alegerea dumnezeiască, chemarea dumnezeiască, rânduirea dumnezeiască, pregătirea dumnezeiască; și totul trebuie făcut după porunca dumnezeiască. Omul nu putea alege, chema, pregăti sau rândui pe cineva pentru lucrarea cortului; și nici nu poate face așa ceva pentru lucrarea slujbei de azi. Mai mult, nici un om nu putea îndrăzni să se rânduiască el însuși ca să facă slujba cortului și nici nu se poate așeza singur în slujba Domnului. Rânduirea aceasta trebuie să fie ceva dumnezeiesc. Omul poate alerga la slujbă ca fiind pus de un alt om, sau oamenii pot alerga puși de ei singuri; dar să nu uităm că toți cei ce aleargă fără să fi fost trimiși de Dumnezeu, într-o zi sau alta, vor fi acoperiți de rușine. Aceasta este învățătura sănătoasă pe care ne-o pun înainte cuvintele: „Eu am chemat, am umplut, am dat, am pus, am poruncit”. Cuvintele lui Ioan Botezătorul rămân totdeauna adevărate: „un om nu poate lua nimic, dacă nu-i este dat din cer” (Ioan 3.27). El deci nu poate avea nici o pricină de laudă. Și nici să fie gelos pe semenul său.

O lecție folositoare se poate învăța din alăturarea acestui capitol cu capitolul 4 din Geneza. Tubal-Cain era făuritorul tuturor uneltelor de aramă și de fier. Urmașii lui Cain au fost înzestrați cu dibăcia de a face dintr-un pământ blestemat și plin de durere un loc plăcut, fără starea de față a lui Dumnezeu. Betaleel și Oholiab dimpotrivă au fost înzestrați cu dibăcie dumnezeiască să împodobească un locaș de închinare, care avea să fie sfințit și binecuvântat prin starea de față și slava Dumnezeului lui Israel.

Cititorule, dă-mi voie să te rog să te oprești puțin și să te întrebi cu mâna pe cuget: îmi întrebuițez eu dibăcia și iscusința, pe care o am, pentru interesele adevăratei Biserici a lui Dumnezeu, sau ca să împodobesc o lume nelegiuită și fără Dumnezeu? Să nu zici în inima ta: Eu nu sunt chemat de Dumnezeu, nici înzestrat pentru slujba Lui. Nu uita că, deși nu toți israeliții erau Betaleel și Oholiab, totuși puteau sluji interesele cortului. Așa e și azi. Fiecare are un loc, o slujbă de împlinit, o răspundere de luat; și eu și tu, în clipa de față, facem să înainteze fie interesele casei lui Dumnezeu, adică Trupul lui Hristos, fie planurile nelegiuite ale lumii mândrite încă în fața Aceluia, care cercetează inimile și pe care nimeni nu-L poate înșela și care ne cunoaște pe toți.

Capitolul nostru sfârșește cu ceva privitor la Sabat. S-a amintit de el în capitolul 16 în legătură cu mana; a fost poruncit în chip lămurit în cap. 20, când poporul a fost pus sub lege; și aici îl vedem din nou în legătură cu așezarea cortului. Oriunde poporul Israel este înfățișat într-o anumită stare, sau e recunoscut ca popor într-o deosebită răspundere, găsim și Sabatul. Și rog pe cititor să ia seama la felul și ziua care trebuia ținută, precum și rostul pentru care a fost așezat. „Să ții Sabatul, căci el va fi ceva sfânt pentru voi. Cine îl va călca va fi pedepsit cu moartea, va face vreo lucrare în ziua aceasta va fi nimicit din mijlocul poporului său. Să lucrezi șase zile, dar a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului va fi pedepsit cu moartea”. Nu se poate ceva mai lămurit. El hotărăște „ziua a șaptea” și nu alta; și oprește hotărât sub pedeapsa de moarte, orice fel de lucrare. Nimeni nu poate ocoli înțelesul lămurit al acestei porunci. Și să nu uităm că nu e un singur rând în Scriptură, care să poată dovedi că Sabatul a fost schimbat, sau că porunca privitoare la păzirea lui cu scumpătate s-ar fi ușurat într-o cât de mică măsură. Dacă e vreo dovadă în Scriptură de așa ceva, rog pe cititor s-o caute și s-o arate.

Acum, să ne întrebăm dacă în adevăr creștinii de nume țin Sabatul lui Dumnezeu în ziua și în felul poruncit de El. Ar fi de prisos să ne mai pierdem vremea să dovedim ca nu țin. Care sunt atunci urmările unei singure călcări a sabatului? „Nimicit”, „pedepsit cu moartea”.

Dar ni se va spune: „noi nu suntem sub lege, ci sub har”. Slavă Domnului că-i așa! Dacă am fi sub lege, n-ar fi nimeni din toată creștinătatea care să nu fi căzut de mult sub plată judecării dumnezeiești, fie numai pe temeiul acestui singur punct al Sabatului. Dar, dacă suntem sub har, care este ziua convenită nouă s-o ținem? Hotărât: „întâia zi a săptămânii”, „ziua Domnului”. Aceasta este ziua Bisericii, ziua învierii lui Isus, care a petrecut Sabatul în mormânt, a înviat biruitor peste toate puterile întunericului, și a scos astfel pe cei răscumparați de El din vechea zidire și tot ce ține de ea, și i-a dus într-o nouă zidire, al cărei cap este El, și a cărei arătare este ziua întâi a săptămânii.

Deosebirea aceasta este vrednică de toată luarea aminte a cititorului. Îl rog s-o cerceteze cu rugăciune la lumina Scripturii. Se poate să nu fie nimic și se poate să fie foarte mult într-un singur nume. În împrejurarea de față, se cuprinde mult mai mult în deosebirea dintre „Sabat” și „ziua Domnului” decât își închipuie mulți creștini. E vădit că ziua întâi a săptămânii are un loc în Cuvântul lui Dumnezeu pe care nu-l are nici o

altă zi. Nici o altă zi nu poartă acea numire măreață de „ziua Domnului”. Uni tăgăduiesc că Apocalipsa 1.10 ar avea în vedere ziua Domnului, adică ziua întâia a săptămânii; dar toate dovezile arată că locul acesta are în vedere nu ziua venirii lui Hristos în slavă, ci ziua învierii lui dintre cei morți.

Dar hotărât că ziua Domnului n-a fost niciodată numită Sabat. Departate de așa ceva. Despre cele două zile se vorbește în Biblie ca de două zile cu totul deosebite una de alta. De aceea cititorul va trebui să se ferească de legalism, care se găsește legat așa de des de Sabat. Și al doilea, trebuie să se împotrivescă cu viața lui la orice încercare de a nesocoti, sau necinsti ziua Domnului, sau de a o coborî în rândul unei zile obișnuite. Credinciosul este izbăvit în totul de păzirea „zilelor și lunilor, vremurilor și anilor”. Unit cu un Hristos înviat, el a fost smuls din astfel de credințe greșite. Dar totuși vedem că întâia zi a săptămânii are un loc deosebit în Noul Testament pe care nu-l are nici o altă zi. Creștinul deci să-i dea acest loc. E o cinste deosebită aceasta, nu un jug greu.

N-avem loc să stăruim mai mult asupra acestui punct. Am stăruit mai mult mai înainte în această carte. Voi încheia, arătând câteva deosebiri între Sabat și ziua Domnului.

1. Sabatul a fost ziua a șaptea, ziua Domnului este ziua întâi.

2. Sabatul a fost o piatră de încercare pentru starea lui Israel, ziua Domnului este dovada ca Biserica a fost primită în har de Dumnezeu fără condiții.

3. Sabatul ținea de vechea zidire; ziua Domnului ține de zidirea cea nouă.

4. Sabatul a fost o zi de odihnă trupească pentru evreu: ziua Domnului este o zi de odihna duhovnicească pentru creștini.

5. Dacă Evreul lucra în ziua sabatului, trebuia pedepsit cu moartea; dacă creștinul nu lucrează în ziua Domnului dă puțină dovadă de viață. Adică dacă nu lucrează pentru sufletele oamenilor, răspândirea slavei lui Hristos, e adevărului Său. De fapt, creștinul adevărat, care are vreun dar, de obicei este mai obosit în seara zilei Domnului decât în orice altă zi a săptămânii, căci cum se poate odihni el când sufletele pier în jurul lui?

6. Iudeului i se porunca prin lege să stea în cortul lui; creștinul este călăuzit de duhul Evangheliei să iasă afară, fie ca să ia parte la adunarea unde se vestește Cuvântul Domnului, fie să vestească acest cuvânt sufletelor păcătoșilor pierduți.

Dea Domnul, iubite cititor, să ne odihnim mai puțin și să lucrăm mai mult pentru Numele Domnului Isus Hristos! Ar trebui să ne odihnim ca un copil și să lucrăm cu puterea unui om.

Acum vom cerceta ceva cu totul deosebit de ceea ce am văzut până acum. Am avut înainte până acum izvorul lucrurilor de pe munte, adică pe Hristos în persoana Lui slăvită, în slujbele Lui pline de îndurare și lucrarea Lui desăvârșită preînchipuită în cort și tot ce ține de el. În duh, am fost pe munte și am auzit cuvintele lui Dumnezeu, vorbele dulci ale gândurilor sfaturilor și dragostei cerului, al căror alfa și omega, început și sfârșit, este Isus.

Acum suntem chemați, pe pământ jos, să privim prăpădul trist pe care-l face omul cu orice lucru pe care pune mâna. Poporul, văzând că Moise zăbovește să se pogoare de pe munte, s-a strâns în jurul lui Aaron și i-a zis: „Haide, fă-ne un dumnezeu, care să meargă înaintea noastră, căci Moise, omul acela cere ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut”. Ce înjosire aici! Fă-ne dumnezeu! Au părăsit pe Domnul și se așezau sub cârmuirea unor dumnezei făcuți de mâini omenești! Nori negri și ceață grea se strânsese în jurul muntelui. Li se urâște tot așteptând pe Moise și rezemându-se de un braț nevăzut, dar adevărat. Și-au închipuit că un dumnezeu făcut de o unealtă a lor era mai bun decât Domnul: că un vițel pe care-l puteau vedea era mai bun decât Dumnezeu pe care nu-l vedeau, dar era pretutindeni de față.

Vai, vai! Totdeauna a fost așa în istoria omului. Inimii omenești îi place ceva pe care să-l poată vedea. Îi place ceva care să mulțumească simțurile. Numai credința poate ține, ca și cum ar vedea, pe Cel ce este nevăzut. De aceea, în toate vremurile, oamenii s-au bizuit pe născociri omenești mai degrabă decât pe adevărurile dumnezeiești. Așa vedem pociturile unei religii stălcite sub ochii noștri. Lucrurile acelea pe care le vedem din Cuvântul lui Dumnezeu că sunt adevăruri și fapte dumnezeiești. Biserica de nume le-a prefăcut în imitari omenești și pământești. Urându-li-se să se tot sprijine pe un braț nevăzut, să se încreadă într-o jertfă nevăzută, să alerge la un preot nevăzut, să se lase sub călăuzirea unui cap nevăzut, s-au apucat să facă asemenea lucruri. Și astfel, din veac în veac, ea a lucrat tot făcând și fățuind un lucru după altui, până când, cu vremea, putem vedea tot atât de puțină asemănare între ceea ce vedem în jurul nostru și ceea ce citim în Cuvântul lui Dumnezeu, ca între vițelul turnat și Dumnezeul israeliților.

„Fă-ne dumnezei!” Ce gând! Să se ceară unui om să facă dumnezei, și un popor întreg să-și pună încrederea în astfel de dumnezei! Cititorule, să ne uităm înăuntru și în afară și împrejur și să vedem dacă nu cumva putem descoperi ceva asemănător. Citim în 1 Cor. 10, cu privire la istoria lui Israel, că toate aceste lucruri li s-au întâmplat lor ca pilde și ele au fost scrise pentru învățătura noastră peste care au venit sfârșitul veacurilor (verset 11). Să căutăm deci să ne folosim de învățătura aceasta. Să ne aducem aminte că, deși se poate să nu ne facem chiar un vițel turnat și să ne plecăm înaintea lui, totuși păcatul lui Israel este o pildă despre ceva în care suntem în primejdie să cădem. Ori de câte ori ne abatem în inima noastră și nu ne mai rezemăm numai pe Dumnezeul nostru, fie în ce privește mântuirea, fie în ce privește mersul nostru în lume, de fapt, spunem: „Haide, fă-ne dumnezei”. Nu mai e nevoie să mai spunem că în noi înșine nu suntem cu nimic mai buni decât Aaron, sau copiii lui Israel. Și dacă ei recunosc un vițel în locul Domnului și noi suntem în primejdie să facem la fel și să lucrăm în același duh ca ei. Singurul nostru adăpost este să stăm mult înaintea lui Dumnezeu. Moise știa că vițelul turnat nu era Domnul și deci nu l-a recunoscut. Dar, când ieșim dinaintea lui Dumnezeu, nu mai e nici o margine pentru rătăcirile și relele în care putem cădea.

Noi suntem chemați să trăim prin credință. Nu putem vedea nimic cu ochii simțurilor. Isus s-a înălțat la cer și ni se spune să așteptăm cu răbdare venirea Lui. Cuvântul lui Dumnezeu primit în mimă, prin puterea Duhului Sfânt este temelia de încredere în toate lucrurile vremelnice și duhovnicești, de față și viitoare. El ne vorbește de jertfa deplină a lui Hristos săvârșită pe cruce; prin har noi credem și ne încredem în lucrarea aceasta sfârșită și știm că niciodată nu vom fi dați de rușine. El ne vorbește de un mare preot care a trecut în ceruri, Isus, Fiul lui Dumnezeu, a cărui mijlocire biruie totul. Prin har noi credem și ne biziim cu încredere pe puterea Lui și știm că vom fi mântuiți în chip

desăvârșit. El ne vorbește de „Capul viu cu care suntem uniți în puterea Duhului Sfânt și de care nu putem fi despărțiți niciodată de vreo înrăurire îngerească, omenească sau drăcească. Prin har, credem și ne ținem strâns lipiți de acest Cap binecuvântat, prin credință de copii și știm că nu vom pieri niciodată. El ne vorbește de slăvita arătare a Fiului lui Dumnezeu din ceruri. Prin har, noi credem și căutam să dovedim puterea de înălțare și curățire a acestei fericite nădejdi și știm că nu vom fi dați de rușine. El ne vorbește de o moștenire nestricăcioasă, neîntinată și care nu se vestejește, păstrată în ceruri pentru noi care suntem păziți prin puterea lui Dumnezeu ca să intrăm în ea, la vremea cuvenită. Prin har, noi credem și știm că nu vom fi dați de rușine niciodată. El ne spune că toți perii noștri din cap ne sunt numărați, că niciodată nu vom duce lipsă de vreun lucru bun. Prin har, noi credem și avem inima liniștită.

Așa stau lucrurile sau cel puțin așa vrea Dumnezeu să stea. Dar vrăjmașul e foarte harnic, când e vorba să ne facă să aruncăm la o parte aceste adevăruri dumnezeiești, să luăm unealta necredinței și să ne facem dumnezei. Să veghem împotriva lui, să credem împotriva lui, să mărturisim împotriva lui, să lucrăm împotriva lui și astfel el va fi dat de rușine, Dumnezeu va fi proslăvit și noi înșine binecuvântați pe deplin.

Cu privire la Israel, lepădarea lor în capitolul dinaintea a fost deplină din partea lui Dumnezeu. Aaron le-a răspuns: „Scoateți cerceii de aur din urechile nevestelor, fiilor și fiicelor voastre și aduceți-i la mine... El l-a luat din mâinile lor, a bătut aurul cu dalta și a făcut un vițel turnat. Și ei au zis: „Israele, iată dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului”. Când a văzut Aaron lucrul acesta a zidit un altar înaintea lui și a zis: „Măine va fi sărbătoare în cinstea Domnului”. Aceasta însemna punerea la o parte a lui Dumnezeu și așezarea unui vițel în locul Lui. Când au putut spune că un vițel îi „scosese din Egipt”, hotărât ca părăsiseră orice gând de starea de față a lui Dumnezeu și de adevărul fel de a fi al Lui. Ce repede trebuie să se fi abătut ei de la calea Lui, de au fost în stare să facă o greșală atât de mare și bătălană! Și Aaron, fratele și tovarășul de jug al lui Moise, îi călăuzea în această ispravă; și, cu un vițel înaintea lui, putea striga: „Măine va fi o sărbătoare în cinstea Domnului” Ce trist! Ce umilitor în adevăr! Dumnezeu a fost înlocuit printr-un idol, Un lucru făcut de iscusința omului a fost pus în locul Domnului întregului pământ. Toate acestea însemnau din partea lui Israel o părăsire, cu bună știință și hotărâre, a oricărei legături cu Dumnezeu. Ei îl părăsiseră de tot și, ca urmare, îi găsim luându-L, ca să zicem așa, pe tărâmul lor. Domnul a zis lui Moise: „Scoală și pogorâ-te, căci poporul pe care li-ai scos din țara Egiptului s-a stricat. Foarte curând s-au abătut de la calea pe care le-o poruncisem Eu... Văd că poporul acesta este un popor încăpățânat. Acum, lasă-mă; mânia mea are să se aprindă împotriva lor și-i voi mistui: dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare”. Aici era o ușă deschisă pentru Moise; și aici, el arată un har și un duh asemănător cu Proorocul acela (Isus) pe care Domnul avea să-l ridice asemenea lui. Și nu vrea să fie, sau să aibă nimic fără popor. El luptă cu Dumnezeu pe temeiul slavei Lui și pune poporul pe inima Lui cu aceste cuvinte: „Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare? Pentru ce să zică Egiptenii: spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munți și ca să-i șteargă de pe fața pământului. Întoarce-te din mânia ta și lasă-te de răul acesta pe care vrei să-l faci poporului tău. Adu-ți aminte de Avraam, de Isaac și de Israel, robii Tăi, căroră le-ai spus jurându-te pe Tine însuși: „Voi înmulți sămânța voastră ca stelele cerului, voi da urmașilor voștri toată țara asta de care am vorbit și ei o vor stăpâni în veac”. Iată o puternică luptă și stăruință. Slavă lui Dumnezeu, cinstea numelui Său celui sfânt și împlinirea jurământului Său, acestea sunt temeiurile pentru care roagă Moise pe Domnul să se întoarcă din iuțimea mâniei Lui. În purtarea, sau felul de a fi al lui Israel, nu putea găsi nimic pentru acest scop. Toate temeiurile le găsea numai în Dumnezeu.

Domnul a zis lui Moise: „Poporul tău pe care l-ai scos din țara Egiptului” dar Moise răspunde Domnului: „Poporul Tău pe care Tu l-ai scos din țara Egiptului”. Ei erau poporul Domnului în ciuda celor întâmplare. Și numele Lui, slava Lui erau în joc în soarta acestui popor și jurământul Lui. Din clipa în care Domnul se unește cu un popor este în joc felul Lui de a fi și credința totdeauna va privi spre El pe acest temei. Moise se pierde din vedere cu totul pe sine. Sufletul lui întreg este plin de gândurile despre slava Domnului și despre poporul lui. Fericit slujitor! Ce puțini sunt ca el! Și totuși, când îl privim în toată împrejurarea aceasta, vedem cât de departe este de Domnul Isus. El s-a pogorât de pe munte și, când a văzut vițelul și jocul, s-a aprins de mânie și a aruncat tablele din mâini și le-a sfărâmat de piciorul muntelui. Legământul era rupt și semnul lui făcut bucată. Și apoi, după ce face judecata într-o mânie sfântă, a zis poporului: „Ați făcut un păcat foarte mare, am să mă sui acum la Domnul, poate că voi putea căpăta iertare pentru păcatul vostru”.

Ce deosebire între el și ceea ce vedem în Hristos. El s-a pogorât din sânul Tatălui nu cu tablele în mâinile Lui, ci cu legea în inimă. El s-a pogorât nu ca să ia cunoștința de starea poporului, ci cu deplină cunoștință despre această stare. Mai mult, în loc să nimicească semnul legământului și să facă judecată, a înălțat legea și a făcut-o vrednică de cinste și a purtat judecata poporului Său în însăși Ființa Sa, pe cruce. Și, după ce a făcut toate acestea, s-a întors în ceruri nu cu poate „că voi căpăta iertare pentru păcatul vostru”, ci că să pună pe scaunul de domnie al Măririi din locurile prea înalte semnele nepieritoare ale unei mântuiri săvârșite. Iată marea deosebire. Slavă Domnului că noi nu ne uităm cu îngrijorare după mijlocitorul nostru ca să știm dacă „poate” va face ispășire pentru noi și dacă va împăca Dreptatea jignită. Nu, El a făcut totul. Starea Lui de față sus, acolo, arată că toată lucrarea a fost isprăvită. El putea să stea gata de plecare și în toată liniștea și încredințarea biruinței, măcar că avea să treacă prin cea mai neagră priveleşte. El putea să spună: „Te-am proslăvit pe pământ: am sfârșit lucrarea pe care mi-ai dat s-o fac” (Ioan 17). Binecuvântare Mântuitor! Cu drept cuvânt putem să ne închinăm Ție și să ne bucurăm de locul de cinste și slavă în care Te-a pus dreptatea veșnică. Cel mai înalt loc în ceruri este al Tău; și sfinții Tăi doar așteaptă clipa, când orice genunchi se va pleca și orice limba va mărturisi că Isus Hristos este Domn, spre slava lui Dumnezeu Tatăl. O, de ar veni cât mai curând vremea aceea!

La sfârșitul acestui capitol. Domnul își mărturisește drepturile în cârmuirea morală a lumii prin cuvintele: „Pe cel ce a păcătuit înaintea Mea pe acela îl voi șterge din cartea Mea. Du-te dar și du poporul unde ți-am spus. Iată, îngerul Meu va merge înaintea ta, dar, în ziua răzbunării Mele, îi voi pedepsi pentru păcatul lor”. Acesta este Dumnezeu în cârmuirea lui, nu Dumnezeul din Evanghelie. Aici el vorbește să șteargă pe păcătos: în evanghelie îl vedem ștergând păcatul. O mare deosebire!

Poporul trebuie trimis mai departe sub slujba de mijlocire a lui Moise, prin mâna îngerului. Aceasta era ceva cu totul deosebit de starea de lucruri căpătată din Egipt la Sinai. Ei au pierdut orice drept pe temeiul legii și deci nu-l mai rămânea lui Dumnezeu decât să se lege de dreptul Lui de stăpânitor fără margini și să spună: „Mă voi îndura de cine voi vrea să mă îndur și voi avea milă de cine voi vrea să am milă”.

Domnul nu vrea să însoțească pe Israel în țara făgăduita, „Eu nu Mă voi sui în mijlocul tău, ca să nu te prăpădesc pe drum, căci ești un popor încăpățânat”. La începutul acestei cărți, când poporul era în cuptorul Egiptului, Domnul putea spune: „Am văzut asuprirea poporului meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui, căci îi cunosc durerile”. Dar acum le spune: „Am văzut poporul acesta și iată că este un popor încăpățânat”. Un popor asuprit stărnește mila, dar un popor încăpățânat trebuie smerit. Strigătul Israelului asuprit este întâmpinat cu îndurare; dar cântarea Israelului închinător la idoli trebuie întâmpinată cu mustrare aspră.

„Voi sunteți un popor încăpățânat. Numai o clipă dacă m-aș sui în mijlocul tău, te-aș prăpădi. Aruncă-ți acum podoabele de pe tine și voi vedea ce-ți voi face”. Numai când suntem dezbrăcați de podoabele noastre firești, poate începe ceva Dumnezeu cu noi. Un păcătos, îmbrăcat cu podoabe, trebuie dezbrăcat. Trebuie să fim dezbrăcați de tot ce ține de eul nostru, dacă e vorba să fim îmbrăcați cu ceea ce ține de Dumnezeu.

„Și copiii lui Israel s-au dezbrăcat de podoabele lor la muntele Horeb”. Acolo au stat ei sub numele acesta vestit, cu veselia și cântarea lor schimbată în plâns amarnic, cu podoabele dezbrăcate, cu tablele legământului făcute bucăți. Aceasta le era starea și Moise începe îndată să lucreze potrivit acestei stări. El nu mai putea fi cu poporul ca întreg. Adunarea se pângărise în totul, punând un idol făcut de ei în locul lui Dumnezeu, un vițel în locul Domnului. Și Moise a luat cortul și l-a întins afară din tabără, la o depărtare oarecare; și l-a numit cortul întâlnirii. Astfel, adunarea din tabără nu mai era privită ca loc în care sta de față Dumnezeu. Dumnezeu nu era și nu putea fi acolo. El a fost înlocuit cu o născocire omenească. De aceea un nou punct de adunare a fost rânduit. Și toți cei ce întrebau pe Domnul ieșeau la cortul întâlnirii, care era afara din tabără.

Aici avem un adevăr pe care orice minte duhovnicească îl prinde îndată. Locul pe care-l are Hristos acum este afară din tabără, și noi suntem îndemnați să ieșim afară la El. Se cere multă supunere la Cuvântul lui Dumnezeu ca să fim în stare să ne dăm seama bine ce înseamnă în adevăr tabăra și multă putere duhovnicească, pentru ca să ieșim din ea; și, când suntem departe de ea, se cere iarăși multă putere îmbinată cu putere de sfințenie și îndurare: sfințenie, care ne desparte de înfrățirea taberei; îndurare, care să ne facă în stare să lucrăm față de cei cuprinși în această tabără. Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui. Apoi Moise se întorcea în tabără, dar tânărul sau slujitor Iosua, fiul lui Nun, nu ieșea de loc din cort. Moise da dovadă de o mai mare putere duhovnicească decât slujitorul său Iosua. E mult mai ușor să te desparți de tabără decât să lucrezi cum trebuie față de cei din tabără. Moise a zis Domnului: „Iată Tu îmi zici: „Du pe poporul acesta”. Și nu-mi arăți pe cine vei trimite cu mine, însa Tu ai zis: „Eu te cunosc pe nume și ai căpătat trecere înaintea mea”. Moise cerea însoțirea Domnului ca dovadă că ei căpătaseră trecere înaintea Lui. Dacă ar fi fost vorba numai de dreptate, El i-ar fi putut nimici dacă ar fi venit în mijlocul lor, pentru că erau un popor încăpățânat. Dar, de îndată ce vorbește de îndurare, în legătură cu mijlocitorul, tocmai încăpățânarea aceasta e luată ca pricină, pentru ca să ceară Domnului să meargă în mijlocul lor. „Dacă am căpătat trecere înaintea Ta, Doamne, să meargă Domnul în mijlocul nostru, te rog, căci este un popor încăpățânat; și iartă-ne nelegiuirea și păcatul și ia-ne ca moștenire a Ta”. Ce frumos! Un popor încăpățânat cere harul fără margini și răbdarea nemărginită a lui Dumnezeu. Nimeni afară de El nu putea avea atâta îngăduința cu ei.

Domnul a răspuns: „Voi merge Eu însumi cu tine și îți voi da odihnă”. Ce scumpă nădejde! Dumnezeu însuși cu noi în tot timpul din pustie și la urmă, odihnă veșnică. Har pentru nevoile noastre de acum și slavă ca parte veșnică! Cu dreptul pot striga inimile noastre mulțumite: „E destul, Doamnei!”

În cap. 34 se dă al doilea șir de table, nu ca să fie sfărâmate, ci ca să fie ascunse în chivot, deasupra cărora, după cum s-a spus, avea să-și ia locul Domnul, ca Domn al pământului, în cârmuire morală. „Moise a tăiat două table de piatră ca cele dintâi: s-a sculat disdedimeată și s-a suit pe muntele Sinai, după cum îi poruncise Domnul; și a luat în mână cele două table de piatră. Domnul s-a pogorât într-un nor, a stătut acolo lângă el, și a rostit Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam”. Acesta este Dumnezeu văzut în cârmuirea morală a lumii, nu văzut la cruce, nu cum se vede în fața Domnului Isus Hristos, nu cum este vestit în Evanghelia harului său. Iată Dumnezeu așa cum este arătat în Evanghelie: „Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu care ne-a împăcat cu el prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu sine, neținându-le în seamă păcatele lor și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări” (2 Cor. 5. 18, 19). Nesocotind nevinovat și neținând în socoteală sunt două lucruri cu totul deosebite despre Dumnezeu. Pedepsind fărădelegile și ștergându-le nu este același lucru. Cea dintâi este Dumnezeu în cârmuirea Lui, iar cea de a doua este Dumnezeu în Evanghelie. În 2 Cor. 3, apostolul pune alături slujba istorisită în Exod 34 cu slujba Evangheliei. Cititorul ar face bine să cerceteze cu luare aminte acest capitol. Din aceasta cercetare va vedea că oricine privește arătarea lui Dumnezeu către Moise pe muntele Horeb ca punându-ne înaintea Evangheliei, nu înțelege ce este Evanghelia. Nici în zidirea Lui, nici în cârmuirea morală a lumii nu pot citi tainele adânci ale sânelui Tatălui. Putea fi pierdut să-și găsească locul în brațele Celui descoperit pe muntele Sinai? Putea Ioan să se reazeme pe pieptul Lui? Hotărât că nu. Dar Dumnezeu s-a descoperit în Isus Hristos, El și-a descoperit toate însușirile în lucrarea de pe cruce. Acolo adevărul și îndurarea s-au întâlnit, dreptatea și pacea s-au sărutat. Păcatul a fost dat la o parte în chip desăvârșit, și păcătosul, care crede, a fost făcut neprihănit. Prin sângele crucii. Când vedem pe Dumnezeu descoperit în felul acesta, nu putem decât să facem ca Moise: să ne plecăm capul la pământ și să ne închinăm. Iată ținuta unui păcătos iertat și primit înaintea lui Dumnezeu.

Acest capitol cuprinde o repetare a feluritelor părți ale cortului și lucrurilor din el. Nu e nevoie să mai adaug ceva, întrucât am arătat însemnătatea celor mai de seamă părți din el. Sunt însă două lucruri din care putem scoate învățături de folos. Întâi, graba poporului de a da de bunăvoie ce-l lasă inima și al doilea ascultarea poporului cu privire la lucrul cortului întâlnirii.

Cu privire la dărnicia lor de bună voie, citim: „Scândurile pentru cort le-au făcut din lemn de salcâm, așezate în picioare. Lungimea unei scânduri era de zece coți, și lățimea unei scânduri de un cot și jumătate. Fiecare scândură avea două urechi, unite una cu alta; tot așa au făcut la toate scândurile cortului. Au făcut douăzeci de scânduri pentru cort, înspre partea de miazăzi. Au pus patruzeci de picioare de argint sub cele douăzeci de scânduri, câte două picioare sub fiecare scândură, pentru cele două urechi ale ei. Au făcut apoi douăzeci de scânduri pentru a doua latură a cortului, latura dinspre miazănoapte, cu cele patruzeci de picioare de argint ale lor, câte două picioare sub fiecare scândură. Au făcut apoi șase scânduri pentru fundul cortului, înspre apus. Au făcut două scânduri pentru cele două unghiuri ale cortului în partea din fund; acestea erau făcute din două bucăți, începând de la partea de jos, și bine legate la vârf printr-un cerc; la fel au făcut pentru amândouă scândurile din cele două unghiuri”. (Exod 36. 20-29).

Apoi citim: „Atunci toți bărbații iscusiți prinși la toate lucrările sfântului locaș și-au lăsat fiecare lucrul pe care-l făceau și au venit de au spus lui Moise: „Poporul aduce mult mai mult decât trebuie pentru facerea lucrărilor pe care a poruncit Domnul să le facem” – căci materialul adus era de ajuns pentru toate lucrările care trebuiau făcute, ba încă mai și trecea” (Cap. 36. 4-6.)

Ce minunată pildă de dărnicie! N-a fost nevoie de nici o silință pentru ca să miște inima poporului să dea. Nici o nevoie de stăruințe mari și de dovezi. Nu. Căci îi trăgea inima. Aceasta era adevărata cale. Șiuvoaie de dărnicie curgeau din ei. Fruntașii, bărbații, femeile, toți simțeau ca o mare cinste să dea pentru Domnul, nu cu inimă îngustă, sau cu mână zgârcită, ci într-un chip vrednic de un împărat, așa că, la urmă, aveau prea mult.

Se continuă cu descrierea facerii chivotului, mesei, șfeșnicului și a altarului pentru tămâiere

Se continuă cu descrierea facerii altarului pentru arderile de tot, a ligheanului de aramă, și facerea curții

Apoi cu privire la ascultarea lor, citim: „Copiii lui Israel au făcut toate aceste lucrări după toate poruncile pe care le dăduse lui Moise Domnul. Moise a cercetat toate lucrările; și iată le făcuseră cum poruncise Domnul, așa le făcuseră. Și Moise i-a binecuvântat” (Cap. 39.42, 43). Domnul dăduse cele mai amănunțite îndrumări pentru facerea cortului. Nu lăsase loc pentru iscusința, mintea sau bunul simț al omului. Nu dăduse o „însemnare” nelămurită și apoi să lase pe om să facă ce crede el mai nimerit. Vezi, a zis El, să faci toate după Izvodul care ți s-a arătat pe munte (Exod 25. 40; 26.30; Evr. 8.5). Nici-un loc pentru născocirea omului. Dacă omul ar fi fost lăsat să facă un singur țărș, țărșul acela ar fi fost ne la locul lui în judecata lui Dumnezeu. Putem vedea în capitolul 32 ce poate face unealta omului. Slavă Domnului că omul cu iscusința lui n-avea ce căuta în facerea cortului. Ei au făcut întocmai și numai ce li se poruncise: nimic mai mult, dar nimic mai puțin. Ce lecție pentru Biserică! Sunt multe lucruri în istoria lui Israel de care trebuie să ne ferim; cântirile lor, făgăduielile nechibzuite, închinarea lor la idoli etc; dar, în aceste două lucruri, putem să-i luăm pildă. Dărnicia noastră să fie din toată inima și ascultare cât mai deplină.

Putem spune că dacă nu s-ar fi făcut totul după izvodul arătat pe munte, n-am fi citit apoi: „Atunci norul a acoperit cortul întâlnirii și slava Domnului a umplut cortul”. Moise nu putea să intre în cortul întâlnirii, pentru că norul stătea deasupra lui și slava Domnului umplea cortul”. (Cap. 40. 34, 35). Cortul era în toate privințele după izvodul arătat pe munte și de aceea a putut fi umplut de slava dumnezeiască.

Câtă învățătură se cuprinde în aceste cuvinte. Totdeauna noi suntem porniți să privim Cuvântul lui Dumnezeu ca nefiind de ajuns pentru cele mai mici amănunte, când e vorba de închinarea dumnezeiască și slujba Domnului. Aceasta este o mare greșeală, care s-a dovedit ca cel mai rodnic izvor de rele și rătăcirii în Biserica de nume. Cuvântul lui Dumnezeu este de ajuns pentru orice, fie că e vorba de mântuirea personală, sau de mersul și purtarea creștinismului, fie de rânduiala și mersul adunării lui Dumnezeu. „Toată Scriptura este Insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru că omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Tim. 3. 16. 17). Iată totul. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu poate să facă pe cineva cu totul destoinic pentru orice lucrare bună, urmează că tot ce nu se găsește în filele acestui Cuvânt nu poate fi ceva bun. Și, de altă parte, să nu uităm că slava dumnezeiască nu poate merge împreună cu ceea ce nu este potrivit cu izvorul dumnezeiesc.

Iubite cititor, am călătorit împreună prin această carte minunată. Am avut ceva folos din toată truda noastră. Am încrederea că am prins ceva gânduri noi și întăritoare despre Domnul Isus și despre jertfa Lui. Toate, se înțelege, sunt slabe față de gândurile lui Dumnezeu cuprinse în această carte. E o mare fericire să știm că, prin harul Lui, suntem pe drumul care duce la slava aceea unde vom cunoaște așa cum am fost cunoscuți și noi de El, care este începutul și sfârșitul căilor lui Dumnezeu, fie în facerea lumii, în pronia dumnezeiască, sau în răscumpărare. În mâinile Lui, te încredințez cu trup, suflet și duh. Dea Domnul să cunoști fericirea de a avea o parte în Hristos și să fii păstrat într-o așteptare răbdătoare pentru venirea lui slăvită! Amin.

clickbible.org